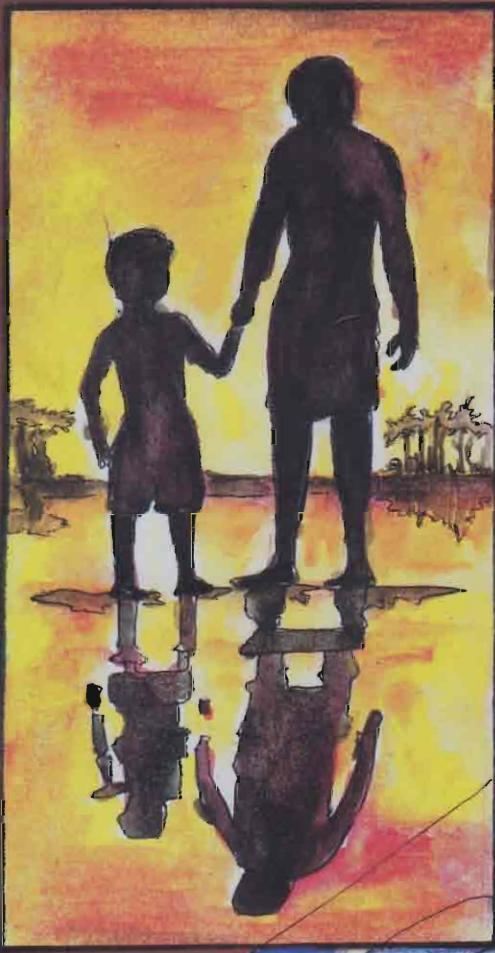
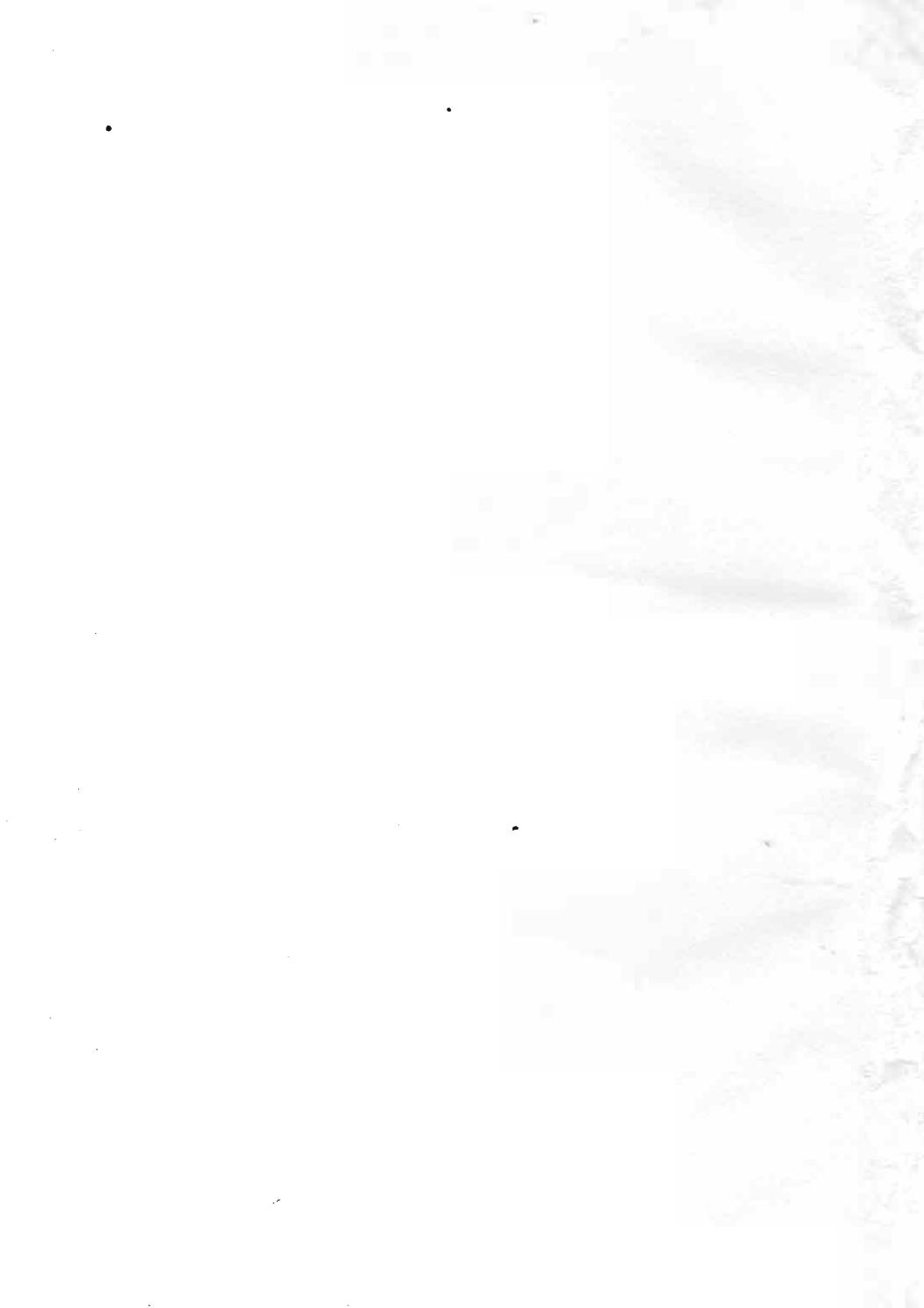

எல்லாவைகளை வாட்டுக்... கொ

ஸமதிலி தயாபரன்

ஸ்ரீகாமதி வாழ்ச்சி

(நாவல்)

- கமதிலிதயாபரன் -

வெளியீடு இல:32

வெளியீடு:

கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம்,
வவுனியா

சொந்தங்களை வாழ்த்தி...

(நாவல்)

எழுதியவர்	: மைதிலி தயாபரன்
முகவரி	: இல.38,இராஜதுரை வீதி, வைவப் புளியங்குளம், வவுனியா
தொலைபேசி	: 0718397115
ஈ.மெயில்	: maithilieet@yahoo.com
பக்கங்கள்	: 181
பதிப்புரிமை	: எழுத்தாளருக்கே
வெளியீடு	: கலை, இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம், வவுனியா
முதற் பதிப்பு	: 20-08-2014
அட்டை வடிவமைப்பு:	சுப்ரமணியம் ரதீஸ்வரன்
அச்சுப் பதிப்பு	: அகரம் பிறின்டோர்ஸ்
விலை	: ரூபா 250

SONTHANKALAI VALTHTHI (NOVEL)

Author	: Maithiliee Thayaparan
Address	: No.38, Rajadurai Road,Vairavar Puliyankulam, Vavuniya
Telephone	: 0718397115
e.mail	: maithilieet@yahoo.com
Pages	: 181
Copy Rights	: For Author
Publication	: Circle of Arts and Literacy friends, Vavuniya
First Edition	: 20-08-2014
Cover Design	: Subramaniam Ratheeswaran
Printers	: Akaram Printers
Price	: Rs. 250

ISBN 978-955-41614-0-5

ഇന്ത്യൻ വാദ്ധമ്...

ஒசிரியரின் ஏனைய நாவல்:
வாழும் காலம் யாவிலும்

சமர்ப்பணம்

உலகில் உதிப்பதற்குக் காரணமாய்
உன்னத வாழ்க்கைக்கு எடுத்துக் காட்டாய்
விளங்கிய
என் பெற்றோர்
அமர்.திரு. கனகசபை சிஸ்பாலஸ்ந்தரம்
அமர்.திருமதி. பரமேஸ்வரி சிஸ்பாலஸ்ந்தரம்
ஆகியோருக்கு
இந் நூல் சமர்ப்பணம்

• தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு மைதிலில் ஓர் அறிமுகம் ஊடக மாமனி அருணா செல்வத்துறை

மைதிலியை அண்மைக் காலமாகத்தான் எனக்குத் தெரியும். மைதிலி அவர்களை வவுனியாவில் 2012ல் நான் முதலில் சந்தித்து உரையாடியபோது, சமூகம், இலக்கியம், மற்றும் சமயம் சார்ந்த தெளிவைப் பார்த்து அதிசயித்து விட்டேன். இதற்குப் பின்னர் அவரை பல முறை சந்திக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. அப்போதெல்லாம் கவிதை, சமயம், நாவல், சிறுகதை, தமிழ் இலக்கியம், மற்றும் நாடகம் பற்றியெல்லாம் நீண்ட நேரம் பேசியுள்ளோம்.

அப்போது ஒருநாள் தான் எழுதி வைத்துள்ள இரண்டு நாவல்களை நூல் வடிவில் வெளியிட வேண்டும் என்ற எண்ணக் கிடக்கையை மிகவும் தயக்கத்துடன் என்னிடம் வெளியிட்டார். அதற்கு தேவையான துணிவையும் ஊக்கத்தையும் என்னாலான ஆலோசனைகளையும் தொடர்ந்து சொல்லி வந்தேன். அதன் விளைவு தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு இரண்டு நாவல்களை ஒன்றாக பிரசவிக்கும் துணிவை அவருக்கு வழங்கியுள்ளது என்று நினைக்கும் போது பெருமையாக இருக்கிறது.

இவருடைய கலை உலகப் பிரவேசம் 1992 களில் வவுனியா இறம்பைக்குளம் மகளிர் மத்திய வித்தியாலயத்தில் சாதாரண தரம் படித்தபோது ஆரம்பமாகியுள்ளது. நாடகம், கவிதை, சிறுகதையாக்கம், பேச்சு மற்றும் பாடல் போட்டிகள், புதிர்ப்போட்டி ஆகியவற்றில் பங்கு கொண்டு பல பரிசில்களை வெற்றி கொண்டு தன்னாலான பங்களிப்பை படித்த காலத்தில் வழங்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. சாதாரண தரத்தில் வவுனியாவில் அதிசைய புள்ளிகளையும், உயர்தரத்தில் முதன் நிலைப் புள்ளியில் பல்கலைக்கழகத்திற்கு தெரிவு செய்யப்பட்டதோடு வவுனியா விபுலானந்தா நிதியத்தின் புலமைப் பரிசிலையும் பெற்றிருந்தார்.

1997ல் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பொறியியற் துறையில் கல்வி கற்றபோது நாடகம், கவியரங்கம் சிறுகதையாக்கம், போன்றவற்றில் பங்குபற்றி தனது முத்திரையைப் பதித்துள்ளார். 1998ம் ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நடத்தப்பட்ட சிறுகதையாக்கப் போட்டியில் முதலாம் இடம்பெற்றமை இவரது எழுத்துத் துறைக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரமாகும். வவுனியாவில்

இருந்து முதலாவது பெண் மின்ஸியல் கிலத்திரனியல் பொறியியலாளராக சித்திபெற்று வெளியேறியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வவுனியாவில் இருந்து முதலாவது மின்சார சபைப் பொறியியலாளராக கடமையாற்றத் தொடங்கினார். 2010 ல் சர்வதேச மகளிர் தின நிகழ்வுகளில் பலவித தலைப்புகளில் உரையாற்றியுள்ளார். அவர் படித்த வவுனியா இறம் பைக்குளம் மகளிர் மத்திய வித்தியாலயத்தின் உயர்தர மாணவியரின் ஒன்று கூடலிற்கு ஒரு முறை பிரதம விருந் தினராக அழைக் கப் பட்டு பெருமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளார்.

வவுனியா தமிழ்ச்சங்கம் நடத்திய பின்னணிப் பாடகர் ரி.எம்.சௌந்தரராஜனின் நினைவுப் பட்டி மன்றத்திலும், 2014ல் வவுனியா தமிழ் மாமன்றம் நடத்திய இயல் விழாவில் “நால்வர் நற்றமிழ்” என்ற பிரிவில் “ஆளை எம்பெருமான்” என்ற தலைப்பில் கவிதையும் படைத்திருந்தார். அவர் எழுதியிருந்த கவிதையை முழுமையாக வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்கும் கிடைத்தது. கவியரங்க தலைப்பிற்கேற்ப இவர் எழுதிய கவிதை மிகவும் உயர்ந்த இலக்கிய தரத்தைக் கொண்டிருந்தது. இந்தக் கவிதைகளில் இவருக்கிருந்த சமயத் தெளிவும் இலக்கிய அறிவும் வெளிவந்திருந்தன.

இவருடைய பங்களிப்புகளில் இடைக்கிடை கால இடைவெளிகள் ஏற்பட்டிருப்பதை கவனிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இதற்கு பலவித புறநிலைச் சூழல்கள் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இவரின் அடிமனதில் இருந்த இலக்கியவாதி, இவரைத் தூங்க விடவில்லை. இரண்டு நாவல்களை எழுதி முடித்துள்ளார். தான் எழுதிய நாவல்களை கண்ணியில் பதிவு செய்து பக்கங்களை ஒழுங்கு செய்து படியெடுத்து நாலைப் பதிப்பிக்கத் தயார் நிலையில் வைத்திருந்தமை அவருக்கு தற்காலத் தொழில் நுட்பத்திலும் போதிய அறிவுள்ளமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகிறது. நாவல்களை எழுதி, நூலாக வெளியிடத் தயார் நிலையில் வைத்திருந்தபோதுதான் நான் அவரைச் சந்தித்தேன்.

மைதிலியின் தாயார் பரமேஸ்வரி 1960 -1993 வரை 33 வருடங்கள் வவுனியாவின் பல பாடசாலைகளில் ஆசிரியையாகவும், அதிபராகவும் கடமையாற்றியவர். தாண்டிக்குளம் கனிஸ்ட் வித்தியாலயத்தில் அதிபராகக் கடமையாற்றியபோது பாடசாலையின் ஸ்தாபகரான பிறமண்டுவின் பெயரை

பாடசாலைக்கு வைத்தவர். தந்தையார் திரு. சி. குபாலசுந்தரம் 1972-1990 வரை 18 வருடங்கள் மலேரியாத் தடை கியக்கத்தின் வெளிக்கரும் அதிகாரியாக கடமையாற்றியவர்.

இந்த மண்ணில் பிறந்து வளர்ந்து கல்வி கற்று, பேராதனை பல்கலைக் கழகத்தில் மின்னியல் மற்றும் கிலத்தீரனியல் துறையில் எந்தெந்துமிகு பட்டாரியாகவும், பட்டயம் பெற்ற பொறியலாளராவும் இருக்கின்றார். தற்போது மின்சார சபையிற் பிரதம பொறியலாளராக கடமையாற்றுவார். பிரபல சட்டத்தரணி கந்தசாமி தயாபரன் அவர்களின் மனைவி, குடும்பத் தலைவி, சாருகேசன், சம்யுக்தா ஆகிய இரண்டு பிள்ளைகளின் தாயார் என்ற பல்துறைப் பொறுப்புக்களைத் தாங்கியுள்ளவர்.

மின்னியல் துறையில் படித்த ஒருவர் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் புகுந்துள்ளமை வரவேற்கத்தக்கது. இவரது பின்புலமும், ஆனாலும், இவரது எழுத துத துறைக்கு சிறந்த மூலதனமாகின்றன. இந்த மூலதனங்களை சரியான முறையில் பயன்படுத்தி, தொடர்ந்து இவர் நல்ல பல ஆக்கங்களைத் தரவேண்டும்.

மின்னியல் பொறியலாளினால் எழுதப்பட்டிருக்கும் நாவல்கள் வித்தியாசமானவையாக இருக்கும் என்பது யதார்த்தம். இவரது எழுத்துக்கள் வாசகர்கள் மனதில் மின்சாரம் பாய்வது போன்ற உணர்வை ஏற்படுத்தி, அழியாத நினைவுகளாக நிலைத்து நிற்கப் போகின்றன. இவரை தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகம் செய்வதை பெருமையாக எண்ணுகிறேன்.

இலக்கிய உலகிற்கு தன்னை அறிமுகம் செய்து வைக்கும்படி கேட்டுக் கொண்ட மைதிலிக்கு எனது நன்றியறிதலையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நன்றியுடன்

அருணா செல்லத்தூரீ

117/1, புதிய அமைப்பு வீதி,
பூந்தோட்டம், வவுனியா, இலங்கை.

திருமதி.மைதிலி தயாபரன் பற்றியகவை சில மேரி அன்றோனியா ஸ்ராவிஸ்லோஸ் B.A

சிகபாலசுந்தரம் பரமேஸ்வரி தம்பதிகளின் உதரக்கனி திருமதி மைதிலி தயாபரன் அவர்களை நான் நன்கு அறிவேன். இவரின் தாயார் பரமேஸ்வரி எனது நெருங்கிய நண்பி. அவர் ஓர் பயிற்சி பெற்ற தமிழ் ஆசிரியை. தமிழ்த் தின விழாக்களின் போது பல நாடகங்கள் தயாரித்து மேடையேற்றியும் பாடசாலை மட்டத்தில் நடைபெற்ற விழாக்களில் குழுப்பாடல்கள், தனிப்பாடல்கள், கவிதைகள், பேச்சுக்கள் பொன்ற ஆக்கங்களைத் தயாரித்து அளித்து வெற்றியும் கண்டவர். “நிலத்தின் தன்மை பயிர்க்குளதாகும்” என்பது முதுமொழி. தாயார் பரமேஸ்வரி அவர்களின் சிறந்த தமிழ் அறிவும் ஆற்றலுமே திருமதி.மைதிலி தயாபரன் அவர்களின் தமிழ் ஆர்வத்திற்கு வித்திட்டது என்பதை மறுக்க இயலாது.

1982ம் ஆண்டு வவுனியா இறம்பைக்குளம் மகளிர் மகா வித்தியாலயம் (தேசிய பாடசாலையில்) பாலர் வகுப்பில் தனது கல்வியை ஆரம்பித்த இவர், 1995 ஆம் ஆண்டு கணிதத் துறையில் உயர்தரக் கல்வி பெற்று சித்தியடைந்து, பொறியில் பீட்துக்கு மாவட்டத்திலிருந்து முதல் இடத்தைப் பெற்றுச் சித்தியடைந்தார். அவர் மேற்குறித்த பாடசாலையிற் கல்வி கற்ற காலங்களில், 1992 ஆம் ஆண்டு அகில இலங்கை ரீதியில் நடைபெற்ற தமிழ் மொழித்தினப் போட்டியில் பிரதான பாத்திரத்தில் நடித்து முதலாம் இடத்தைப் பெற்றுத் தந்தார். மாகாண மட்டத்தில் பாடசாலைகளுக்கிடையே நடைபெற்ற சிறுகதை, குழுப்பாடல் போன்ற போட்டிகளிற் பங்கு கொண்டு முதலாம், இரண்டாம் இடங்களைப் பெற்றுத் தந்தவர். மாகாண மட்டத்தில் நடைபெற்ற விஞ்ஞானப் புதிர்ப் போட்டி, ஆங்கில தீனப் போட்டி என்பவற்றிற் கலந்து கொண்டு முதலாம், இரண்டாம் இடங்களைப் பெற்றவர். விபுலானந்த விழாவின் போது கட்டுரை, பேச்சுப் போட்டிகளிற் கலந்து கொண்டு முதலாம் இடத்தைப் பெற்றவர். இவரது கல்வித் திறமை, எதையும் நிர்வகிக்கும் ஆற்றல், முகாமைத்துவத் திறமை காரணமாக 1994 ஆம் ஆண்டில் பாடசாலையின் மாணவ முதன்மை மாணவ தலைவியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுச் சிறப்பாகக் கடமையாற்றினார்.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்த போதும் நாடகம் தயாரித்து மேடையாற்றியவர். 1998ல் நடைபெற்ற

அனைத்துப் பல்கலைக்கழகச் சிறுக்கைதப் பொட்டியில் பங்கு கொண்டு முதலாம் இடத்தைப் பெற்றார். பல்கலைக் கழகத்தில் நடைபெற்ற பேச்சுக்கள், கவியரங்குகளில் பங்கு கொண்டும், தமிழ்ச் சங்க உறுப்பினராக விளங்கியும், சங்கீத, நாட்டிய சங்கம் மற்றும் இந்து மாமன்றம் வெளியிடும் சஞ்சிகைகளுக்கு ஆக்கங்கள் பலவும் கொடுத்தவர்.

ஈற்றில் தனது பட்டப் படிப்பை முடித்து பல்கலைக் கழகத்திலிருந்தும் வெளியேறும் போது தமது திறமையின் காரணமாக இரண்டாம் தர உயர்நிலை தராதரப் பத்திரம் பெற்று வெளியேறியவர். தற்போது இவர் வெளியா மின்சார சபையில் பிரதம பொறியியலாளராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். ஆத்துடன் தன்னை உயர்நிலைக்கு ஏற்றிவிட்ட ஏணியாகிய வெளியா இறம்பை நகர் மகளிர் தேசிய பாடசாலையின் பழைய மாணவிகள் சங்க செயலாளராகவும் பாடசாலையின் உயர்ச்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும் சிறந்த பணியாற்றி வருகின்றார் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

சிந்தனையில் தெளிவும், உள்ளத்தில் உறுதியும், நினைத்ததைச் செயற்படுத்தும் சிறப்பாகச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றலும் கொண்டிருந்த இவர் தமிழில் நிறைந்துள்ள ஆர்வத்தினாலும் பற்றுதலும் தூண்டப்பட்ட “சொந்தங்களை வாழ்த்தி” என்ற நூலை எழுத முன்வந்துள்ளார். இந்நாவல் இவரது கண்ணி முயற்சியாகும். மட்டு நகரில் நடந்த உண்மைச் சம்பவம் கொண்டிருந்த ஒன்றைக் கருப் பொருளாக்கி அதற்கு தகுந்ததான் கற்பனையால் அதனை வளமாக்கி சிறந்த பயண்தரும் கருத்துக்களை உட்படுத்தி சமூக வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் நூலாக இதனை வெளியிடப்பட்டுள்ளார். இவரது இம்முறையை நான் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன்.

இதனைத் தொடர்ந்து திருமதி மைதிலி தயாபரன் அவர்கள் இன்னும் பல நூல்களை எழுத வேண்டும் என்பதும், அவற்றின் மூலம் தமிழ் பேசும் நல்லுலகு யயன்பெற வேண்டும் என்பதும் எனது பெரும் ஆவலாகும். இவின் முயற்சிகள் சிறப்பாக நிறைவேற எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள் பாலிப்பாராக.

சௌல்வி. மேரி அன்றோவியா ஸ்ரீவீஸ்லோஸ் B.A

முன்னாள் பிரதி அதிபர்

வெளியா இறம்பைக்குளம் மகளிர் மகா வித்தியாலயம்
(தேசிய பாடசாலை)

அணிந்துறை கலாநிதி ஸ். பிரசாந்தன்

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மாணவனாகவும் அதன் இரசிகனாகவும் இருந்த காலத்தின் பசுமை நினைவுகள் பல. அவற்றுள் முன்மை பெறுவது, கலை, இலக்கிய மன்றங்களின் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு, அரங்கேறிய இனிய பொழுதுகளின் வசந்தம். பீங்களுக்கிடையிலான நாடகப் போட்டிகளுக்கு நாடகங்களேற்றி மோதிக்கொண்டதும், விருதுகளுக்காகப் போட்டி இட்டுக் கொண்டவர்கள் பின் பட்டிமண்டபத்தில் ஒரே அணிக்காகப் பேசி ஸ்நேகம் கொண்டதுவும், என விரிவும் அந்த கலாக்கால நினைவுகள்.

அப்படியான இலக்கிய நேசம் பூசிய பொழுதென்றிலேதான் அறிமுகமானவர் தங்கை மைதிலி. தமிழ்ச் சங்கம் ஒழுங்கு செய்த கவியரங்கு ஒன்றிலே அவரை முதன்முதல் சந்தித்ததாக ஞாபகம். அப்போதைய, பேராதனையின் முக்கிய அரங்கக் கவிதாயினிகளுள் ஒருவராக அவர் மிளிர்ந்தார். தமிழ்ச்சங்கம், சங்கீதநாட்டிய சங்க அரங்குகள் அவர் கவிதை வரிகளால் ஒளி பெற்றன. கவிதைகளுக்குப் புறம்பாக, மானுட இயல்புகளைச் சிறைப்பிடிக்க வல்ல சித்திரிப்புத் திறனை அவாவும் சிறுகதைகளை நோக்கியும் அவர் நாட்டம் சென்றது. அவற்றுக்காகப் பரிசில் வென்றதுமுண்டு. பின்னாளின் பல தொகுப்புகளைப் படைப்பார் என்னும் நம்பிக்கையை அவரின் பல்கலைக்கழகக்கால இலக்கியச் செயற்பாடுகள் என்னுள் விதைத்திருந்தன.

அதை நிஜமாக்கியபடி வருகிறது மைதிலியின் இத்தொகுப்பு. என்ன! ஒரு சிறிய மாறுதல் கவிதைத் தொகுப்புக்கு, சிறுகதைத் தொகுப்புக்குப் பதிலாய், அவர், கலை உலகுக்குத் தருவதோ ஒரு குறுநாவல்.

சமுதாயத்தைப் படம்பிடிக்கவல்ல கவிதாயினிக்கு, அதன் நெளிவு சமிபுகளைச் சித்திரிக்கும் நாவலைத் தருவதும் இயலுமானதுதான். அதுவும் கவித்துவ வசீகரம் நிறைந்த வருணானை, பாத்திரப் படைப்புகளின் உயிர்ப்புக் குன்றாமல் நாவல் படைப்பது எனும் சவால் மிகுந்த புலத்துள் மிக்க கவனத்தோடு காலாடி எடுத்து வைத்துள்ளார் மைதிலி.

தமது முதற்தொகுப்பைக் கையிலேந்தி வரும் அவரை, கலை இலக்கியப் பேருலகின் சார்பில் சொற்கோலமிட்டு இருக்கும் அதன் வாயிலில் நின்று, வரவேற்கிறேன் நான்.

“இலங்கையில் வாழும் சாதாரண ஒரு மனிதனின் வாழ்வில் இடம்பெறக் கூடியதாக இருக்கும் சம்பவங்களைத் தொகுத்து இந்நாலை உருப்பெற வைத்திருக்கிறேன்.”

என்கிறார் மைதிலி. ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரத்தையே பிரதானமாகக் கொள்ளும் யதார்த்தப் படைப்புகள் தோன்றி, ஈழத்துத் தமிழை வளம்படுத்தக் கொடங்கி இரு நூற்றாண்டு கஞக்கும் மேலாகக் கழிந்துவிட்டன. சமகாலத்து மானுடம் எழுதுவதையே, இன்றைய தமிழ் நாவலாசிரியர்களும், சிறுகதையாசிரியர்களும் தமது பெருநோக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். மைதிலியும் விதிவிலக்கல்லர். அவர், இன்றைய இலங்கைத் தமிழ்ப் புலத்துக் காலத்தில்களையும், அக்காதல்கள் எதிர்கொள்ளும் இடைஞ்சல்களையும், தம் படைப்பில் பதிவு செய்கிறார். மானுட முயற்சி வருந்தி வருந்தி வெற்றி கொள்ள நினைக்கும் வேளையில் விதி அதனைப் புரட்டிவிட்டு, தான் வலிது என நாட்டிச் செல்லும் நடப்புகளையும் பதிவு செய்கிறார். எம் காலத்துப் பேரழிவாக, நாம் கண்டு விதிர்விதிர்ந்த கடற்கோளின் அனர்த்தத்தையும் கூட, அவர் தவறவில்லை.

கடும் போர்க்காலத்தில், அல்லது போரைத் தொடர்ந்த காலத்தில், போரால் மட்டுமன்று தமிழினம் வருந்தியது, அப்போர் கடந்து, வேறுபல காரணங்களும், தனிமனித அவசங்களும்கூட, மனித மனங்களைத் துவம்சம் செய்தன. என்கிற யதார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது இப்படைப்பு.

போரால் இழந்த இளைஞர் தொகைபோக, வீதி விபத்துக்களால் நாம் தொலைத்துக் கொண்டிருக்கும் மனித வளங்களின் எண்ணிக்கை பயமுறுத்துகிறது. நானும் நாளிதழ்களைப் பயத்துடனேயே தொட வேண்டிய நிலைக்கு, இந்த விபத்துக்கள் ஆக்கிவிட்டிருக்கின்றன. விபத்துக்களிடமிருந்து நம்மினத்தின் இளைய கொழுந்துகளைக் காக்கவேண்டிய தேவை மிகுந்த இன்றைய நிலையில், அவ்விழிப்புணர்ச்சியோடு இப்படைப்பைத் தந்திருக்கும் தங்கைக்கு வாழ்த்துக்கள்.

விபத்தினால் அதிர்ச்சி தந்து, அதன் மூலம் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தும் படைப்பில், இடையிடையே, நாட்டின் பொருளாதார,

சமுக நிலை பற்றிய விமர்சனங்களும், யதார்த்த வாழ்வியல் உண்மைகளும் முகங்காட்டுகின்றன.

“கொள்கை என்ற விடயத்தில் முரண்பாடுகள் வரும் போது உறவுகளுக்கிடையே விரிசல்கள் உருவாகின்றன. அதுவும் நெருங்கிய உறவுகளிடையே எதிர்பார்ப்பு அதிகமாக இருப்பதால் முரண்பாடுகள் பெரிய இடைவெளியையே உருவாக்கி விடுகின்றன.”

“காலம் என்பது எல்லா விதமான பிரச்சினைகளையும் தீர்த்துவிடுகின்றது. மனமாற்றம் என்பது காலத் தோடு மாறுவதாகத்தான் அமைகிறது.”

போன்ற இடங்களில், மைதிலி, பெரிதும் அனுபவப்பட்ட ஒருவர்போல வாழ்வியல் உண்மைகளைத் தரிசிக்கச் செய்கிறார். மேலும்,

“கல் வியில் ஓரளவு இடத்தைப் பிடித்திருந்தாலும் பிரித்தானியாருடன் ஒப்பிடுகையில் மிகவும் கீழாகவே நாம் இருக்கிறோம் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும்.”

“கைத்தொழிற்றுறை போதியளவு விருத்தியடைந்திராமையால் படித்த பட்டதாரி நாட்டைவிட்டுக் கட்டாயமாக வெளியேற வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.”

முதலிய இடங்களில், நம் நாட்டின் பொருளாதாரப் பின்னடைவை விமரிசனம் செய்கிறார்.

இத்தகைய சமுதாய அக்கறை மிக்க கருத்துகளை ஆங்காங்கே விதைத்துச் செல்லும் நாவல், அடிப்படையில் சோகரசம் மிக்கதாகவே முழுமையும் நகர்கிறது. எப்படியும் நாவலில் நாயகன் நிமிர்வதாக, துயர் துடைத்து எழுவதாகக் காட்டவேண்டும் எனும் ஐனரஞ்சகப் பண்பைப் புறந்தள்ளி, துயர முடிவை வழங்குகிறார் நாவலுக்கு, ஆசிரியை.

இதற்கான பின்புலம், எதுவாக இருக்கும் என, வாதிப்பதற்கு பல விடயங்கள் உள்ளன. எத்துணை தடவைகள் ஒளிக்கீற்றுகள் தென்பட்ட வேளையிலும், விடியாது, இன்னமும் ஈழத் தமிழரின் வாழ்வு அந்தகார இருளாய துயரத்துள்தானே இருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பதாகக் கூட இது இருக்கலாம்.

இனி, தாம் எடுத்துக்கொண்ட கதைக்களத்துள் எத்தகைய பாத்திரங்களை ஆசிரியை உலவவிட்டிருக்கின்றார் என்பதைப் பார்த்தல் கடன். இரு இளம் ஜோடிகள்தாம் கதையை நகர்த்துகிறார் கள். அதுவும், ஜோடித் தலைவர் இருவருக்குமிடையிலான நட்புத்தான் நாவலில் தலைமை பெறுகிறது. சொந்தப் பெற்றோரையே பொருளுக்காகக் கொல்லத்துணிந்துவிட்ட உலகில் - பெற்ற பிள்ளைகளை எறிந்துவிட்டு ஓடிவிடப் பார்க்கிற பெற்றோர் கொஞ்சமாகக் கூடி வரும் உலகில் - தன் நண்பனுக்காக, உண்மையில் கசிந்துருகும் ஓர் “அவனைக்” காட்டுகிறார் ஆசிரியை.

அவன், அவனின் காதலி சிநோகா, அவன் நண்பன் காந்தன், காந்தன் பெரிதும் முயன்று திருமணம் செய்த கவிதா - இவர்கள்தாம் நாவலில் பெரிதும் உலவுகிற நால்வர். இன்றைய கால நாவல்கள் பலவற்றைப்போல எப்படிப்பட்ட பண்புகளுடனும் நாயகர்கள் வலம் வரலாமெனும் நினைப்பு எழாதவாறு இவர்கள் சித்திரிக்க ப்பட்டுள்ளனர்.

ஆம், இன்னும், ஈழத்தமிழ் உலகு அறத்தில் கொண்ட நம்பிக்கை முற்றாக அற்றுவிடவில்லை என்பதைக் காட்டத்தான் காந்தனின் குண உயர்வைக் காட்டுகிறார் போலும்.

“படிப்பில் விளையாட்டில் கெட்டிக்காரனாகவும் பண்பிலும் குணத்திலும் மேம்பட்டவனாகவும் இருந்ததால் அந்தக் காலத்தில் ஒரு கதாநாயகனாகவே திகழ்ந்தவன் அவன்.”

எனகிற ஆசிரியை, ஒரு கதாநாயகனாகக் கருதப்படக் கூடியவனுக்கு இருக்க வேண்டிய அம்சங்களுள் முக்கியமானதாக, அவன் பண்பிலும் குணத்திலும் மேம்படுத்தலைக் காட்டுகிறார் என்பது கவனத்துக்குரியது.

தமிழின் தொடக்கால நாவல்களில் இருந்து தொடரும் பாத்திரப் பண்புதான் இது. வீரம், அறிவு, அன்பு, ஒழுக்கம் முதலிய நற் பண்புகள் பொருத்தப் பெற்ற கதைத் தலைவன் சி.வெ.சீன்னைப்பீளையின், வீரசீங் கன் கதை முதலிய நாவல்களிலிருந்து தொடர்ந்து வருகிறான். இந்நாவலில் வரும் அவனும் காந்தனும் கூட, இத்தொடர்ச்சியில் மலர்ந்தவர்கள் தாம்.

இப்பெரும் நாயகப் பாத்திரங்களால் மட்டும் ஆசிரியை, தமது பாத்திர வார்ப்பாகிய சித்திரிப்புத் திறனில் வெற்றிகொண்டார்

என்பதற்கில்லை. சிறுவேளையே வந்துபோகும் மானுடர்களும் தமக்குரிய உயர் பண்பாளுமையால் வாசகர் நெஞ்சில் நிறைவூற மாதிரியாய், சிறு பாத்திரங்களையும் அவர், வடித்துள்ளர். இன்னும் சொல்லப்போனால், பெரும் பாத்திரங்களில் காட்ட மறந்த சிறு நுணுக்கமான வேலைப்பாடுகளை, அவர், வைத்தியசாலையில் ஆறுதல் சொல்லும் கிராமத்து முதியவர் மற்றும் வைத்தியர் முதலிய பாத்திரங்களிலதான் செய்துள்ளார் எனலாம்.

“தம்பி. மனுஷ உடம்பென்றால் எல்லா விதமான வியாதியும் வந்துதான் போகும். வைத்தியசாலைக்கு வந்து அழுவதை விட்டு மருந்தையும் தொடர் பாதுகாப்பு நடைவடிக்கைகளையும் கேட்டுக் கொண்டு போகிறது தான் நல்லது.”

என்று அவனுக்கு அருகில் இருந்து தோளில் கைகளை வைத்தபடி சொல்லும் பெரியவர் வாசக மனங்களில் இயல்பாகவே தங்குவது போல,

“வைத்தியராகக் கடமை செய்யவென நாம் பணிக்கப்பட்டு இருந்தாலும் பழகும் ஒரு சில நாட்களில் நோயாளர்களை உறவுபோலே தான் நாம் கவனிக்கின்றோம். அவர்கள் உடல் நிலை பற்றிய உண்மைகளை அவர்களின் உறவுகள் கேட்டு வருத்தம் அடைவதற்குமுன் நாம் அவர்களுக்காக வருந்துகின்றோம....”

எனச் சொல்லும் வைத்தியரும் தங்கி விடுகிறார். இவ்வாறு, அங்பு, சமுதாய அக்கறை எனும் விடயங்களால் வாசகரைக் கவர்ந்துவிடும் பாத்திரங்களை, கலைத்துவச் சித்திரிப்பால் மேலும் மேம்படுத்தலாமென்பது என் கருத்து.

இனி, படைப்பாளுமையைப் பற்றி ஒரு சிலவற்றைச் சொல்லி இவ்வணிந்துரையை நிறைக்கலாம். நான் முன்னமே சொன்னதுபோல மைதலியின் முதன்மை கியங்குதளம் கவிதை. அதனால் அவரால் அதன் நிழலைத் தொடாமல் நகர முடியவில்லை.

“சொர்க்கம் நேரில் வந்தாற்கூட உன்னைவிட்டுப் போவேனோ... உனக்கென்று என்னைத் தந்தேன் எனக்கென்று வாழ்வேனோ... விடைமென்று நீ தந்தாலும் அமுதாக மாறாதோ... விழி மூடித் தூங்கும் போதுன் பொன்வண்ணம் தோன்றாதோ... ”

உன்னில் என்னை நான் கண்டேன்...

*உன்னால் இன்று வாழ்கின்றேன்...”

என்று பாடலை நுழைக்கும் போதும் சரி,

“ரோஜாவிடம் இயற்கையாக அமைந்த முட்களைப் போல தனியாக வாழ்ந்த அந்தப் பெண்ணின் சுய கட்டுப்பாடு காந்தனின் மனதை வெகுவாகவே ஈர்த்தது.”

“பருவம் என்ற தேரில் பாய்ந்தோடும் குதிரைகளாக மனத்தை விட்டு ஒடித் திரியும் இளைஞர்கள் மத்தியில் இவர்கள் வேறுபட்டவர்களாகத் தெரிந்தார்கள்.”

என்று வருணிக்கும்போதும் சரி, கவித்துவச் சாயலை விலக்கமுடியவில்லை. இப்படி ஆங்காங்கே நல்ல இடங்கள் புன்சிர்க்கின்றன.

எனினும் முதற் தொகுப்பைத் தரும் தொடக்க நிலைப் படைப்பாளரிடம் இருக்கும் சில தன்மைகளையும் இந்நாவலில் காணுதல் இயலும். இருண்மையற்ற படைப்பைத் தரப் புதுந்த தங்கை, அவ்வெண்ணத்தினால் போலும் சிக்கலான கலைத்துவப் பின்னல் வேலைகளில் அதிகம் மினக்கெடவில்லை. பாத்திர வார்ப்பில் இன்னும் உணர்ச்சி வேகம் காட்டவில்லை.

எவ்வாறெனினும், வேண்டிய அளவு கலைச் செழுமையை உரிய இடத்தில் நிரப்பி இதன் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சி மிக்க படைப்பை விரைவில் படைக்கவல்ல ஆற்றலும் அவாவும் இந்த மின் பொறியியலாளரிடம் நிரம்பவே இருக்கின்றன. அவர் படைப்பார்.

“சாதனை செய்க பறாசக்தி.”

கலாந்தி ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்,

முதுநிலை விரிவுரையாளர்

ஸ்ரீ ஜயவர்த்தனபுரப் பல்கலைக் கழகம்.

வாழ்த்துரை

திரு.ல.சதீஸ்குமார்

ஆழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் பதினான்கு தசாப்தங்களைக் கடந்து நிற்கின்றது. எனினும் ஆழத்தமிழ் மக்களின் விடுதலைப்போராட்டம் வலுப் பெற்ற காலத்தில் வெளிவந்த நாவல்களில் பல குறிப்பிடத்தக்கன. குறிப்பாக ஆவிடுதலைப் போராட்டம் பல பெண் நாவலாசிரியர்களை வெளிக்கொணரக் களத்தையும், கருவையும் அமைத்துக் கொடுத்தது. தமிழ்க்கவி, தாமரைச்செல்வி, மண்டூர் அசோகா முதலியோர் மட்டுமன்றி பெண்படைப்பாளிகளின் வரிசைப்படுத்தல் நீண்டு செல்லும்.

இவ்வகையிற் தான் திருமதி மைதில் தயாபரனின் “சொந்தங்களை வாழ்த்தி” நாவலையும் நாவலாசிரியரையும் பார்க்கிறேன். விடுதலைப் போராட்டத்தின் 2008 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னரான நிகழ்வுகள் பேசப்படுகின்றன. இது மைதிலியின் அடிமனப்பிரச்சினை மட்டுமல்ல, உலகப் பந்தின் இசைவியக்கத்தின் சிறிய புள்ளியில் தொடங்கி முக்கோணங்கள் பலவற்றை வரைவதற்கு அதித்தளமிட்ட கதைக்கரு. எனவே மைதிலி தயாபரனின் முதல் நாவல் வெற்றி பெற வாழ்த்தி நிற்கின்றேன்.

தமிழிலக்கியத்தில் பல பொறியியலாளர்கள், வைத்தியர்கள் தடமிடல்களைப் பதித்துள்ளனர். அந்த வகையில் மைதிலி தயாபரன் ஒரு பொறியியலாளராக இருப்பினும் தமிழ்த்துறையில் ஆர்வங்கொண்டவர். வவுனியாவில் பல பட்டிமன்றங்கள், பேச்சுக்கள், கவிதை அரங்குகள் போன்றவற்றிற் பங்கு கொண்டு பலரது பாராட்டுக்களையும் பெற்றுக் கொண்டார். இவ்வகையில் நாவல் இலக்கியத்துறையில் தடம் பதிக்கும் இம் முயற்சி பாராட்டப்படவேண்டியது. வரவேற்கத்தக்கது.

நாவல் இலக்கித்துறைகளிலும், இலக்கித்துறைகளிலும் தொடர்ந்தும் தடமிடல்களைப் பதிக்க வாழ்த்துகிறேன்.

“என்னால் முடியாது என்றிருப்பவன்
இதுவரை முயற்சி செய்யாதிருப்பவன் என்பேன்”

திரு.ல.சதீஸ்குமார்

B.A., P.G.D.E, M.A (Pub. Admin)

அகில இலங்கை சமாதான நீதவான்

செயலாளர், சர்வதேச இந்து இளைஞர் பேரவை

வவுனியூர் ரோ.உதயனன் உள்ளத்திலிருந்து

இலக்கியம் என்பது காலத்தின் கண்ணாடி என்பார்கள். காலத்தினால் நாட்டிலும் சமுதாயத்திலும் மக்களிடமும் ஏற்படுகின்ற மாறுதல்களையும், பல்வேறு நிகழ்வுகள் மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்துகின்ற தாக்கங்களையும் இலக்கியம் பிரதிபலிக்க வேண்டும். அத்துடன் மக்களைச் சிந்திக்க வைத்து விழிப்புணர்வை உண்டாக்கக் கூடியதாக இலக்கியப் படைப்புக்கள் அமைய வேண்டும்.

இதன் காரணமாகவே இலக்கியப் படைப்பாளிகள் தாம் சார்ந்த சமுகத்தின் மத்தியிலும் மற்றைய சமுகத்தினரிடையேயும் உன்னதம் பெறுகின்றனர்.

அந்த வகையில் நான் பிறந்த மண்ணிலிருந்து இலக்கியத்துறைக்கு, அதுவும் நாவல் இலக்கியத்திற்குள் பிரவேசிக்கும் தங்கை திருமதி. மைதிலி தயாபரனுக்கு எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் தான் வாழும் காலத்தில் ஏதாவது சாதிக்க வேண்டும் என்ற ஆதங்கம் பிறக்கும். தங்கை மைதிலிக்கு இது விதிவிலக்கல்ல. சிறு வயதிலிருந்தே சாதனைகள் பல புரிந்து, இலக்கிய உலகில் சாதனைகள் புரிய பிரவேசித்துள்ளார் தங்கை மைதிலி.

வவுனியாவில் இருந்து முதற் பெண்மணியாக மின்னியல் இலத்தீரனியல் கற்கை நெறிக்கு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று சித்தி பெற்று மின்னியல் இலத்தீரனியல் பொறியியலாளராக வெளிவந்த பெருமைக்குரியவர் தங்கை மைதிலி.

சிறு வயதிலிருந்தே நாடகம், சிறுக்கை எழுதுதல், கவியரங்கம் போன்றவற்றில் ஆர்வம் காட்டி பல பரிசில்களையும் வென்றவர்.

இவரது முதற் பிரசவமான “சொந்தங்களை வாழ்த்தி” நாவலைப் படிக்கும் போது, இந்த நாவல் இவரது கண்ணிப் படைப்பு என்ற நினைப்பே எனக்குத் தோன்றவில்லை.

தினந்தோறும் வாழ்க்கையிலே நடப்பவைகளையும் நேரில் கண்டு அனுபவித்தவற்றையும் ஈடுபாட்டுடன் நுகர்ந்துகொண்டவற்றையும் தனிமனித அவலங்களையும் நான்கு முக்கிய பாத்திரங்களைக் கொண்டு வடித்துள்ளார், தங்கை மைதிலி.

அந்த வகையில் இந்த நாவலினுடாக மைதிலி அவர்கள் சமூகத்திற்கு நிறையச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இவரது நாவலில் வாழ்க்கையின் சம்பவத் துணிக்கைகள் கதாபாத்திரங்களினுடாக நிலை மாற்றம் செய்யப்படும்போது நடப்பு நிலவரங்கள் சிலாகித்து மேலெழுந்து நிற்கின்றன.

இந்த நாவலினுடாக தங்கை மைதிலி அவர்கள், ஒருவித அறிவுக் கையளிப்பை வாசகர்களுக்கு எடுத்துரைப்பதே நோக்கமாக இருக்கிறது.

“சொந்தங்களை வாழ்த்தி” நாவல் சொல்லுவதை உள் வாங்கிச் சுவைக்கும் நிலைக்கு மட்டும் வாசகரை மாற்றியமைக்காது, வாசகரைச் சிந்திக்க வைத்து அறிவு நிலையிற் துலங்கச் செய்வதும் முக்கியமெனக் கருதி தங்கை மைதிலி தனது முதலாவது படைப்பிலேயே சிந்தித்துச் செயற்பட்டிருக்கிறார் என்பது தான் உண்மை.

தனது முதற்படைப்பாக இருந்தாலும் சிறப்பான காத்திரியிகு நாவலை, இன்றைய தமிழ் நாவல் உலகிற்கு வழங்கியிருக்கும் தங்கை மைதிலியைப் பாராட்டி வாழ்த்துவதில் நான் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

தமிழ் உணர்வும் துணிவும் இருந்தால் எந்தவொரு பெண்ணாலும் சமூக மேன்மைக்காக மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என்று கூறி, தங்கை மைதிலி இன்னும் பல நாவல்களைப் படைக்க வேண்டும். அவற்றைத் தமிழ்ச் சமூகம் வாசிக்க வேண்டும் என்று இறைவனை வேண்டி விடை பெறுகிறேன்.

வவுனியூர். கிரா. உதயனன்
(கணக்காளர், எழுத்தாளர்)
இல. 18, கித்துள் வீதி,
குடியிருப்பு, வவுனியா.

வெளியீட்டுரை

கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்

திருமதி மைதிலி தயாபரன் எழுதிய நாவலான “சொந்தங்களை வாழ்த்தி” எனும் நூலையும் வவுனியா கலை, இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம் தனது 32வது நாலாக வெளியிடுவதிற் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறது.

தரமான ஆக்கங்களை நூலாகவும் சஞ்சிகைகளாகவும் வெளியிடுவதுடன் நல்ல தரமான சமூகத்திற்கு வேண்டிய விடயங்கள் பற்றிய 150 க்கும் மேலான கலை, இலக்கியக் கருத்தாடல்களையும் 1997 பெப்ரவரி முதல் தொடர்ந்து நடாத்தி வருகிறது. வெறுமனே தமிழின் பாரம்பரிய சிறப்புக்களை சங்க இலக்கியம், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், தேவார திருவாசகங்கள், கம்பராமாயணம் மற்றும் இரட்சனை யாத்திரிகம், சீறாப்புராணம், பெரியத்ராணம் என்பவற்றோடு இலக்கண நூல்களான தொல்காப்பியம், நன்னால்,வீர சோழியம் மற்றும் தற்காலத்தில் எழுந்த இலக்கண நூல்கள் என்பவற்றை மட்டும் மக்கள் மத்தியில் அடையாளப்படுத்துவதோடு நிற்காமல், புதிய கலைப் படிவங்களையும் ஆய்வுப் பொருட்களையும் ஆற்றுப்படுத்த வேண்டும் என்பது வட்டத்தின் நோக்கங்களில் ஒன்றாகும்.

இந்த வகையில் புதிய கவிஞர்கள், புனைக்கதை எழுத்தாளர்கள், நாடக எழுத்தாளர்கள் மற்றும் விமர்சகர்கள், ஆய்வாளர்களையும் அறிமுகப்படுத்தும் பழக்கத்தை - ஏற்படுத்தி வருகின்றோம். வட்டத்தின் 25 வது நாலாக திரு.நா.ஜெகநாதன் எழுதிய “நாகர் எழுவன்னி” எனும் ஆய்வு நூலையும், 26வது நாலாக திரு.முருகேச நந்தகுமார் எழுதிய “இருட்டு மனிதர்” எனும் குறு நாவலையும் கடந்த வருடங்களில் வெளியிட்டுள்ளது.

புதிய பாடல்கள் கொண்ட இறுவெட்டு வெளியீடுகள் (றெயின், வன்னி உறற்று), குறும்பட வெளியீடு (ஏடு) என்பவற்றையும் வெளியிட்டதோடு பல நாடக மேடையேற்றங் களையும் பட்டறைகளையும் நடாத்தி வருகிறோம். அந்த வகையில் சோ.ஜெயச்சந்திராவின் “மனக்”, மு.நந்தகுமாரின் “இருட்டு மனிதர்கள்” ஆகியோரின் குறு நாவல்களை ஏற்கெனவே வாசகர்களுக்கு அளித்துள்ளோம். தொடர்ந்து மைதிலி தயாபரனின்

“வாழும் காலம் யாவிலும்” நாவலை வெளியிட்டும் ஊக்கப்படுத்தியுள்ளோம். குட்டோடு குடாக, மைதிலி தயாபரனின் அடுத்த நாவலான “சொந்தங்களை வாழ்த்த” எனும் நாலையும் 32வது வெளியீடாக உங்கள் முன்னிலையில் வைக்கின்றோம்.

யதார்த்தமாக மக்கள் பிரச்சினைகளை எழுதிப் பெயர் பெற்றவர்கள் தென்னிந்திய நாவலாசிரியர்கள். முக்கியமாக புதுமைப்பித்தன், ஜெயக்காந்தன், சுஜாதா, சகுலன், அசோகமித்திரன், சுந்தர ராமசாமி, டி.செல்வராஜ், நாகர்ஜன், சின்னப்பாரதி ஆகியோருடன் இன்றைய பிரபல எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் என்பவர்கள் குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகளைப் படைத்துள்ளனர். பிரபஞ்சன், பாலகுமாரன் லக்கமி, வாலந்தி போன்றோரும் மக்கள் இரசனையை மனங்கொண்டு எழுதிய படைப்பாளிகள்.

சமூத்தில் மண்வாசனை வீச்சுடன் தேசியம், சாதீயம், பெண்விடுதலை, தோட்டத்தொழிலாளர் சார்ந்த பிரச்சினைகளை மையங்கொண்டு எழுந்த படைப்புக்களை எழுதியோர்களில் செங்கை முழியான், டானியல், நந்தி, நூன்சேகரன், செம்பியன் செல்வன், எல் பொன்னுத்துரை, செ.கணேசலிங்கம், பாவை மனோகரன், கோகிலா மகேந்திரன், தாமரைச்செல்வி, ராஜேஸ்வரி பால கப்ரமணியம், அருளர், கோவேந்தன், ஷோபா சக்தி, எஸ்.ஏ.உதயன் முதலியோரைக் குறிப்பிடலாம். (இன்னும் சிலர் குறிப்பிட வேண்டியிருக்கும்).

மேலே ஒரு சிலரையாவது சொன்னதன் நோக்கம், இளைய தலைமுறை இவற்றை எடுத்து வாசிக்க வேண்டும். அவர்கள் வரிசையில் மைதிலி தயாபரன் பெயரும் இடம்பெற வாய்ப்புக்கள் அதிகம் உள்ளன.

மைதிலி தயாபரன் எழுதிய “சொந்தங்களை வாழ்த்தி” நாவல், அவரது முதல் படைப்பான “வாழும் காலம் யாவிலும்” என்ற நாவலைவிட கூடியளவு சமூகப்பிரச்சினைகளை அடையாளப்படுத்தியுள்ளது. வெறுமனே காதல், குடும்பம் என சராசரி விடயங்களுடன் நில்லாது, அவற்றோடு சமூகத்தின் பல்வேறு இக்கட்டான நிலைகளில் வாழும் மாந்தர்களின் வாழ்வினாடாக நாவல் பயணிப்பது சிறப்பாக உள்ளது.

வினிம்பு நிலை மனிதர்களின் வாழ்வியல் ஊடாக நாயகன்

காந்தனின் வாழ்வு பிணைக்கப்பட்டிருப்பது எழுத்தாளரின் சமூக அக்கறையையும், சமூக வாழ்வுத் தரிசனத்தையும் கட்டி நிற்கின்றது. இது போன்ற எழுத்துக்களை சமூக அரசியல், போரியல் வாழ்வு நுட்பத்துடன் குறியீட்டுப் போக்கிலாவது கொடி காட்டி கதைச் சூழ்வுகளை வளர்த்துச் செல்வது மேலும் கணதியைப் படைப்புக்கஞ்கு அளிக்கும் எனக் கூறி வாழ்த்தி இப்படைப்பை வெளியிடுவதில் வட்ட அங்கத்தவர்களுடன் மகிழ்வடைகிறேன்.

கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்

செயலாளர்,
வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம்
முதுநிலை ஆங்கில மொழி விரிவுரையாளரும்
மொழி பெயர்ப்புக்கான இணைப்பாளரும்
யாழ் பல்கலைக்கழகம்

முன்னுரை

எனது எழுத்துலக வாழ்க்கையில் நூல் வடிவாக வரும் இரண்டாவது நூல் இதுவாகும். இலங்கையில் வாழும் சாதாரண ஒரு மனிதனின் வாழ்வில் இடம்பெறக் கூடியதாக இருக்கும் சம்பவங்களைத் தொகுத்து இந் நூலை உருப்பெற வைத்திருக்கிறேன்.

ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கைக்கும் ஒரு முக்கியமான குறிக்கோள் இருக்கிறது. தொடர்ந்து துண்பத்தை அனுபவிப்பவன் அந்த அழுத்தத்தில் இருந்து விடுபடுவதற்கு வழி யாது? என்று யோசித்தேன். இதுவெல்லாம் எம் கைகளை மீறியது. இறைவனால் நடாத்தப்படுவது என்பதை முற்றாக உணரும் வரை அவனுக்கு நிம்மதி வரப் போவதில்லை என்பது புரிந்தது. அதனால் இலங்கையில் சமீபத்தில் இடம்பெற்ற அசம்பாவிதமான சம்பவங்களைத் தழுவி இந் நூலைப் புனைந்துள்ளேன்.

என்னை இந்த உலகிற்குக் கொண்டு வந்து, அறிவு புகட்டி இப்பொழுது தெய்வமாக நின்று காத்துக் கொண்டிருக்கும் எனது பெற்றோருக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனக்குத் தமிழ் கற்பித்த ஆசிரியை செல்வி அன்றோனியா ஸ்ரனீஸ்லெலாஸ் அவர்களுக்கு எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். பாடசாலைக் காலங்களில் என்னுடைய இலக்கியப் பசிக்குத் தீனியிட்டு பல்வேறு வகையிலும் பிரகாசிக்கச் செய்த எனது அருமைப் பாடசாலை வ/இறம்பைக்குளம் மகளிர் மகா வித்தியாலயத்திற்கும் அதன் முன்னாள் அதிபர் களாகிய அருட்சகோதரி அக்குவானஸ் மற்றும் அருட்சகோதரி மடுத்தீன் அவர்களுக்கும் அனைத்து ஆசிரியப் பெருந்தகைகளுக்கும் ஆளுந்தக் கண்ணீருடனான எனது நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

இலக்கியத்தைப் பல்வாறு தெரிந்து கொண்டபோதும் உள்ளே நுழைவதற்கு அனைத்து விதத்திலும் ஒத்துழைப்பு வழங்கிய ஊடக மாமனி எழுத்தாளர் கவிஞர் திரு. அருணா செல்லத்துரை அவர்களுக்கு எனது இதய பூர்வமான நன்றிகளும் வணக்கமும் உரித்தாகட்டும்.

நான் பிறந்து வளர்ந்து படித்த இந்த வவுனியா மாவட்டத்தில் தலைசிறந்த இலக்கியத் திலகம், இளம் சமுதாயத்தின் ஆக்கமிகு ஊக்குவிப்பாளர், கவிஞரும் எழுத்தாளருமான கலாந்து தமிழ்மணி அகளங்கள் அவர்கள் இந்நால் ஆக்கத்திற்கான அரும்பெரும் ஆலோசனைகளை வழங்கி வெளியீட்டுக்கு உதவி செய்தார், அவருக்கு என் நன்றிகள் உரித்தாக்ட்டும்.

நான் பிறந்த பூமியில், இலக்கியத்துறைக்குப் பல்வேறுபட்ட வகையில் ஆதரவுகளை வழங்கிவரும் சர்வதேச ரீதியில் புகழ்பெற்றவருமாகிய எழுத்தாளர் வவுனியூர் கிரா. உதயணன் அவர்களுக்கு எனது இதய பூர்வமான நன்றிகள் பல. பல்கலைக்கழகம் புகுந்தபோதும் தமிழின் கலை இலக்கிய வடிவங்களின் பலவற்றையும் அறிவதற்கு முன்னுதாரணமாக இருந்த வீரவருயாளர் திரு. ஜீ. மிரசாந்தன் அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

புத்தக வடிவில் வருவதற்குப் பெரும் உதவியளித்த கவிஞர் குரும்பையூர் தம்பத்துரை ஐங்கரன் அவர்களுக்கும் ஓவியர் சுப்ரமணியம் ரதீஸ்வரன் அவர்களுக்கும் மிகுந்த ஆதரவையும் ஆசிகளையும் வழங்கிய ஆசியர் திரு. லதீஸ் சதீஸ்குமார் அவர்களுக்கும் அகரம் பிறின்டேர்ஸ் நிறுவனத்தாருக்கும் நன்றிகள் உரித்தாக்ட்டும்.

எழுத்தாளனின் தேடல் வாசகரின் உள்ளம் தான். நான் முன்வைத்த விடயங்கள் எவ்வாறு சமுதாயத்துக்குள் நுழைந்தது என்பதைக் கரையில் இருந்து நோக்கியவாறு இலக்கிய ஆற்றுக்குள் என் படைப்பை அனுப்புகிறேன்.

ஆயிரம் தேடல்களுடன்.....

மைதீலி தயாபரன்

இல.38, இராஜதுரை வீதி
வைரவப் புளியங்குளம்,
வவுனியா.

1.

வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை என்பது நோயற்ற உடல் உள்ள வரையிற்தான். நன்நடத்தைகள் மூலமும் நல்ல உணவுப் பழக்கங்கள் மூலமும் உடலைப் பேணிப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும். உண்ணும் உணவு சமநிலை உணவாக இருப்பதை உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டும்.

மனிதனின் எண்ணத்தின் ஒட்டம் என்பது அவனாலேயே அளவிடமுடியாததோன்று. கால்கள் அசையாது இருக்கும் போதே பாரெங்கிலும் சுற்றி வரக்கூடிய வேகமுள்ளது அது.

வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்த கால்களின் முன்பாகவே மனம் சென்றுவிடவும் பதைப்பதைப்படிடன் அங்கு காலடி எடுத்து வைத்தான் அவன்.

வைத்தியசாலை முழுவதுமாகவே பரபரப்புடன் காணப்பட்டது போல அவனுக்குத் தோன்றியது. வைத்தியர்களின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் நோயாளிகளின் வரிசையும் உறவினர்களைப் பார்க்க விரையும் மக்களின் கூட்டமும் இரைச்சலும் அந்த இடத்தின் அமைதியற்ற தன்மையை வெளிப்படுத்தின.

அவனை நோக்கிய முகங்கள் அனைத்தும் அனுதாபத்தை வெளிப்படுத்தியதுபோல அவனுக்குத் தோற்றமளித்தது.

தனது எண்ணத்தின் பிரதிபலிப்பை மற்றவர்களிடம் சட்டகம் வைத்துப் பார்ப்பது மனித இயல்பு தானே.

வரவேற்றைப் போது தான் எந்த வாட் என்பதைக் கேட்க மறந்துவிட்டது அவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

“நேரே போய் இடது பக்கம் திரும்புங்கோ” என்று யாருக்கோ வழிகாட்டிக் கொண்டிருந்த ரிசப்ஷனிஸ்ரினுடைய குரலைக் கேட்டதும் சுதாகரித்துக் கொண்டான்.

அவனிடம் தன் நண்பனுடைய பெயரைக்கூறினான். அவனுக்குத் தெரியவில்லை. ஏதேதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

நண்பனுடைய தொழில், முகவரி முதலியவற்றைக் கூறியபின் சம்பவத்தைச் சொன்னபோது அவள் முகம் திடீரென மாறியது.

“அவரா? ஜீசீபுவில் இருக்கிறார்.” என்று சொன்னாள்.

“என்ன ! ஜீசீபு வா ..” என்று “கேட்டபோதே அவனுக்குக் கலக்கமாக இருந்தது.

“ஓமோம் இன்னும் நினைவில்லாமல் தான் இருக்கிறார். ஓப்பரேசன் தியேட்டருக்கு இடது பக்கமாக....” அவள் சொல்லிமுடிப்பதற்குள் அவனது கால்கள் வேகமாக அவன் காட்டிய திசை நோக்கி ஓடத் தொடங்கின.

“ஜீயோ காந்தன்

எப்பொழுதும் நிலை தடுமாறாத நீ இப்போ நினைவில்லாமலா இருக்கிறாய்”

வேகமாக எட்டிப் படியில் ஏறியவனுக்கு அடி சறுக்கியது. முன்புறமாக விழ முயன்றவனை இரு கைகள் வந்து ஆதரவாகத் தாங்கிக் கொண்டன.

“கவனம் மச்சான். பாத்து ஏறு...” என்றபோது தனக்குப் பரிச்சயமான குரல் கேட்கிறதே என்ற வியப்பில் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

முன்புறமாக வந்த காந்தன் அவனைத் தாங்கிக் கொண்டவாரே...

“காதலுக்குக் கண் தான் இல்லை என்று சொல்வார்கள். கருத்தும் இல்லையா கொஞ்சம் நிதானமாகப் போ மச்சான்...” என்றான்.

“இல்லை மச்சான். நான் நிதானமானால் என்னை முந்திக் கொண்டு இன்னொருவன் போய்விடுவான். பிறகு நான் தாடி வளர்த்துப் பாட்டுப் பாட வேண்டியது தான்.” என்று சோகமாக முகபாவம் காட்டியபடி சொன்னான்.

“இவ்வளவு நம்பிக்கையினம் கூடாது. கிணற்றுத் தண்ணியை எந்த வெள்ளம் அடிச்சிற்றுப் போகப் போகுது. நீ இந்த விடயத்தில் அளவுக்கு மீறி உணர்ச்சிவசப்படுகிறாய் என்டு தான் எனக்குத் தெரியுது.” என்று காந்தன் சொன்னான்.

“அடப் போடா விசுவாமித்திரா. காதலைப் பற்றி உனக்கு என்ன தெரியும். படிப்பிலயும் காதலிலயும் சாவகாசம் என்ற விடையுமே வரக் கூடாது. நீ காதலில் விழுந்தாப் பிறகு உண்ணாலயும் இத் விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.” என்று முச்சிரைக்கப் பேசினான் அவன்.

“ஏன்டா? காதல் எண்டது ஒருவன் சம்பந்தப்பட்டதாடா?

இருமனம் ஒன்று பட வேணும். அதுக்குப் பேர்தானேடா காதல்”
என்று விளக்கமளித்தான் காந்தன்.

“இல்லடா. அப்பிடியில்லை. தானாகக் கனியாது விட்டாலும் தடி கொண்டும் அடிக்க முடியாதது காதல். அதில் தயக்கமோ தாமதமோ கூடாது.” என்றபடியே தொடர்ந்தான் இவன்

“காதலித்துப் பார். உன்னைச் சுற்றி ஒளிவட்டம் தோன்றும்.” என்று வைரமுத்து மாதிரிப் பேசத் தொடங்கவும்

“என்னவோ நீதான் காதலையே கண்டுபிடித்த மாதிரிக் கதைக்கிறாய்.” என்று காந்தன் இடை நிறுத்தினான்.

2.

வாழ்க்கையில் உறுதுணையாவது நல்ல நட்பு மட்டுமே. அது கற்றோர்க்குக் கற்றோரும் பெரியோர்க்குப் பெரியோரும் கொள்ளுமளவில் உண்டேல் யாவர்க்கும் நலமாகும். ஒருவருடைய நட்பு தனக்கு என்றும் உபயோகப்படும் அளவிலும் எச் சந்தர்ப்பத்திலும் தீங்கினை ஏற்படுத்தாத வகையிலும் அமைதல் வேண்டும்.

கீழ் நோக்கிக் குனிந்தபோது மாடிப்படியிலுள்ள கைப்பிடிச்சவர் தலையிற் பட்டுவிட திடீரென்று சயநினைவுக்கு வந்தான் அவன்.

கைப்பிடிச் சுவரைக் கெட்டியாகப் பற்றியபடி மெதுவாக நிமிர்ந்தவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது..

எப்பொழுதோ நண்பனுடன் பாடசாலையில் வைத்துக் கதைத்த கதைகள் இப்படிப் பசுமையாக ஞாபகத்திற்கு வந்ததேனோ?

ஏன்???

காந்தன்...

என்ன ஒரு நண்பன் அவன்... அதைவிட எப்பேர்ப்பட்ட நல்லவன்?

ஒரு துரும்புக்கும் தீங்கிழைக்காத அவனுக்கு அடுத்தடுத்து சோதனைகள்தான் வருகிறது.

வாழ்க்கையில் ஒவ்வொருவனுக்கும் சோகம் ஒரு பகுதி என்றால் அவனுக்கு வாழ்க்கை முழுவதுமாக சோகம்தானே நிலைக்கிறது.

விரக்தியுடன் மெதுவாக நேரே நடந்து வந்து கொண்டு இருந்தவன், ICU ஐசீபு என்ற எழுத்து அவனது கருத்தைக் கவரவும் அவன் அதை நோக்கிச் சென்றான்.

கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தவன் அதிர்ச்சியடைந்தான்.

உள்ளே ஓரேயொரு நோயாளி மட்டுமே காணப்பட்டான்.. காந்தன்...

“ஜேயோ காந்தன்...

இத்தனை பாரதூரமாக நினைத்திருக்கவில்லையே அழுகு பொலிவு அனைத்தையும் இழந்து..
சடம்போல “ஜேயோ...”

ஒரு சில நிமிடங்கள் சித்தப்பிரமைபிடித்தவன் போல நின்றவன் நண்பனுக்கு அருகே ஓடோடி வந்தான்.

“காந்தன்.. கண்ணைத் திறந்து பார்...”

என்று கதற ஆரம்பித்தவனை சத்தம் போட வேண்டாமென சைகை மூலம் அருகில் இருந்த நேஸ் எச்சரித்தாள்.

அவனின் காலடிப்பக்கமாகச் சென்று சற்றுத்தூரத்தில் நின்றபடியே மனதுக்குள் அழத் தொடங்கினான்.

“காந்தன்.. உன்னை இப்பிடியா நான் சந்திக்க வேணும்..?

உயர்தரம் படிக்கும்போது ஆனுக்கொரு சைக்கிளை
எடுத்துக் கொண்டு கவிதாவையும் சிநேகாவையும்
துரத்தியபோது இருந்த அழகு எங்கே...?

நாற்பது வயதில் இந்தக் கோலமா?“

மௌனமாக விசம்பியவனின் மூச்சுக் காற்று திடீரெனக்
குழலாக வெளிப்பட்டது. விரைவாக தன்னை சுதாகரித்துக்
கொண்ட அவன் யன்னல் வழியாக வெளியிலே தன்
பார்வையைச் செலுத்தினான்.

அவனின் முதுகின் பின்பாக கண்களைச் செலுத்திவிட்டு
வேகமாகப் பறந்தது அவன் மனம்.

பொதுவாக வம்பு செய்பவன் குழப்பவாதி என்று
இவனைச் சொல்லும் பெண்கள் கூட்டம் காந்தனைப் பார்க்கும்
விதம் வேறு தான்.

படிப்பில் விளையாட்டில் கெட்டிக்காரணாகவும் பண்பிலும்
குணத்திலும் மேம் பட்டவனாகவும் இருந்ததால்
அந்தக்காலத்தில் ஒரு சுதாநாயகனாகவே திகழ்ந்தவன் அவன்.

அவனின் பார்வை படவேண்டும் என்றும் அவனோடு பேச
வேண்டும் என்றும் தேடித் திரிந்தவர்கள் அநேகர்.

பல்கலைக்கழகத்திற் கூட அவனிடம் நோட்டஸ் வாங்கவரும்
சாக்கில் கதைத்துவிட்டுப் போகும் பெண்கள் எத்தனை பேர்?

வாழ்க்கையில் எத்தனை சோதனை வந்தபோதும்
சலிக்காமல் வெளிப்படுத்தும் புன்னகை எங்கே?

எப்பொழுதுமே மற்றவர்களுக்கு ஆதரவாக இருக்க வேண்டும் என்னும் அர்த்தமுள்ள பேச்சு எங்கே?.....

பிறந்த நாள் முதலாக வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் கூடவே தொடர்ந்த நன்பன் அல்லவா.. ?

உன்னை இந்த நிலையிலா நான் பார்க்க வேண்டும்? என்று மனதுக்குள் குழுறியைடி அழுது கொண்டிருந்தவனின் மனத்திரையில் வந்தது நினைவு.

இவன் சிநேகாவின் மீது என்னம் வைத்ததால் தான் அவனுடைய நன்பி கவிதாவை காந்தன் பின்தொடர நேரந்தது.

காதலுக்காக இவன் வைத்த ஒவ்வொரு அடியும் காந்தனையும் கவிதாவையும் அன்மிக்க வைத்தது.

3.

அனுபவம் ஒரு மோசமான ஆசிரியர். பாடத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் முன்பே பர்ட்சையை வைத் துவிடுகின்றது. அனுபவம் இல்லாத ஒருவனுடைய வாழ்வு வாழ்வாகாது. கறிக்குச் சுவையூட்டுவது போல வாழ்விற்குச் சுவையூட்டுவது அனுபவங்களே

யன்னல் வழியே பல திசைகளிலும் அலைந்து கொண்டிருந்த அவன் கண்களில் நிம்மதியை இழந்த அவனின் உள்ளம் தெரிந்தது.

எங்கு நோக்கிலும் காந்தனின் அமைதியான புன்னகையே தெரிந்தது. அவனைப் பிரிந்து விடுவேனோ என்ற ஏக்கம் சடுதியாக அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு அலைக்கழித்தது.

வாழ்க்கையில் பல துன்பங்களைக் கடந்து எதிர்நீச்சல் போட்டவன், சொந்தங்களை இழந்து சொந்தங்களை ஒருவாக்கி, அவர்களை வாழ்வைத்தவன். கடமை முடிந்ததென்று காற்றிற் கலந்துவிடுவானோ? என்ற கவலை வந்தது.

திடீரென ஏதோ வெறுமையாகிவிட்டது போல தெரிந்தது.

நன்கு பழகியவர் களை இழப்பது எத்தனை கொடுமையானது என்பதை அறியாதவனல்ல அவன். உலகமே

இருட்டாகி தான் மட்டும் மலங்க மலங்க விழித்துக் கொண்டிருப்பது போல இருந்தது.

சற்றுத் தூரத்திற் கேட்ட சப்பாத்துக் காலடிச்சத்தும் இப்பொழுது அண்மித்துக் கொண்டு வந்தபோது டொக்டர் வந்து கொண்டிருப்பதை அவன் விரைவாகவே புரிந்து கொண்டான்.

ஒரே நேரத்திலே கடவுளைக் கண்டது போலவும் சாத்தானைக் கண்டது போலவும் அவன் மனம் நினைத்தது.

உடனடியாகவே அவருடன் கதைக்க வேண்டும் போல தோன்றினாலும் “என்ன சொல்லிவிடுவார்களோ” என்று அவன் மனம் சஞ்சலப்பட்டது.

டொக்டர் அருகிலே வரவும் அவன் மெதுவாக அவரை நோக்கிச் சென்றான்..

ஆயிரம் கேள்விக் கணைகளுடன் நிமிர்ந்த இவனிடம் “இன்னும் கோமா நிலைதான். தலையிற்பட்ட அடி பலமாக இருக்கிறது. தொடர்ந்தும் சிகிச்சை நடக்கிறது.” என்றார் டொக்டர்.

“நாலு நாட்களாக இப்படியே இருக்கிறானாமே. எழும்பி நடமாடாவிட்டாலும் கண்ணை விழித்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் போதும்...” அவனின் ஆதங்கமும் நம்பிக்கையீனமும் வெளிப்பட்டது.

அதை ஓரளவு புரிந்து கொண்டவர் போலவே, “இன்னும் மூன்று நாட்களில் சரியாகிவிடும். நாம் கொழும்பிலும் கன்சல்ட் பண்ணியிருக்கிறோம்.” என்று டொக்டர் சந்தேகத்துடன்

“சரி நீங்கள் யார்? காந்தனுக்குச் சகோதரனா?..” என்று கேட்டார்.

“இல்லை பொக்டர். அவனுக்கு உறவுகள் யாரும் இல்லை. நான் சிறு வயதில் இருந்தே அவனுக்கு நன்பன். தன்னுடைய விடயம் எல்லாம் எனக்கு மட்டும் தான் சொல்லுவான். ரொம்ப நல்லவன். வாழ்க்கையில் நிறையவே அடிப்படவன்....” சொல்லும்போதே அவன் கண்களில் நீர் துளிர்த்தது.

“எனக்கு ஒரளவு தெரியும். அவரைப் பார்க்க வந்தவர்கள் கதைத்ததை வைத்து சில விடயங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. தங்கள் வாழ்க்கைக்கு விளக்கேற்றியவரே அவர் தான் அவரை உயிரோடு மீட்டுக் கொடுஞ்கள் என்று ஒரு அம்மாவும் பெண்ணும் நேற்று இங்கே வந்து கதறி அழுதார்கள். என்ன செய்யிற்று மருத்துவத்திற்கும் சில எல்லைகள் இருக்கு...” என்று பொக்டர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது அவன் அவசர அவசரமாக இடைமறித்தான்.

“பொக்டர். நீங்க சொல்லுற்றைப் பார்த்தால் அவனுக்கு ஏதும் பெரிய ஆபத்து இருக்கும் போல இருக்கு...” என்று அவன் குழப்பத்துடன் கேட்டான்.

“உயிராபத்தில் இருந்து அவர் தப்பிவிட்டார். நீங்க அதை நிச்சயமா நம்பலாம். இருந்தாலும் இது மோசமான விபத்து. அக்கம் பக்கம் பார்க்காமலே மேயின் ரோட்டுக்கு மோட்டார் பைக்கை ஏற்றியிருக்கிறார். எவ்வளவு கவலையீனம்?” என்றபோது

“அவன் மனம் ஒரு நிலையில் இருந்திருக்கவில்லை. பல்வைத்துயும் நினைத்துக் குழம்பிக் கொண்டல்லவா இருந்தான்... என்று மனதில் நினைத்தபோதும் அதைச் சொல்லவில்லை.

“அவர் சுய நினைவை அடைந்தாலும் பழைய ஞாபகங்கள் எல்லாம் அப்படியே இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. உதாரணத்துக்கு அவர் உங்கள் யாரென்று மறந்துவிடலாம்” என்றார்.

திடுக்குற்ற அவன் வெறுமையான மனத்துடன் டொக்டரை வெறித்துப் பார்த்தான்.

வேகமாக வந்த தாதி கன்சல்ரன் வருகிறார் என்பதை தெரிவித்துவிட்டுச் சென்றாள்.

அனைவரும் நோயாளியின் அருகிற் சென்றனர். உள்ளே நிற்க முடியாததால் வெளியேற நினைத்தான்.

வைத் தியர் சொன் ந சொற் கள் அவனை சுஞ்சலப்படுத்தவே செய்தன.

உயிராபத்து இல்லை என்ற போதிலும், ஞாபகசக்தியை இழந்து விடுவான் என்று சொன்னது வருத்தமாகவே இருந்தது.

நினைவு இழந்தவனாக, சடமாக, தன் தேவை எதையும் நிறைவேற்ற முடியாதவனாக, திரைப்படங்களில் காட்டப்படும் ஒருவனைப்போல.... ஜீயோ...

உயர் பிரிவதை விட மோசமான நிலையல்லவா இது என்று யோசித்தவனுக்கு உலகமே சுற்றுவது போல இருந்தது,

கன்சல்ற்றனுடன் கதைத்து இதைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும் என்று என்னிக்கொண்டான்.

மிகுந்த வேதனையுடன் கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்து பெஞ்சில் அமர்ந்த அவனின் நினைவுகள் 25 வருடங்களைக்

கடந்து ஓடியது.

அப்போது அவர்களுக்கு 15 வயது.

கட்டிளம் பருவத்திற் கட்டவிழ்ந்த அவர்களின் மனதுகள் சிட்டுக்களின் பின்னே பறந்து சென்றன.

பருவம் என்ற தேரில் பாய்ந்தோடும் குதிரைகளாக மனத்தை விட்டு ஓடித் திரியும் இளைஞர்கள் மத்தியில் இவர்கள் வேறுபட்டவர்களாகத் தெரிந்தார்கள்.

இவர்களின் ஆசைகள் கனவுகள் அனைத்துமே அமைத்தியை வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாகும் துணையைத் தேடிச் செல்வதாகவே அமைந்தது.

சாந்த சுபாவம் கொண்ட காந்தன் கவிதாவின் பின்னாலும் ஓரளவு முரட்டுத்தனமான அவனது பார்வை சிநேகாவின் பின்னாலும் சென்றது.

4.

உலகிற் தோன்றி உழன்றிடும் எம் தோற்றுத்திற்குக் காரணமாவது போலவே எம் பழக்கம் மற்றும் குணவியல்புகளுக்கும் முழுமையான காரண கர்த்தாவாகின்றனர் எம் பெற்றோர். பெற்றோர் எமக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தவற்றைத் தான் நாம் குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்து பெற்று வருகின்றோம்.

மீனித வாழ்க்கையில் மனிதனின் தெரிவாகவும் எவ்வித சுயநலமும் இல்லாமல் நன்மை பயக்க வைக்கும் ஒரு சிறப்பு இருக்குமாயின் அது நட்பு என்பதேயாகும்.

நட்பு என்பது ஏனைய சீவராசிகளிடமும் காணப்படும் ஒன்றாக அமைந்திருந்தாலும் அவை பிறப்பிற்குரிய இயல்பாகவும் மாற்றமுடியாததாகவும் அமைகின்றது.

பூணையும் நாயும் போல கருடனும் பாம்பும் போல பிறப்பால் பகைமை கொண்ட பிராணிகளைப் போலவே பிறவியால் நட்பறவு கொண்ட பிராணிகளும் உள்ளன. அவை ஒருபோதும் பிரிவதில்லை அதே போல பகைமை கொண்ட பிராணிகள் சேர்வதில்லை.

மனிதனுடைய நட்பு அப்படிப்பட்டதல்ல. மோதலில் நட்புத் தோன்றுவதும் உண்டு. சந்தேகத்தினால் நட்பு முறிவடைந்ததும் உண்டு.

காந்தனும் அவனும் சிறு வயதில் இருந்தே மிகவும் நெருக்கமான நண்பர்கள். அருகருகே உள்ள வீடுகளில் வசிப்பவர்கள். காந்தனின் அப்பா ஒரு ஆசிரியர். அவனது அப்பா கச்சேரியிற் கிளாக்காக இருந்தார்.

பாலகர்கள் இருவரும் ஒரே வயதுக்காரராக இருந்ததால் வகுப்புத் தோழர்களாகவும் நெருங்கிய நண்பர்களாகவும் இருந்தனர். அவன் தனிப்பிள்ளை. காந்தனுக்கு தம்பி ஒருவன் இருந்தான்.

அவர்களின் இருவரின் தாய்மாரும் உறவுக்காரர்கள்தான். இதனாலே அவர்களிடையிலான நெருக்கம் தொடர்ந்தது.

அவர்கள் பிறந்த நாளில் இருந்து அவர்களை ஒன்றாகவே வளர்த்து ஒரே மாதிரியான விளையாட்டுக்களைக் காட்டி வளர்த்தனர். காந்தன் உறுதுணையாக இருப்பான் என்ற நம்பிக்கையிலேயே அவனின் பெற்றோர் இன்னொரு பிள்ளை பெறுவதைப் பற்றிக் கூட யோசித்திருக்கவில்லை.

ஜந்து வயதில் மொன்றிகுரி போன காலத்தில் இருந்து பல்கலைக் கழகம் வரை இருவரும் ஒன்றாகவே படித்தனர். ஒரேயெடியாகவே ரியூஷன் போவார்கள். இவன் இருக்கும் இடத்தில்தான் காந்தனும் இருப்பான் என்பது எல்லாருக்கும் தெரியும்.

இவர்களுடனேயே மொன்றிகுரியில் இருந்து ஒன்றாகப் படித்து வந்தவள்தான் சிநேகா. இவர்களுக்கு விளையாட்டுத் தோழியாகவும் இருந்தாள். பெண்குழந்தை என்ற காரணத்தினால் நடனம் முதலியவற்றையும் பழகிவந்தாள்.

இங்கிலீஷ் கிளாஸ்கு ஒன்றாகவே சென்று வந்தனர். படிப்பு விடயத்தில் மூவருமே அருகருகாகவே இருப்பார்கள்.

காந்தன் கணிதத்தில் மிகவும் கெட்டிக்காரன். சமயம், தமிழ் போன்ற பாடங்களில் சிநோகா முதலாவதாக வருவாள். அவனோ எப்பொழுதுமே சராசரியாக இருப்பான்.

தனது எண்ணங்களின் வெளிப்பாடுகளை பெற்றோரிடம் சொல்லுவதற்கு முன்பு காந்தனிடம் தான் சொல்வது வழக்கம். அவர்கள் இருவரிடையே எந்தவிதமான ஒழிவு மறைவும் கிடையாது. கருத்துக்கள், வாதங்கள், ஆறுதல்கள் எதுவுமே அவர்கள் இருவரைத் தாண்டிச் செல்வது கிடையாது.

உறவினர்கள், சகோதரர் போன்றோர் கடவுளால் வழங்கப்பட்டு இருந்தாலும் நட்பு என்பது மனிதனாற் தெரிவு செய்யப்பட்டு வாழ்க்கை முழுவதும் தொடரக்கூடியது என்பது அவர்களின் தெளிவான அபிப்பிராயமாகும். பால்ய சிநோகிதம் தொடருவதற்கு அருகாமை, தொடர் ஒற்றுமைப்பாடுகள் என்பன காரணமாக அமைந்திருந்தன.

ஏதாவது சிக்கலான விடயங்களிற்குப் பெற்றோரின் அனுமதியைப் பெறவேண்டி ஏற்படின் அவர்கள் இடம்மாறி சென்று கதைப்பதுண்டு. காந்தனின் வீட்டுக்கு இவன் சென்று காந்தனுக்குரிய அனுமதியையும் இவன் வீட்டுக்கு காந்தன் சென்று இவனுக்குரிய அனுமதியையும் கேட்பதுண்டு. ஒரே இடத்தில் இருவரின் அம்மாமாரும் இருந்தார்களானால் ஒன்றாகவே பிடிப்பட்டுவிடுவார்கள்.

புராண காலத்திலே இராமரும் குகனும், கர்ணனும் துரியோதனனும், அருச்சனனும் கண்ணனும் எப்படி இருந்திருப்பார்கள் என்பதை அவர்கள் மூலம் கண்டு

கொண்டதாக இவர்களின் தமிழாசிரியர் கிளாஸிலே சொன்னது இவர்களின் சகபாடிகள் அனைவருக்கும் தெரியும்.

“ஏசார்க்கம் இநரில் வந்தாற்கூட உன்னைவிட்டுப் போலேவனோ”
உங்கென்று என்கைத் துந்தேன் எனக்கென்று வாழ்வேனோ?
விஷ்ணுவன்று நீதந்தாழும் அழுதாக மாறாதோ?
விழி முழுத் தூங்கும் போதுக் பொன்வண்ணம் தோன்றாதோ?

உன்னில் என்னை நான் கண்டேன்.
உன்னால் ஒன்று வாழ்கின்றேன்...

அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து பாடசாலையின் ஒன்று கூடல் விழாவிற் பாடியபோது அனைவரும் கர்கோஷம் எழுப்பியது மட்டுமல்ல அவர்களைத் தெரிந்தவர்களிடையே அதே கதையாக இருந்தது சில நாட்களுக்கு.

தொழில் ரீதியாகவும் உறவு ரீதியாகவும் நெருக்கமாக இருந்த அவர்களின் பெற்றோர் அவர்களை நல்வழியிற் பயிற்றுவித்து நண்பர்களாகவும் ஆக்கிவிட்டதால் பெரும் திருப்தியும் கொண்டிருந்தனர்.

படிப்பு விளையாட்டு உட்பட திருமணம் சம்பந்தப்பட்ட முடிவுகளைக் கூட நண்பர்களான அவ்விருவரிடமும் விட்டுவிட்டார்கள் என்றால் பார்க்க வேண்டியதுதான்.

5.

வாழ்க்கையின் துணையைத் தெரிவு செய்வது என்ற விடயத் தில் பிள்ளைகளின் போக்கில் விட்டுவிடுவதற்குப் பெற்றோர்கள் விரும்புவதில்லை. அந்தப் பிள்ளைகள் உலகத்தில் நுழையும் போது எத்தனை சின்னவர்களாக இருந்தார்களோ அதே போல நினைப்பதாலேயே அவர்களின் எண்ணத்துக்கு வாழ் க்கையைத் தெரிவு செய் வதற் கு அனுமதிப்பதில்லை.

ஆனால் காந்தனின் அம்மாவுக்கு என்னவோ அவனின் காதலிற் பெரிதாக விருப்பம் இருக்கவில்லைதான்.

ரீன் ஏஜ் காதல்தானே.. அதுவும் எந்த ஒரு பையனதும் தெரிவு முதல் முறையிற் சரியாக இருக்காது என்பதும் அது வெறும் கவர்ச்சியே என்பதும் அவரின் அபிப்பிராயம்.

அம்மாவிடம் தனது காதலை வெளிப்படுத்தினால் என்ன நடக்கும் என்பதை ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்டவனாதலால் அம்மாவுக்குத் தெரியாதமாதிரியே இந்த விடயத்தை மறைத்து வைத்திருந்தான் காந்தன்.

பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது வீட்டுக்கு வரும் நாட்களில் மிகவும் ரகசியமாகவே சென்று கவிதாவைச் சந்தித்து வந்தான்.

பட்டப்படிப்பை முடித்தபின் நிறுவனம் ஒன்றில் வேலையைத் தேடிக் கொண்டு அம்மாவிடம் இவ்விபரத்தைக் கூறியபோது ஒரேயடியாக மறுத்தே விட்டார்.

“சீர் சிரத்தை என்று யார் செய்து வைக்கப் போகிறார்கள்?” என்று கேட்டார்.

“அவனுக்குக் கீழே இருக்கும் தங்கை தம்பி இவர்களின் பொறுப்பும் உனக்கு வந்து விடுமே?” என்று கேட்டார்.

“உன்னை இப்படிச் செல்லமாக வளர்த்தது இப்படிக் கஸ்டத்தில் விழுத்தவா?” என்றபோது உண்மையிலேயே அவனுக்குக் கோபம் வந்தது.

“அப்படி எந்தப் பொறுப்பும் வராதம்மா.. அவனுக்கு அப்பா இருக்கிறார். அவர் பாத்துக் கொள்ளுவார் அவங்களை” என்றான்.

“இனம் சனம் எல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தில் என்று சொன்னா. ஒரு ஆத்திர அவசரத்துக்கு யார் வருவா?” என்று கேள்வி எழுப்பினார்.

“நம்ம இனம் சனமே ஒரு தொகையா இருக்கு இங்கே. எதுக்கு அவை?. ஏன் வரவேணும்?”

“அது சரி. ஆனா அவைக்கு இங்க வீடு வளவு இல்லையே தம்பி” என்றதும்

“அம்மா அவையின்ற வீடு வளவு எனக்குத் தேவையில்லை. அப்பிடி நான் தனியப் போறத விட்டு இங்க உங்களோட இருக்கிறது தான் நல்லம். உங்களையும்

அப்பாவையும் பிரிஞ்சு போய்த் தனிய இருக்க எனக்கு விருப்பமில்லை அம்மா” என்றபடி ஓரளவு அவரின் பாதையில் போவது போற் காட்டி காரியத்தைச் சாதிக்கலாம் என்று யோசித்தபோது,

“தாயில்லாத பிள்ளை.. உதவிக்கு ஒருவருமில்லை. பெண் உதவி தேவைப்படும்போது யார் வருவார்கள்? ” என்று மறுபடி கேள்வியை எழுப்பினார்.

“எப்படித்தான் இந்த அம்மாமாருக்கு இப்படி உடனடியாக யோசிக்கத் தெரியுதோ தெரியேல்ல.” என்றுதான் அவன் மனது எரிச்சற் பட்டது.

“அம்மா நான் சொல்லுறத வடிவாக கேளுங்கோ. அவன் தாயில்லாதவள் என்ற ஒரேயொரு விஷயத்தை வச்சு கவிதாவை ஒரேயடியாக பூச்சியமாகக் கதைக்காதையுங்கோ. அவன் படிச்சவள். அழகாணவள். அதுக்கும் மேலே நல்ல பண்பானவள் அம்மா. எல்லா விடயத்தையும் பொறுத்து நடக்கக் கூடியவள். அவளே சமாளிப்பாள். அது மட்டுமில்லை அவளின்ற அப்பா கட்டுக் கோப்பாக வாழ்ந்து காச பொருள் எல்லாம் ஓரளவாவது தேடி வச்சிருக்கிறார். அவர் பிள்ளையை கையேந்த விடமாட்டார்.” என்றான்.

அம்மா திருப்தியடையாவிட்டாலும் ஏதோ புறுபுறுத்தபடி போய்விட்டார்.

அம்மாவின் நடவடிக்கையில் அவனுக்கும் பெரிய திருப்தி ஏற்படவில்லை.

திருமணம் என்ற விடயத்தில் மகனின் தெரிவு சரியாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையை இவர்களுக்கு ஏற்படுத்துவது எவ்வாறு?

ஆனால் தொடர்ந்து அவளைப் பற்றி நல்லபடியாகச் சொல்லி ஒருவாறு சம்மதிக்க வைத்தான்.

பொதுவாகவே ஆண்பிள்ளைகளை அம்மாமார் வெளிப்படையாக எதிர்ப்பதில்லைத்தான்.

மருமகளை வேண்டியபடி ஆட்டி வைப்போம் என்று நினைத்திருப்பாரோ? என்று கூட யோசனை வந்தது.

6.

வாழ்க்கையில் எதிர்பார்ப்பு என்பது எமக்கு ஏற்கெனவே வழங்கப்பட்டிருக்கும் வளங்களைப் பொறுத்தே அமைகிறது. பிறப்பின் போது பெற்றோரையும் சகோதரர்களையும் எம் நிதி நிலைமையையும் சாதாரணமாகவே சலபமாகவே நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். இதே போலவே எமக்கு நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் என்று நினைக்கும் பொருட்களில் தான் நாம் ஆசை கொள்கின்றோம்.

இதாவது நடப்பதற்கு முன்பதாக ஒவ்வொருவரும் வெளிப்படுத்தும் விருப்பு வெறுப்புக் கணக்குகள் அவை நிகழ்ந்த பிறகு சலபமாகவே மறைந்துவிடுகின்றன.

இயற்கையின் மாற்றங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் பண்பு பொதுவாகவே எல்லா மனிதரிடமும் வந்து விடுகின்றது. அதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதவன் தான் பைத்தியமாகி விடுகின்றான்.

காந்தன் ஆரம்பத்தில் எதிர்பார்த்து யோசித்த அளவுக்கு அம்மாவும் மருமகளிடம் எதிர்ப்பைக் காட்டவில்லை. கவிதாவும் அவர் வெறுக்கும்படி நடந்து கொள்ளவில்லை. அவளும் வேலைக்குச் செல்பவளாக இருந்ததால் வீட்டில் இருந்தபடி குறை குற்றங்களைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் மிகக்குறைவாகவே இருந்தது.

மருமகள் என்று உருகி விழாமல் விட்டாலும் சாதாரணமான மதிப்புடன் நடத்தி வந்தார்.

கவிதா சிறு வயதிற் தாயை இழந்தவள். அப்பாவுடனும் அப்பம்மாவுடனும் வளர்ந்து வந்தவள். சமீபத்திற் தான் அவளின் அப்பம்மா இறந்து போயிருந்தார்.

க.பொ.த (சாதாரண தரம்) படித்தபோதுதான் அவள் இவர்களின் பாடசாலையிற் சேர்ந்து கொண்டாள். அதுவரை யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கிராமத்தில் ஒரு சிறிய பாடசாலையிற் படித்து வந்தாள். ஆசிரியராக வேலை செய்து வந்த அவளின் தந்தைக்கு மாற்றம் கிடைத்ததால் அவர்கள் இங்கே குடும்பமாக வர நேர்ந்தது.

இயற்கையாகவே அமைதியாகக் காணப்படும் அவள் அயல்வீட்டுப் பிள்ளை என்பதால் சிநேகாவுடனேயே பாடசாலைக்குச் சென்று வந்தாள்.

சிறு வயதில் இருந்தே பாடசாலை முதற்கொண்டு அனைத்திலும் தங்களுடன் ஒற்றுமையாக ஒன்றாக இருந்த சிநேகா பருவ வயது வந்ததும் ஒதுங்கிச் செல்ல முயல்வது போல அவ்விரு நண்பர்களுக்குப் புலப்பட்டது.

சிறிய இடைவெளியைப் பின்பற்றுவது நல்லது என்றே காந்தனுக்கும் பட்டது. ஆனால் அவனோ சிநேகாவைத் துரத்த ஆரம்பித்தான். இதனாலே அவள் செல்லும் வழியில் அவர்கள் பின்தொடர நேர்ந்தது.

இதன் போதே சிநேகாவுடன் எப்பொழுதும் ஒன்றாகத் திரியும் கவிதா காந்தனின் கருத்தைக் கவரலானாள்.

சிநேகா கோபத்துடன் திரும்பி நின்று பேசும் போது கவிதா மென்னமாகப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பாள். சிநேகாவைக் கோபப்பட வேண்டாம் என்று சொல்லுவாள்.

போகிற வழியிற் பிரச்சினை வேண்டாம் என்று தடுப்பான்.

கோபப்படும் சிநோகாவை அவன் சமாதானப்படுத்த முயலும் போது ஒரு ஓரமாக புன்னகை மாறாது இருக்கும் கவிதாவை காந்தன் ரசிக்க ஆரம்பித்தான்.. தனக்குள்.

ஆனால் அதையும் வெளிப்படையாகச் சொன்னது அவன் நன்பன்தான்.

“என்ன மச்சான் பாக்கலாம் போல இருக்கா?” அவன் கேட்டபோதுதான் தன் நிலைக்குத் திரும்பிய காந்தன் தானும் அவனும் மட்டுமே நிற்கக் கண்டான்.

“என்னடா பாக்கிறாய்.. அவே போய்க் கன நேரமாச்சு...”. என்று அவன் தொடரவும்.

“ஓ. அப்படியா கவனிக்காமல் இருந்துவிட்டேனா?”

ஏதோ கவிதா முன்னுக்கு நிற்பது போலவும் அவனைப் பாத்துக் கொண்டு இருந்தது போலவும் இருந்தது. காந்தன் தொடர்ந்து மனதுக்குள்ளாகவே கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன மச்சான் மனதைத் திருடிவிட்டாளா?” மறுபடியும் நன்பன் கேட்டபோது

“சேச்சே நான் உனக்காகத்தான் வந்தனான்..” என்று இழுக்கவும்

“எனக்காகத்தான் வந்தனீ. அது தெரியும்.. இப்ப எப்பிடி?” என்றான்

“சே சும்மா கதைக்காது.. நேரமாச்ச நாங்க போவம்” என்றபடி சைக்கிளை ஒழுங்குபடுத்துவது போல தனது முகபாவத்தை மறைக்க முனைந்தான் காந்தன்.

“ஆ கதைய மாத்துற.. சரி போகட்டும் நீயும் இங்கதான் இருக்கிற.. கவிதாவும் இங்கதான் இருக்கிறா.. பாப்பம் என்ன நடக்கும் என்று...” என்றபோது ..

ஓருவாறாக கதை முடிந்தது.

ஆனால் இவனிடம் சொல்லியிருக்கலாமோ? என்று காந்தன் யோசித்தான்.

வீட்டுக்குத் திரும்பிய பின்பும் அவன் நினைவு கவிதாவைத் தொடர்ந்தது. அவன் கேட்டபோதாவது இதைச் சொல்லியிருக்கலாம் என்று இவன் யோசித்தான். புத்தகத்தை விரித்து வைத்தபடி நீண்ட நேரம் யோசனையிலேயே இருந்தான்.

7.

வாழ்க்கையில் இலட்சியம் என்பது அறிவு தெரிந்த நான் முதலாகவே அநேகமானவர்களிடம் உருவாகிவிடுகின்றது. பொதுவாகவே பிள்ளைகள் பெற்றோரையோ அல்லது தமக்குப் பிடித்த யாரையோ பின்பற்ற முற்படுவார்.

பெற்றோரின் பிள்ளைகளாக கவலைகள், பொறுப்புகள் ஏதுமின்றி உலகை ரசித்துத்திரிபவர்கள், தான், தனக்கு என்ற யோசனை வரும்போது சுய நலமும் சேர்ந்து விடுகின்றது. எல்லாவற்றையும் தனக்கென எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணமும் வந்துவிடுகின்றது.

பருவம் வந்துவிட்டது. வாழ்க்கையிற் பங்குகொள்ள ஒரு பெண்ணின் அருகாமை வேண்டும் என்ற எண்ணம் வருகிறது. ஆனால் பெண்ணுமாகச் சேர்ந்து உலகில் அனைத்தையும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற விருப்பமும் அப்பெண் அனைத்திலும் தனக்கு ஏற்றவளாக இருக்க வேண்டும் என்றும் எண்ணம் வருகிறது.

இந்த விடயத்தைப் பெற்றோர் கவனித்து ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு முன்பாகவே தாமாக முந்திலிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் இந்தக் காலத்து இளைஞர்களுக்குத் தவிரமாகவே இருக்கிறது. ரசனையே இல்லாமல் பண்த்தையும் சாதியையும் எங்கோ சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் கிரகங்களையும்

பார்த்து பெண்ணைத் தெரிவு செய்யும் பெற்றோரை நம்பிக் கொண்டிராமல் தம் மனதுக்குள் சட்டகம் போட்டு வைத்திருக்கும் பெண்ணைத் தாமாகவே தேடலாமே என்ற எண்ணம் தான் அவர்களிடையே இருக்கிறது.

காந்தனின் மனம் அன்றிலிருந்து பலவாறு அலை பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

“சே.. நண்பன் கேட்டபோதாவது அவனிடம் சொல்லியிருக்கலாமே..” என்று பலமுறை அவன் மனது குறைபட்டுக் கொண்டது.

அவசியமில்லை..

முதலில் நண்பனின் காதல் கை கூட்டடும். அதன்பின் தன் விடயத்தைப் பார்க்கலாம் என்று தன்னைத்தானே சாந்தப்பட்டுத்திக் கொண்டான்.

ஆனால் காந்தனுக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. நண்பனுடைய காதல் எளிதில் கைகூடியது மட்டுமன்றி அவன் வீட்டிலும் உடனடியாகவே சம்மதம் தெரிவித்ததுதான்.

உண்மையில் காந்தனுக்கு தன்னுடைய காதல் விடயத்தில் நம்பிக்கையை ஊட்டியது அந்த விடயம்தான். நண்பனின் வழியைப் பின்பற்றித் தானும் செல்லலாமே என்று எண்ணியிருந்தான். ஆனால் ஏதிர்பாராதவிதமாக அவ்வாறு நடந்தது.

எப்பொழுதும் காந்தனை அழைத்துக் கொண்டு செல்லும் நண்பன் அன்று தனியாகவே அவளைப் பின் தொடர்ந்தான்.

வெற்றிகரமாக முடிந்துவிட்டது என்று மட்டும் வந்து சொன்னான். இரு வீட்டாரும் கலந்து பேசி படிப்பு முடிவடைந்ததும் திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்றும் கூறியிருந்தனர்.

“எப்படி மச்சான்?” என்று கேட்டான். உண்மையிலேயே அதை அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் அவனுக்கு இருந்தது. தானும் அதே வழியிற் போக வேண்டுமோ.

“இத மட்டும் கேட்காதே.. ஒவ்வொருவரும் சமயம் வரும்போது தெரிந்து கொள்ளமுடியும்..” என்று தத்துவம் வேறு பேசினான்.

மேற்கொண்டு கேட்க முனைவது சரியல்ல என்பதை உணர்ந்திருந்தாலும் இந்த உண்மையை அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் அவனிடம் தீவிரமாகக் காணப்பட்டது.

காந்தன் தீவிரமாக யோசித்துப்பார்த்தான்.

எப்படி சம்மதம் கேட்டிருப்பான்..?

தனியாகப் போனவன் அவன் காலிலே விழுந்து கேட்டிருப்பானோ..?

அல்லது.. தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போவதாகப் பயமுறுத்தியிருப்பானோ?

சேச்சே..

அப்படியெல்லாம் இருக்காது.

அவன் மிகவும் கவர்ச்சியாகப் பேசியிருப்பான்.

பெண்கள் தெய்வத்தைப் போன்றவர்கள். முப் போல நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லியிருப்பான்.

ம.....

பெண்விடுதலை பற்றிப்பாடிய பாரதியார் தான் தன்னுடைய ரோல் மொடல் என்று சொல்லியிருப்பான்.

அவன் நிறைய முயற்சி செய்ய வேண்டி ஏற்பட்டிருக்காது. சிறு வயதில் இருந்தே பழக்கமான பெண்தானே என்று தான் காந்தனின் மனதுக்குப்பட்டது.

ஆனால் தனது விடயத்தில் சற்று அவதானமாகத்தான் செயற்படவேண்டும் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. அதற்குரிய நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

நஸ்பன் சந்திப்பதற்கு வாய்ப்புக்களை ஒழுங்குபடுத்த முறையும் போதெல்லாம் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி வெகு அவதானமாகவே தன் நகர்வுகளை மேற்கொண்டு வந்தான் காந்தன். கவிதாவின் தந்தையார் தமிழ்ப்பண்டிதர் என்பதால் தனது பிள்ளைகளுக்கு தமிழ்ப் பண்பாட்டை சொல்லிக்கொடுத்து மிகுந்த கட்டுக்கோப்பாகவே வளர்த்து வந்திருந்தார். அவரைப் பொறுத்தவரையில் காதல் என்பது தமிழ்க்கலாசாரத்தை அழிப்பதற்கு மேலைத்தேயவன் புகுத்திய மறைமுகமான அனுசுமுறை.

இதனாலேயே கவிதாவும் மிகவும் அவதானமாக நடந்து வந்தாள். சினேகாவைப்போல் அல்லாமல் அவளை அனுசுவது மிகவும் சிரமமாகவே இருந்தது.

இதற்கிடையில் கல்விப் பொதுத் தராதர உயர்தரப் பர்ட்சையிற் நல்ல பெறுபேறுகளைப் பெற்று இவர்கள் இருவரும் கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத் திற் குத் தெரிவாகியிருந்தனர்.

கவிதாவிற்கு பல்கலைக்கழகத்திற்கான அனுமதி கிடைத்திருந்தபோதும் தொடர்ந்து படிப்பதை அவரோ

அவளின் அப்பாவோ பெரிதாக விரும்பியிருக்கவில்லை. இதற்கிடையில் ஆசிரியரைச் சேர்ப்பதற்கான போட்டிப் பரிட்சையின் கவிதா சினேகா இருவருக்கும் நல்ல புள்ளிகள் கிடைத்த காரணத்தால் அவர்கள் இருவரும் சந்தோசமாகவே ஆசிரியர் சேவையில் இணைந்து கொண்டார்கள்.

அருகருகே இருந்த பாடசாலைகளில் போய்வர வேண்டி இருந்ததால் இருவரும் சேர்ந்தே பள்ளிக் காலம் போலவே சென்று வந்தனர். ஆசிரியத் தொழிலில் அவர்களுக்கு இருந்த ஆர்வமும் சொந்தக் காலில் நிற்கின்றோம் என்ற பூரிப்பும் அவர்களை மெருகுட்டி மேலும் அழகாக்கிவிட்டிருந்தது.

பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தெரிவான நண்பர்கள் இருவருக்கும் வாழ்க்கையின் உச்சத்தை எட்டியது போன்ற ஒரு சந்தோசம். பெற்றோரின் பெருமையும் பூரிப்பும் அவர்களுக்குள்ளே பெரியவர்கள் என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தின. பல்கலைக்கழகக் கல்வியை முடித்ததும் ஊரிலே வேலை ஒன்றைப் பெற்றுக் கொண்டு பிறந்த மண்ணுக்காக உழைக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டனர்.

8.

ஒருவன் உழைத்துக் கையில் காசை எடுத்தவுடனேயே வாழ்க்கையை திட்டமிட்டுக் கொள்ளும் திறன் வந்துவிடுகின்றது. தன் காலில் நிற்பவன் என்று நினைக்கும்போது தீர்மானங்கள், முடிவுகள் தனதாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறான். இது பலருக்கு ஆளுமையை வெளிப்படுத்துவதாகவும் சிலருக்குத் தீய பாதையைக் காட்டுவதாகவும் அமைகின்றது.

கன்சல்ரனுடன் எப்படியாவது கதைத்துவிட்டுத்தான் போகவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அவன் வெளியே வெகு நேரமாகக் காத்திருந்தான் .

ஆனால் வெகு நேரமாக அவர்கள் காந்தனின் அருகில் நின்று கதைத்துக் கொண்டு இருந்தனர்.

பார்த்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றவனுக்கு அப்போது தான் நினைவுக்கு வந்தது.

காந்தன் வேலை செய்யும் இடத்திற்குச் சென்று மேலதிகாரியைச் சந்திக்க வேண்டும் என்பது.

மறுபடியும் கண்ணாடி வழியாக உள்ளே எட்டிப் பார்த்து விட்டு வெளியே புறப்பட்டு வந்தான்.

அங்கிருந்து வெளியே வந்து எதிரில் இருந்த பிள்ளையார் கோயிலுக்குள் நுழைந்தான். கண்களை மூடிக் கடவுளை நினைத்துக் கொண்டான்.

“கடவுளே ஒருவனை இப்படியா சோதிப்பது.. ?

அவன் தன் அறிவு தெரிந்தவரை யாருக்குமே கெடுதல் செய்ததில்லையே?.

இவனை மீட்டுக் கொடு..

திக்கற்றவனைத் தெய்வம் காப்பாற்றும் என்பதை மெய்ப்பித்துக் காட்டு.

கவியுகத்திலும் கண்கண்ட தெய்வமாக நீ இருப்பதைக் காட்டிவிடு.

உனக்கு நாறு தேங்காய் உடைக்கிறேன்..” என்று வேண்டிக் கொண்டான்

தன் நண்பனுக்காக ஏற்கெனவே பலமுறை அழுதது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. கடந்த காலம் அவன் மனதுள் நிறைந்து கொண்டது.

அவனுக்காக உடனடியாகவே கனிந்த கனி காந்தனுக்குக் கிட்டவில்லை. மிகுந்த பிரயாசையின் பின்பு தான் காந்தனின் காதல் கைகூடியது.

அவன் - சிநேகா இணைந்த ஜோடி என்பதாலும் அவன் கவிதாவின் உற்ற நண்பி என்பதாலும் கவிதாவைப் சம்மதிக்க வைப்பதற்கு சிநேகா மிகவும் உதவியாக இருந்தாள். தொடர்ந்தும் காந்தனைப்பற்றி நல்ல விடயங்களாகவே சொல்லி வந்தனர்.

கவிதாவைத் தனியாக அழைத்து வந்து அவனும் சிநேகாவும் கதைத்துப் பார்த்தார்கள். வெளிப்படையாகப் பேச முடியாமல் சிநேகாவும் அவனும் நெருங்கிய நண்பிகள் என்பதால் இருவர் திருமணமும் அருகருகே நடப்பதை விரும்புவதாகச் சொன்னார்கள்.

அவர்கள் சொல்ல வந்ததைப் புரிந்து கொள்ளாதவள் போலவே கவிதா தன்னுடைய சகோதரர்களை அம்மா ஸ்தானத்தில் இருந்து தான் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் தனது தந்தையார் விருப்பப்படும் பொழுதில் தனக்குக் கல்யாணம் நடந்தால் போதும் என்றும் தனது வாழ்க்கைத்துணையைப் பற்றி வேறான கற்பனைகள் எதுவும் அவனுக்கு இல்லை என்றும் தெளிவாகவும் தீர்க்கமாகவும் சொல்லிவிட்டாள்.

திகைப்புடன் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள் இவர்கள். மேற்கொண்டு கவிதாவிடம் உடனடியாக எதுவும் கதைக்க வேண்டாம் என்று அவர்கள் முடிவு செய்து கொண்டார்கள்.

பாடசாலைப் படிப்பு முடிந்துவிட்டதால் அவளைத் தொடர்ந்து பார்க்கும் வாய்ப்புக் கூட மிகவும் கடினமாகத்தான் இருந்தது, காந்தனுக்கு.

பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து வாரவிறுதி நாட்களில் நண்பன் வீட்டுக்கு வரும்போது காந்தனும் சேர்ந்து வருவான்.

“அட என்னுத்தான் காடுதெண்டா எலிப் பிழுக்கையும் சேர்ந்து ஏன்டா காடுது.. அவன் தன் மனைவியைப் பாக்கப் போறது சரி. நீ ஏன் போறே?” என்று மற்றைய நண்பர்கள் கிண்டல் செய்தார்கள்.

“அவனுக்கு அம்மாவைப் பாக்காம் இருக்கமுடியாதாம்” என்று இன்னொரு பகுதியினர் சொன்னார்கள். எதையும் அவன் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை.

அவனுக்கு எப்படியாவது கவிதாவுடன் இணையவேண்டும் என்ற விடயமே தீவிரமாக மனதில் நின்றது.

ஆனால் விதி அவ்வளவு இலகுவானதாக இருக்கவில்லை.

தாயில்லாமல் வளர்ந்திருந்தாலும் கவிதா மிகவும் கண்டிப்பானவளாக இருந்தாள். தனக்கென ஒரு வளையத்தை உருவாக்கி தானே அதனைப் பராமரித்தும் வந்தாள். எந்த நிலையிலும் மனதைச் சலனப்படுத்தி தந்தைக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுத்துவிடக் கூடாது என்ற தீவிரமான எண்ணமே அவனிடம் இருந்தது.

ரோஜாவிடம் இயற்கையாக அமைந்த முட்களைப் போல தனியாக வாழ்ந்த அந்தப் பெண்ணின் சுய கட்டுப்பாடு காந்தனின் மனதை வெகுவாகவே ஈர்த்தது.

அவன் பானியிலேயே சென்று அவளை சம்மதிக்க வைப்பது எப்படி என்று யோசித்தான்.

அதற்கான சந்தர்ப்பமும் வெகுவிரைவிலேயே அவனுக்குக் கிட்டியது.

சிநேகாவின் இருபத்தேராவது பிறந்த நாள் விழா விரைவில் நடை பெற இருந்தது.

வெகு கவனமாக இவர்கள் சுந்திக்கும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தி வைத்தனர் நண்பனும் சிநேகாவும்.

9.

தேவையில்லாததை எல்லாம் அதிக நேரம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் எமது வாய் தேவையானபோது தானாகவே மூடிவிடுகின்றது. மெளன்த்தின் அர்த்தம் சம்மதம் என்பதாகப் பல சந்தர்ப்பங்களில் அமைந்தாலும் அது சில சந்தர்ப்பங்களில் சம்மதமின்மையையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

காற்றிலே அசைந்தாடும் மாலைகள் சிரந்தாழ்த்தி வரவேற்றுக் கொண்டிருக்க விருந்தினர் ஒவ்வொருவராக கொட்டகைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தனர்.

வாசலில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒலிபெருக்கியில் “தில்லானா தில்லானா” என்று சுப்பர் ஸ்ராரின் பாடல் சத்தமாகவே ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

வந்தாரை வரவேற்கவென சிநேகாவின் பெற்றோர் வாயிலிலேயே நின்று கொண்டிருந்தனர். வந்தவர்களைக் கவனித்து வரவேற்புப் பானம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் காந்தனும் அவனும்.

அவர்கள் எதிர்பார்த்ததற்கு அதிகமாவே விருந்தினர்கள் வந்திருப்பதாக அவர்களுக்குப்பட்டது. சிநேகாவோடு பாடசாலையிற் படித்த தோழர்கள் படிப்பித்த ஆசிரியர்கள், உற்றார், சுற்றும் எனத் திரண்டு வந்த போது கல்யாண வீடோ என்று நினைக்கத் தோன்றியது.

சிநேகாவின் இருபத்தோராவது பிறந்த நாள் விழாவிலேயே அவர்களின் நிச்சயதார்த்தத்தையும் நடத்திவிடப் பெற்றோர் தீர்மானித்து இருந்ததால் ஓரளவுக்குச் சிறப்பாகத்தான் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு இருந்தது.

“மச்சான் உனக்கு ஏற்ற மாதிரியே செட் பண்ணி வச்சிருக்கிறேன். விழா தொடங்குற போது மாமாவும் மாமியும் உள்ளுக்கு வந்திருவினம். கவிதாவை வரவேற்பில் போய் நிக்கச் சொல்லுறம். நீயும் போய் அதில் நின்று கொள்ளு.. கவனமா இரு.. சொத்திப்பிவிடாத! மெல்ல மெல்லவா கதையத் தொடக்கு...” என்றான் நன்பன்

“ஓக்கே மச்சான் ஓக்கே நான் பாக்கிறேன். நீ போய் விழாவத் தொடங்கு” என்று சொல்லிவிட்டு ராஜ நடை நடந்து வெளியே சென்றவனைப் பார்த்தபோது ஓரளவு நம்பிக்கை வரத்தான் செய்தது நண்பனுக்கு.

வெளியே தன்னை நோக்கி வந்தவனைப் பார்த்து ஒரு புன்முறையில் பூத்துவிட்டு பக்கத்தில் நின்றவளிடம் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள் கவிதா.

நேரம் வரட்டும். எனக் காத்திருந்தபடியே வந்தவர்களை வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

அநேகமானவர்கள் வந்து உள்ளே இருந்துவிட்டார்கள்.

‘ஆட்கள் குறைவாகத்தானே இருக்கு. கதையைத் தொடங்குவோமா’ என்று எண்ணியபோது.

“விழா தொடங்கப் போகுது. உள்ள வாங்கோ” என்று அழைத்தபடி சிநேகாவின் சித்தி கவிதாவை உள்ளே கூட்டிக் கொண்டு போனார்.

காந்தனுக்கு அசடு வழிந்தது.

சரிதான் சிவபூசையில் கரடி வந்த மாதிரி. என்றது மனம்.

மந்திரமறியாதவன் பூசை விடிய விடிய.

இவ்வளவு நேரமாக இதிலேயே நிக்கிறாய். ஒரு வார்த்தை பேச உனக்குத் தெரியாதா?

என்று என்று அவனைக் குறை சொல்லியது இன்னொரு மனசாட்சி.

இருப் பினும் உடனடியாக அதை ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாமல் கவிதாவுக்குப் பின்னாலேயே சென்றான்.

விழா ஆரம்பமானது. நண்பனின் நிச்சயதார்த்த ஓலை வாசிக்கப்பட்டது. இரு பகுதியினரும் தாம்புலம் மாற்றிக் கொண்டனர்.

கவிதாவுக்குப் பின்புறமாகவே காந்தன் நின்று கொண்டிருந்தான். இடையே இவன் பக்கமாகத் திரும்பிய நண்பன் இருவரையும் பார்த்து சந்தோசம் அடைந்தான்.

விழா முடிந்ததும் விருந்து ஆரம்பமானது. பரிமாறப் போகும் சாக்கில் காந்தன் அங்கிருந்து கிளம்பினான்.

“பருப்புக்கறி போவா? குழம்புக் கறி போவா?” என்று கேட்டபடி மற்றவர்களை விழுந்து விழுந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் காந்தன்.

ஆட்கள் குறைவான போது தான் காந்தனைக் கவனித்த நண்பன் அவனை வலுக்கட்டாயமாக இழுத்துக் கொண்டு ஒரு பக்கத்திற்கு வந்தான்.

“என்ன மச்சான்.. சாப்பாடு போட்டுக் கொண்டிருக்கிறே ? எங்க கவிதா. அவளிட்டக் கதைச்சனியா?” நண்பன் தான் தொடங்கினான்.

“வந்து மச்சான்..” என்று காந்தன் இழுத்தபோது அங்கு வந்து சேர்ந்தாள் சிநேகா. இருவர் முகத்திலும் கேள்விக்குறி தோன்றியது.

“என்ன வந்து? சொல்லிட்டியா?” நண்பன் கடுமையாகவே கேட்டான்.

“அது வந்து மச்சான் ஒரே ஆக்களா இருந்தது..” என்று காந்தன் தயங்கினான்.

“ம...” நண்பனின் குரல் உறுமலாகவே கேட்டது.

“சிரிச்ச மட்டும் தான். கதைக்கக் கூடவில்லை. அவள் போய்ட்டாள்” என்றதும் ஓங்கி தன் தலையிற் தானே அடித்துக் கொண்டான் அவன்.

“சொன்ன மாதிரியே சொத்பபிட்டானே”.

10

மனித உடலில் உட்புறமாக ஏற்படும் மாறுபாடுகளை இயற்கை எமக்கு வெளிக் காட்டுகிறது. இதையே அறிகுறி என்று சொல்லுகிறோம். மனித உடலில் ஏற்படும் மாறுபாடுகளைச் சமப்படுத்துவதற்காக உடம்பில் ஏற்படும் மாற்றங்களை நோய்கள் என்கிறோம்.

தொடர்ந்து வந்த தோல்விகளால் காந்தனும் ஓரளவு நம்பிக்கை இழந்து தான் இருந்தான்.

இந்த விடயத்தில் எப்படி ஒவ்வொரு அடியாக வைப்பது என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை.

ஓருவாறாக சினேகாவின் திருமணம் நடைபெற்று முடிந்திருந்தது. காந்தனின் முயற்சியும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

நண்பனின் வீட்டுக்கு கவிதா வரும் சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் அவனுக்கு வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருந்தனர்.

சினேகாவின் திருமணத்தின்போது.

குழந்தைகளின் பிறந்த நாள் விழாக்களின் போது.

இவ்வாறு தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

சிநேகாவின் தீராத முயற்சியின் காரணமாக இவனுக்குத் திருமணம் முடிந்து மூன்று வருடங்களுக்குப் பின்பே காந்தனின் திருமணம் நடைபெற்றது.

சிநேகாவிற்கு அடுத்தடுத்து மூன்று ஆண்குழந்தைகள் பிறந்துவிட்டிருந்தனர். ஆனால் காந்தனுக்கு வெகு காலத்தின் பின்பே குழந்தை உருவாகியிருந்தது.

வரவிருக்கும் பெண் சிகவிற்காக மிகுந்த ஆவலோடு காத்திருந்தார்கள்.

இரு வாரம் முன்னதாகவே சத்திர சிகிச்சை மூலம் பெற்று விடலாமா என்ற எண்ணம் காந்தனுக்கும் கவிதாவுக்கும் ஏற்பட்டது. சிகவைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற ஆவலும் தன் மனைவி துணப்படக்கூடாது என்ற காந்தனின் எண்ணமும் அதற்குக் காரணமாக இருந்தது.

இதனால் மகப்பேற்று வைத்திய நிபுணரிடம் ஆலோசனை பெறுவதற்குச் சென்றனர். கவிதாவை முற்று முழுதாகப் பரிசோதித்தவர்,

“குப்பிரசவமே ஆகும். பயப்படத் தேவையில்லை” என்று கூறிவிட்டார்.

மார்ச்சு பத்தாம் திகதி பிரசவமாகும் என்று நான் குறித்துக் கொடுத்திருந்தனர். குறிப்பிட்ட தினத்துக்கு எட்டு நாட்களுக்கு முன்னதாக அவன் வேலை விடயமாக அவசரமாகக் கொழும்பு செல்ல வேண்டி ஏற்பட்டது.

கவிதா தனக்கு வலி எடுப்பதாக காந்தனின் அம்மாவிடம் கூறியிருந்தாள். வழமைக்கு மாறாக அவன் சோர்வாக

இருந்ததால் அம்மா, அவரின் அம்மாவையும் வரச் சொல்லியிருந்தார். கவிதாவின் கைத்துடிப்பு, வயிறு என்பவற்றைப் பார்வையிட்ட அம்மம்மா பிரசவத்திற்கு இன்னும் நாட்கள் இருப்பதால் குட்டினால் ஏற்படும் பொய் வலியாக இருக்கலாம் என்று சென்னார்.

தனது அனுபவத்தினாலும் அம்மம்மா சொன்னதாலும் அம்மா என்னைய போட்டுத் தடவியிருக்கிறார். முருக்கம்பட்டை அவித்துக் குடிக்கக் கொடுத்திருக்கிறார்.

வலி அதிகமாகவே பொத்துவிலில் இருக்கும் கிராமிய வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றார்கள் அப்பாவும் அம்மாவும். கவிதாவை அவசரமாக அக்கரைப்பற்று பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்று வைத்தியசாலையில் எழுதிக்கொடுத்தார்கள்.

அன்று காலையில் அக்கரைப்பற்றுப் பெரியாஸ் பத்திரிக்குப் போன அம்புலன்ஸ் திரும்பிவர நேரமாகி விட்டது.

கவிதாவை அக்கரைப்பற்று பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்லும்போது நள்ளிரவாகிவிட்டது. விழியப்புறமாக வரும் டொக்டரிடம் காட்டலாம் என்று வார்டில் சொன்னார்கள்.

இரவு முழுவதும் வேதனையிற் புரண்டு கொண்டிருந்த அவளுக்காக அதிகாலை நான்கு மணிக்கு வந்த டொக்டர் பார்வையிட்டார்.

உடனடியாக ECG எடுக்கச் சொன்னார். அவளின் வயிற்றில் வயர்களைப் பொருத்தி மெதினை அவதானித்து

டொக்டரின் முகம் மாற்றமடையத் தொடங்கியது.

தாதிகளும் குடும்ப சகாதார சேவகிகளும் அங்குமிங்கும் பரபரப்பாக ஓடிக்கொண்டு இருந்தனர்.

நீண்ட நேரமாக அனுபவித்த வலியின் காரணமாகவோ என்னவோ கவிதா மயக்க நிலையை அடைந்துவிட்டாள்.

மகப் பேற்று வைத்திய நிபுணர் உடனடியாக வரவழைக்கப்பட்டார். குழந்தையின் துடிப்பு குறைந்துகொண்டு வருகிறது என்பதை ஊர்ஜிதம் செய்தார்.

கவிதாவின் அடி வயிற்றில் காணப்பட்ட தடித்த நீலக்கோடுகளும் அவர்களுக்கு மேலும் கலவரமுட்டியது.

அவளுக்கு அவசரமாக சேலன் போட்டுவிட்டு சத்திரசிகிச்சைக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யுமாறு ஒப்பரேஷன் தியேட்டருக்கு அறிவித்தார்கள்.

உடனடியாக ஸ்ரெச்சரை வரவழைத்து அவளை தியேட்டருக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

11

பூமியிற் தோன்றும் மக்கள் அனைவருமே ஒரு நோக்கத்தோடு தான் தோன்றுகிறார்கள். சிலருடைய நோக்கம் வெகு சீக்கிரமாகவே நிறைவேறிவிட சீக்கிரமாகவே உலகை விட்டுப் போய்விடுகின்றனர். பலர் உலகில் உழன்று தவித்து இறுதியில் விடுதலை பெறுகின்றனர்.

இரவு பேருந்தில் ஊருக்கு சென்று கொண்டிருந்த காந்தனின் மனதில் ஆயிரமாயிரம் கற்பனைகள்.

தனது மகள் பிறக்கப் போகிறாள்.

வீட்டின் முதலாவது பேரப்பிள்ளை பிறக்கப் போகின்றது.

அவனது குடும்பத்தின் முதலாவது பெண் வாரிச பிறக்கப் போகின்றது.

அவசரமாக மனைவியைப் பார்க்கும் ஆவலுடன் விரைந்து சென்றவன் மனைவியைத் தேடிப்பார்த்தான். எந்தக் கட்டிலிலும் அவள் இருந்திருக்கவில்லை.

“அவவத் தியேட்டருக்குக் கொண்டு போய்ட்டினம்” என்று அருகில் இருந்த பெண் சொன்னாள்.

அவன் நேராக அந்த வாட்டில் சேவையில் இருந்த தாதியிடம் சென்றான். தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

கவிதாவை ஒப்பரேஷன் தியேட்டருக்குக் கொண்டு

போயிருப்பதைத் தெரிவித்த தாதி அவனிடம் கையெழுத்தை வாங்கி எடுத்துக் கொண்டாள்.

விபரம் எதையும் கூறவில்லை....

சிசேரியன் செய்யப் போகிறார்கள். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் குழந்தையைப் பார்த்துவிடலாம் என்ற ஆவலுடன் தியேட்டருக்கு முன்பாகச் சென்று வெளியே காத்திருந்தான் அவன்.

குழந்தையை வெளியில் எடுத்தவுடன் கூப்பிடுவார்கள் என்று காத்திருந்தான்.

10 நிமிடம்.. 30 நிமிடம்.. ஒரு மணித்தியாலத்தைக் கடந்து விட்டது.

என்ன? ஏது? என்று யாரிடம் விசாரிப்பது என்ற எண்ணத்துடனேயே கொறிடோரில் அங்குமிங்கும் நடந்து திரிந்தவன் கதவைத்திறந்து கொண்டு தாதியர் வரவும் ஆவலாக அவர்களை நோக்கி ஓடினான்.

கவிதாவை ஸ்ரெச்சரில் தள்ளியபடி அவனைக் கடந்து ICU ஜ் நோக்கி ஓடினார்கள்.

திகைத்தபடி நின்றவனின் தோள்களைத் தட்டிய மகப்பேற்று வைத்திய நிபுணர்,
“ஒட்டப்ரேஷன் போது அவவுக்கு இரத்தப்போக்கு அதிகமாகிவிட்டது. ICU க்கு அனுப்பியிருக்கிறோம். ஓரிரு நாட்களில் சரியாகிவிடும்.” என்று கூறினார்.

“குழந்தை...” என்று இவன் கேட்கவும்.

“பெண் குழந்தை. உள்ளே இருக்கிறது.. வயிற்றுக்குள்ளாகவே குழந்தையின் துடிப்பு குறைந்துகொண்டு இருந்தது. எவ்வளவோ முயற்சி செய்து பார்த்தோம். காப்பாற்ற முடியவில்லை”. என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும்போதே சூடும்ப சுகாதார சேவகி கொண்டு வந்த உயிரற்ற சிக்கவைப்பிடின்கித் தன் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கதற ஆரம்பித்தான்.

அருகில் நின்ற வைத்தியர்கள் மலைத்து நின்றார்கள்.

தனது உயிர்த் துடிப்பின் உருவம் உலகிற் காலடி எடுத்து வைக்கும் போது அதைப்பார்க்கும் ஆவல் ஒருவனிடம் நிறைந்திருக்கும் என்பதை உணரமுடியாதவர்கள் அல்ல அவர்கள்.

அண்மையில் வந்து அவனுக்கு ஆறுதல் சொன்னார்கள்.

“நாங்கள் எவ்வளவு தான் முயற்சி செய்தாலும் மேலே ஒருவர் கடவுள் இருக்கிறார். அவர் கொடுக்க விரும்புவதை மட்டுமே கொடுக்கிறார். எங்களுக்குத் தராததைக் கேட்டு நாங்கள் அழுவதால் ஒண்டுமே ஆகப் போற்றில்ல.” என்று சொன்னார்.

அவர்கள் சொல்வதைக் கவனியாமலேயே அவன் அழுது கொண்டிருந்தான். தொடர்ந்து டொக்டரே சொன்னார்.

“எங்களால் உடனடியாக எதையும் ஏற்றுக் கொள்ள முடிவதில்லை. ஏனென்றால் நாங்கள் பிரயாசைப்பட்டவர்கள்.

அதுக்காக உழைத்தவர்கள். அதினால் நாங்கள் கலக்கம் அடையத்தான் செய்வோம்.

ஆனால் காந்தன் இங்கே நீங்கள் யோசிக்க வேண்டும். நீங்கள் இதைத் தாங்கிக் கொள்ளாமல் விட்டால் உங்கட வைபால எப்பிடித் தாங்க முடியும். முதலில் உங்கள் நீங்க சமாதானப்படுத்திக் கொள்ளுங்கோ” என்று சொன்னார்.

காந்தனோ தாங்க முடியாத துயரத்தில் அழுது கொண்டிருந்தான்.

அவனின் தலையைத்தடவி ஆறுதல்படுத்தினார்கள் வைத்தியர்கள்.

“இப்பொழுது உங்கள் மனைவியைத்தான் கவனிக்க வேண்டும். மனைவி நலமாக இருந்தால் எத்தனை குழந்தைகளையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்” என நம்பிக்கையூட்டினார்.

அவர்கள் வார்த்தையில் சிறிது நம்பிக்கை ஏற்பட்டபோது கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தான்.

அப்போதுதான் கவிதாவை ICU க்குக் கொண்டுபோன ஞாபகம் வந்தது. அருகில் இருந்த நேஸிடம் குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டு அவளைப்பார்க்க ஒடினான்.

12

உலகிற் தோன்றும்போதே எமக்கு நிச்சயமாகும் ஒரேயொரு விடயம் சாவுதான். பஞ்ச பூதங்களால் ஆக்கப்படும் உடம்பு மறுபடியும் அவற்றுக்கே பங்கிடப்பட வேண்டும் என்பது இயற்கையின் விதியாகும். இந்த ஒரு கட்டத்தில் மட்டும் எந்த மனிதனும் கடவுள் இருப்பதை மறுப்பதில்லை.

அடுத்த நான்கு நாட்களில் கவிதாவின் நிலைமையில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில் வைக்கப்பட்டிருந்த அவளுக்கு சிகிச்சைகள் முழுமூரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

கவிதாவின் அப்பா வைத்தியசாலையிலேயே இராப்பகலாக நின்றார்.

காந்தனோ நிம்மதியிழந்தவனாக வைத்தியசாலைக்கும் வீட்டுக்கும் என்று ஒடிக் கொண்டிருந்தான்.

காந்தனின் குழந்தையையும் மனைவியையும் பார்க்கவென வந்தவர்கள் ஏதேதோ கதைகளைச் சொல்லிவிட்டுச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

குழந்தையின் சாவு சம்பந்தமாக சில மருத்துவ விளக்கங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தனர்.

வைத்தியாலைக்குச் சட்ட ரீதியான நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள்.

எதுவுமே அவனின் கருத்தில் ஏறவில்லை.

கவிதாவைக் குணப்படுத் துவதற் காகப் பெரும் பிரயாசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அவனின் குழந்தையை ஐஸில் வைத்திருந்தனர். கவிதா கண்விழித்துக் குழந்தையைப் பார்த்த பின்பு தான் அதை அடக்கம் செய்ய வேண்டும் என்று காந்தன் மன்றாடியதால் அவ்வாறு வைப்பதற்கு வைத்தியசாலை அனுமதித்து இருந்தது.

இந்தியாவுக்கு வேலை விடயமாகச் சென்றிருந்த நண்பன் வைத்தியாலைக்குப் போய்ப் பார்த்தபோது கவிதாவின் நிலைமையையும் காந்தனின் கோலத்தையும் கண்டு துயரடைந்தான்.

ஆனாலும் வைத்தியர்களைச் சந்தித்ததில் பத்தாயிரத்தில் ஒரு சம்பவம் இவ்வாறு நிகழ்ந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது என்பதும், இது மருத்துவ எல்லையைத் தாண்டிப் போய்விட்டது என்றும். நோயாளியின் அஜாக்கிரதையும் இதில் இருக்கிறது என்றும் சொன்னார்கள்.

கவிதாவைப் பற்றிக் கேட்டதில் ஓரிரு நாட்களில் சரியாகிவிடும் என்றும் கூறினார்கள்.

காந்தனும் கவிதாவின் அப்பாவும் மிகுந்த சிரத்தையுடன் கவிதாவை கவனித்துக்கொண்டு இருந்தனர்.

ஜந்தாம் நாள் தான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

கவிதாவைப் பார்க்கப் போவதற்கென அவர்கள் தயாராகிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் கவிதாவின் அப்பா தொலைபேசியில் அழைத்தார்.

“கவிதாவுக்கு கடுமையாக இருக்கிறது. உடனடியாக வாருங்கள்” என்று அழைத்தார்.

அவசர அவசரமாக ஓடிச் சென்று பார்த்தபோது கண்கள் முடிக் கிடந்த அவள் மீளாத் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

கவிதா மறைந்த அந்த நாளில் காந்தன் துடித்த துடிப்பைக் கண்கொண்டு பார்க்கமுடியவில்லை. கவிதாவின் உடலின் மீது விழுந்து கதறினான்.

· தன் நண்பன் மீது அளவற்ற அன்பு கொண்ட நண்பனால் காந்தன் கதறுவதைப் பார்க்க முடியவில்லை.

அந்தக் காட்சியை, துன்பத்தை மறந்தாக வேண்டும் என்று இவன் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் முடியவில்லை.

கோயிலில் இருந்து வெளியேறி வைத்தியசாலையின் வெளி பெஞ்சில் இருந்தபடி அவ்வளவு பேர் இருப்பதையும் பொருட்படுத்தாமல் கண்ணீர் சிந்தத் தொடங்கினான்.

“தம்பி. மனுஷ உடம்பென்றால் எல்லா விதமான வியாதியும் வந்துதான் போகும். வைத்தியசாலைக்கு வந்து அழுவதை விட்டு மருந்தையும் தொடர் பாதுகாப்பு

நடவடிக்கைகளையும் கேட்டுக்கொண்டு போகிறது தான் நல்லது.” என்றபடி அருகில் இருந்த பெரியவர் தோளில் கைகளை வைத்தபடி சொன்னபோது அவன் திடீரென நினைவுக்கு வந்தான்.

“சரி.. யாருக்கு வருத்தம். அம்மாவுக்கா? அப்பாவுக்கா?” என்று அவர் மேலும் கேட்டார்.

“என்னுடைய நண்பனுக்கு..” என்றான் அவன் விம்மியபடி

“என்ன வருத்தம்..”

“விபத்து. தலையில் அடிபட்டு விட்டது.”

“ஓ.. இளம் வயது. பாவம்.. கடவுள் கைவிட மாட்டார் தம்பி. நீ நம்பிக்கை இழக்காதே.. அதோ என் மகன் வருகிறான். கண் கிளினிக்கு வந்தானான். நான் போட்டு வாறன். நீ மனதைத் தளர விடாமல் இரு தம்பி” என்று சொல்லிவிட்டு ஏழந்து சென்றார்.

படிப்பறிவு எதுவும் இல்லாமல் மிகவும் எளிமையாகத் தோற்றும் அளித்த அந்த வயதானவர், எதையும் தெரிந்து கொள்ளாமலே சொல்லிவிட்டுப் போன அந்த வார்த்தைகள் கூட அவனுக்கு சற்று ஆறுதலைக் கொடுத்தது.

13

எல்லாம் உள்ள இந்தப் பூமியில் எமக்கென்று விதிக்கப்பட்டதை மட்டுமே நாம் அனுபவிக்க முடியும். தரப்படாததைக் கேட்பதற்கோ மற்றவனிடம் தட்டிப் பறிப்பதற்கோ எமக்கு அருகதை கிடையாது. எமது கடுமையான முயற்சிகளின் பின்பும் எமக்குக் கிடைப்பது தான் எமக்கென அளக்கப்பட்டது.

அடுத்துத்து விழுந்த பேரிடிகளால் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றான் காந்தன். அதற்குப்பிறகு அவனால் அந்த ஊரில் நிம்மதியாக இருக்கமுடியவில்லை.

அண்மையில் மறைந்து போன அவனின் மனைவியையும் குழந்தையையும் எண்ணிக் கலங்கியபடி இருந்தான்.

எவ்வளவு முயற்சி செய்தும் அவர்களைக் காப்பாற்ற முடியாமற் போய்விட்டதே என்று எண்ணிக் கலங்கினான்.

பெரும் சந்தோசத்தை அனுபவிக்கப் போவதாக நினைத்து இருந்தவனுக்கு அடுத்துத்து விழுந்த அடி பயங்கரமாகவே இருந்தது.

அருமை மனைவியின் பிரிவு தாங்கிக்கொள்ள முடியாததாக இருந்தது.

கவிதாவின் மறைவிற்குத் தானும் காரணமாகிவிட்டேனோ என்ற எண்ணம் அவனை வாட்டியது.

தாயில்லாமல் வாழ்க்கையில் எதிர்நீச்சல் போட்டு வாழ்ந்தவள்.. பிரசவ மரணம் நேரந்திராவிட்டால் சிறிது காலம் உயிரோடு இருந்திருப்பானே என்ற எண்ணம் வந்தது.

தன்னைக் காணாமல் இருந்திருந்தால் தன்னோடு வாழ்க்கையை இணைத்துக் கொள்ளாமல் இருந்திருந்தால் அவளின் ஆயுள் நீடித்திருக்கும் என்றும் நினைத்தான்.

வைத்தியசாலையின் தவறு, நோயாளியின் தவறு, காலத்தின் கோளாறு என்ற எல்லாவற்றையும் விட தான் அவதானமாக இருந்திருந்தால் அவனை வாழவைத்திருக்கலாம் என்றே அவனுக்குத் தோன்றியது.

ஆசிரியையாக, இளையவர்களுக்கு முன்னோடியாக உதவியின்றி வாடும் அவர்களின் குடும்பத்திற்கு உறுதுணையாக இருந்திருப்பானே என்ற எண்ணமும் வந்தது.

ஆனால் அம்மாவின் எண்ணம் அப்படியிருக்கவில்லை.

கவிதாவையும் குழந்தையையும் எண்ணித் தொடக்கத்தில் அழுதாலும் தான் பெற்ற பிள்ளையை நினைத்துத்தான் கூடுதலாக வருத்தப்பட்டாள்.

“அற்பாயுசில் போறவனைக் கட்டிக் கொடுத்து என் பிள்ளையின் வாழ்க்கையைப் பாழித்துவிட்டார்களே..” என்று புலம்பிக் கொண்டு இருந்தார்.

“ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றுக் கொள்ள வழியில்லாமல் இப்படித் தன் உயிரையும் விட்டு விட்டானே?” என்று அழுதார்.

“என் பிள்ளைக்கு என்ன குறை அவன் ஏன் இப்படித் தாடியுடன் திரிய வேண்டும்?” என்று சமைத்துக் கொண்டிருந்தபோது சித்திக்குக் கூறியது அவன் காதுகளில் விழுந்தது.

“எங்களுக்குப் பிறகு அவனுக்கு யார் உதவி அவனுக்கு ரீக்கப் பழுவுக் கூடத் தெரியாதே?” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது குசினிக்குள் நுழைந்த அவன் தன் கையில் இருந்த கப்பைக் கழுவி உரிய இடத்தில் வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் சட்டெனப் பேச்சை நிறுத்திய அவன் அம்மா, அவனின் நடவடிக்கைகளை வெறித்துப் பார்த்துவிட்டு சட்டெனத் திரும்பித் தன் வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கினார்.

அன்றில் இருந்து தனது வேலைகளை முடிந்த அளவு தானாகவே செய்து கொண்டான். அம்மா தன்னை சிறுகுழந்தையாக உருவகித்து உருகாத அளவுக்குப் பார்த்துக் கொண்டான்.

வேலை முடிந்தவுடன் வீட்டுக்குள் நுழைவது நேராகத் தனது அறைக்குத் தான். அறைக்குள்ளே தனது திருமணப் புகைப்படங்களைப் பார்த்தபடி காலத்தைக் கழிக்கலானான்.

அதிக நேரம் நித்திரை செய்பவன் போல காட்டிக்

கொண்டான். இதனால் அம்மாவிடம் இருந்து வெகு தூரம் போய்விட்டது போலவும் புரிந்தது.

உறவினர்களின் வீடுகளுக்குச் செல்வதை முற்றாகவே நிறுத்திக் கொண்டான்.

நல்லது கெட்டவற்றிற்குப் போகவேண்டி நேர்ந்தால் முடிந்தவரையில் ஆட்கள் குறைவாக இருக்கும் பகுதிகளில் இருந்துவிட்டுச் சென்று விடுவான்.

அம்மாவின் ஆதங்கம் அவனுக்கு ஓரளவேனும் புரியாமல் இல்லை.

இருப்பினும் இதயத்தில் இருப்பவளைத்தூக்கி எறிந்துவிட்டு வேறொருத்தியுடன் பேருக்கு ஷாழ் விருப்பமில்லை.

அதேவேளை அம்மாவை கலவரப் படுத்தவும் விரும்பவில்லை.

இதனால் அம்மாவுடன் நேரடியாக எதிர்ப்படுவதைத் தவிர்த்து தான் உண்டு தன் வேலை உண்டு என்றபடி இருந்தான்.

14

உலகிற் எமக்குரிய உடைமைகள் எவ்வாறு வரையறுக்கப்பட்டதோ அதேபோலத் தான் கடமைகளும். எமக்கு உரியவற்றை மட்டுமே செய்து கொள்ள முடியும். மாறிப் போனால் வீண் சிரமமும் அவப் பெயரும் எமக்கு ஏற்படும்.

வீடு நோக்கி மோட்டார் சைக்கிளிற் பயணித்துக் கொண்டிருந்தபோது கவிதாவின் அப்பா பரந்தாமன் சொல்லிய வார்த்தைகள் தான் ஞாபகத்தில் வந்தது.

கவிதாவின் வீட்டுக்குள் நுழைந்தபோது அவளின் தந்தை தான் எதிரில் வந்தார். வழக்கத்துக்கு மாறாக அவனை உபசரிப்பதை விடுத்து எங்கு வந்தாய் என்பது போல மேலும் கீழும் பார்த்தார்.

அதற்கிடையில் சத்தம் கேட்டு வெளியே வந்த தம்பி அவனைக் கண்டதும் புன்னைகை பூத்தவனாக,
“வாங்கோ அத்தான்” என்று அழைத்து இருக்கையில் அமரச் செய்தான்.

நேரடியாகவே விடயத்துக்கு வந்த காந்தன் கவிதாவின் அப்பாவிடம் கதைத்தான்.

கவிதாவின் மறைவிற்குப் பிறகு தனக்கு எதிலுமே பிடிப்பு இல்லாமல் இருக்கிறது என்பதைச் சொன்னான்.

கவிதாவின் இடத்தில் இருந்து கொண்டு அந்தக் குடும்பத்திற்காக உழைக்க வேண்டும் என்ற முடிவில் தான் இருப்பதாகக் கூறினான்

ஆனால் யாரும் எதிர்பாராத விதமாக கடும் கோபத்துடனேயே அவர் சத்தம் போடத் தொடங்கினார்.

"எங்களின் தொடர்பு இனி உங்களுக்குத் தேவையில்லை. எனக்கு வரும் வருடம் அறுபது வயது வந்துவிடும். இனைப்பாறிவிட்டு யாழ்ப்பாணத்துக்கே போய்விடுவதாக இருக்கிறேன். இனி எங்களைத் தேடி வரவேண்டியதில்லை." கவிதாவின் அப்பா தமிழ் பண்டிதராக இருப்பதால் செந்தமிழிற் தான் பேசுவார்.

'பேச்சில் தமிழின் அழகுதான் வெளிப்படுகிறதே தவிர நயம் இல்லையே. வீடு தேடி வந்த ஒருவரிடம் இப்படியா கதைப்பது?' என்று அவனுக்குப் பட்டது.

கவிதாவின் இடத்திலே இருந்து தான் செய்ய முடிவெடுத்த அனைத்தையும் மறுத்ததுடன் அவன் தொடர்பே வேண்டாம் என்றல்லவா சொல்கிறார்.

மகளின் மறைவு தந்த வேதனையினாற் கதைக்கிறாரா.. அப்படியானால் நான் படும் வேதனையைப் புரிந்து கொள்ளவில்லையே?

மேற் கொண்டு அவரிடம் வாதிக்க மனமில்லாமல் வெளியேறியபோது அவருக்குப் பின்னாலே நின்ற தம்பியும் தங்கையும் பார்வையிலே பட்டார்கள்.

தந்தையின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவர்கள் இருவரும் கவலைப்படுவது தெரிந்தது. ஆனாலும் அவர்கள் தந்தையை மீறி எதுவும் செய்யமாட்டார்கள் என்பதும் தெரியும்.

இது எதையும் அம்மாவுக்குச் சொல்ல வேண்டாம் என்றே அவனுக்குப்பட்டது.

யோசனையுடன் சென்று கொண்டிருந்தவனுக்கு இரண்டரை வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்த நிகழ்வு நினைவில் எழுந்தது.

இவன் விருப்பத்திற்கு இணக்கம் தெரிவித்தபோதே கவிதா சொன்ன முதல் வார்த்தை இது தான்.

“காந்தன் எல்லாரும் தங்கள் விருப்பப்படி தான் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்கிறார்கள். நீங்கள் கேட்டபோது நான் ஒத்துக் கொண்டேன். எனவே இந்த தெரிவில் எம் இருவருக்குமே பங்கு இருக்கிறது. ஆனால் நாம் உறவுகளுக்குள்ளே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். அதனால் எம் உறவுகளுடைய ஆசியும் ஒத்துழைப்பும் கூட எமக்குத் தேவைதான்.” என்று நிறுத்தினாள்.

“என் பெற்றாருக்கும் உன்னை நல்லாப் பிடிக்கும். படிக்கிற காலம் தொட்டே என்ற வீட்டில உன்னைப் பற்றி நல்ல அபிப்பிராயம் இருக்கிறதால் யோசிக்கத்தேவையில்ல.

என்ற தம்பியிட்ட இந்த விடயத்தைச் சொல்லிட்டன். அவன் நல்ல சந்தோசமாக புது அண்ணிய வரவேற்கப் பாத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.” என்றான்.

அவள் நிறைவான புன்முறுவலுடன்,
“சந்தோசம். அவர் இண்டைக்கு சந்தோசப்படுவதைப் போலவே எப்பவும் சந்தோசமாகவும் எங்களுக்கு உதவியாவும் இருக்க வேண்டும். அதே போல என் தம்பி தங்கையும் நல்லா இருக்கோணும். அவர்களுக்கு உதவி தேவைப்படும் போது நாம் செய்து எல்லாற்ற வாழ்க்கையையும் வெற்றியாக்க வேண்டும்.”

கவிதா எதிரே நின்று அவனுக்குச் சொல்வது போலே இருந்தது.

“கவிதா என்னை மன்னித்து விடு. உன் அப்பா என்னை உன் குடும்பத்தில் ஒருவனாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. வெளியே இருந்து உன்னுடைய சகோதரர்களுக்காகப் பிரார்த்திக்க முடியுமே தவிர அவர்களுக்கு நேரடியாக எதுவும் செய்ய முடியாது. என்னைப் போலவே அவர்களும் உன்னை மிஸ் பண்ணினதால் பலதையும் இழந்துட்டாங்க. உன் தூய ஆத்மா தான் அவர்களைக் காக்க வேண்டும்” என்று மனதார நினைத்துக்கொண்டான்.

15

துன்பத்தில் துயருறும் மனிதனுக்கு ஆறுதல் என்பது எப்பொழுதும் மனிதனிடம் இருந்து கிடைப்பதில்லை. நெருங்கியவர்கள் கூட பல சந்தர்ப்பங்களில் ஆறுதலைக் கொடுக்கத் தவறிவிடுகின்றனர். ஆனால் எதிர்பாராத வகையில் ஜந்தறிவுப் பிராணிகள் அதைச் செய்கின்றன.

வாழ்க்கையில் முக்கியமான அத்தியாவசியமான விடயங்கள் கையை விட்டுப் போகும் போது எதிர் காலத்தைத் தீர்மானிக்கும் திறன் முழுமையாகவே அற்றுப் போய்விடுகின்றது.

வாழ்க்கையைப் பற்றித் தெளிவாக எந்த முடிவும் எடுக்கமுடியாத நிலையில் அங்கும் இங்கும் அலைந்தவன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான்.

உள்ளே நுழையும்போதே வாசலில் காணப்பட்ட பழக்கமில்லாத செருப்பு அவன் கண்ணிற் பட்டது.

யார் வந்திருக்கிறார்கள்?

முன் ஹோலிலோ சாப்பாட்டு அறையிலோ யாரும் இருக்கவில்லை.

ஆனால் பெரிய குரலில் ஒரு வயதான பெண்ணின் சத்தம் குசினியில் இருந்தா...?

சந்தேகத்துடனேயே எட்டிப் பார்த்த போது.

“மேன் வந்திற்றார்.. வாங்கோ தம்பி”. என்றதும் இவனுக்கு யோசனை வந்தது.

என் வீட்டுக்குள்ளே என்னை வரவேற்கும் இவர் யார்.. ?

கதை வேறு எம் பக்கம் போல இல்லையே?.

யோசித்தபடி உதடு அசைய முற்பட்ட போது.

“மகன். இவ கவிதாவுக்கு மாமி. கவிதாவின் அம்மாவுக்கு மச்சாளாம்”. என்று அம்மா அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

அவன் வெகு சாதாரணமாகத் திரும்பி அவரைப் பார்த்தபோது, சிரித்துக் கொண்டிருந்த அவர்

“தம்பி! கவிதாப்பிள்ளை மோசம் போனதைக் கேள்விப் பட்டுவந்தன். பின்னை இப்பீடிச் சின்ன வயசில போய்றானோ?” என்று சேலைத் தலைப்பை வாயிலே பொத்திக் கொண்டு அழ ஆரம்பித்தாள்.

அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது..
இவ்வளவு நேரமும் இருந்த சிரிப்பை மாற்றிக் கொண்டு எப்படி? திடீரென்று.. ஒப்பாரி வைக்க முடிகிறது?. ம.. ம..

தானாகவே தொடங்கி தானாகவே அதை நிறுத்தினார்.

சேலைத்தலைப்பால் மூக்கைச் சீறித் துடைத்துக் கொண்டார். அவனுக்குச் சற்று அருவருப்பாகவும் இருந்தது.

காந்தனின் என்ன ஓட்டத்தைக் கவனிக்காமலேயே வளவள என்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். சுக நலம் பற்றியும் தங்களது பெருமை பற்றியும் பறையடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவரை இடைமறிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே “கல் யாணத் துக்கு வந்திருந்தேங்களா..? நான் கண்டிருக்கவில்லை ?” என்று இவன் கேட்டான்.

“இல்லைத் தம்பி அந்நேரம் என்ற மேளின்ற கல்யாணத்துக்கு இந்தியாவுக்குப் போயிருந்தனான். போன மாதம் ஊருக்குப் போனபோதுதான் கவிதாவின்ற சித்தி சொன்னா. என்ற கடைசி மகன்ற விளையாட்டுப் போட்டிக்காக கண்டிக்கு வந்தனான். உங்கட விலாசத்தையும் கேட்டு எடுத்துக் கொண்டு வந்தனான்.” என்று அவர் சொன்னபோதுதான்

ஓ.. அணைத்துப் பாடசாலைகளுக்கு இடையிலான தேசிய மட்ட விளையாட்டுப் போட்டிகள் இம்முறை கண்டியில் நடைபெற்றது என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

ஏதோ தோன்றவும்.
“கவிதா வீட்டுக்குப் போகவில்லையா ?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை தம்பி. அவ அப்பாவோட என்ற அவருக்கு சின்ன மனஸ்தாபம்..

கவிதாப் பிள்ளை இருந்தவரைக்கும் என்னோடு
நல்லாத்தான் இருந்தது.

அதின்ற தங்கச்சி தம்பி பெரிசாப் பழகத் தெரியாததுகள்.
அதுதான் அங்க போகாம இங்க வந்தனான்.” என்றதும்

“அதுதானே.. கவிதாவின் அப்பா இப்பிடிப் பட்டவர்களை
படலைக்கும் எடுக்க மாட்டாரே..”

என்ற ஏண்ணம் வந்தது.

இருந்தாலும் துக்கம் விசாரிக்க அத்தனை தூரத்தில்
இருந்து வந்தவர் களை அதுவும் கவிதாவின்
சொந்தக்காரர்களை எதுவும் சொல்லிவிடக் கூடாது என்ற
நினைப்பு வந்தது.

“இருந்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் போங்க. அம்மா நான்
லைப்ரரிக்குப் போய் வாரேன்” என்று சொல்லிவிட்டு
அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

16

வாழ்க்கைத் துணைநலம் என்பது எல்லாருடைய
வாழ்க்கையிலுமே தேவைப்பட்டும் ஒன்றுதான்.
வசிப்பதற்கு வசதியாக வாழ்க்கைக்கு
இனிமையாக வயோதிபத்தில் உறுதுணையாக
இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனும்
வாழ்க்கைக்குத் துணையைத் தேடிக்
கொள்கிறார்கள்

கொள்கை என்ற விடயத்தில் முரண்பாடுகள் வரும் போது உறவுகளுக்கிடையே விரிசல்கள் உருவாகின்றன. அதுவும் நெருங்கிய உறவுகளிடையே எதிர்பார்ப்பு அதிகமாக இருப்பதால் முரண்பாடுகள் பெரிய இடைவெளியையே உருவாக்கிவிடுகின்றன.

அன்று இரவுச்சாப்பாடு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது அம்மா கதையைத் தொடங்கினார்.

“மகன் இந்த விக்கி ரீச்சரின்ற மகள். யூனிவேசிற்றியில் இருந்து வந்திற்றாள். நல்ல பிள்ளை. நல்ல நிறம்..” என்று நிறுத்தினார்.

அவன் பேசாமல் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருந்தான். “நான் கடையில் பாத்தன். எனக்கும் பிடிச்சிருந்துது..” என்றபடி மகனைக் கூர்மையாக அவதானித்தார்.

கதையைக் கவனியாதவன் போலவே அவன் மௌனமாகவே இருந்தான்.

“நீயும் ஒருக்காப் பாத்திற்றா? ஆ..? என்ன நாளைக்குப் பாக்கப் போறியோ? .. என்ன” என்று நிறுத்தவும்..

அவன் சாப்பாட்டு மேசையை விட்டெழுந்து கைகழுவச் சென்றான்.

அம்மாவுக்குத் தாங்கழுடியவில்லை.

“என்ன மகன். நான் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறன். நீ பேசாமல் போனா.. என்ன அர்த்தம்?” என்று கேட்டார்.

“அம்மா கவிதா செத்து ஒரு வருஷந்தான் ஆகுது. அதுக்குள்ள எப்பிடி அம்மா?” என்றான்.

“அது அவளோட விதி மகன். நாங்க ஒரு பிழையும் செய்யேல்ல..” என்று அம்மா சொன்னபோது,

“இல்லம்மா. அப்பிடியில்ல. நீங்க அவளுக்கு அம்மாவா இருந்திருந்தா இப்பிடி யோசிக்க மாட்டங்க..”

“நம்ம குடும்பத்தில இப்பிடிப்பிரச்சின இல்லை மகன். அவ அம்மாவும் அதே மாதிரித் தான் செத்தவவாம் அவ தம்பி பிறந்த நேரத்தில். இன்டைக்கு வந்த அவா அத்தை சொன்னா..”

“ஓ இதுக்குத்தானா அவ வந்தவ?”

“இதில நம்ம பிழை எதுவும் இல்லை மகன். நீயா வீணா உன் வாழ்க்கையைப் பாழாக்குறே”

அவனுக்கு எதிர்பாராதது தான். இருந்தாலும் அம்மாவிடம் மெதுவாக பணிவாகக் கதைச்சு அவர்களை சற்று மாத்தலாம்.

“அம்மா எனக்கு இப்ப என்ன குறையம்மா. நீங்களும் அப்பாவும் என் கூடவே இருக்கிறதினால் நான் நல்லா இருக்கிறன். உங்கள் இருவரை மீறின வாழ்க்கையோ பொழுது போக்கோ எனக்குத் தேவையில்லை அம்மா. அதைவிட நான் வேலைக்குப் போறன். மின்சின நேரத்தில் என்ற பிரண்டினர் ரியூட்டறியில் படிப்பிக்கப் போறன். எனக்கு நிம்மதியாவே இருக்கு. இதுக்கு இடையில் மனைவி எண்டு ஒருத்தியக் கொண்டு வந்து ஏன் தேவையில்லாம்..?” அவன் முடிக்கு முன்பே

“உன்ற மனுசியோட நான் சண்டைப்படுவன். நிம்மதியா இருக்க விடமாட்டன் எண்டு சொல்லியா?” என்று கோபத்துடன் பாய்ந்தார்.

“இல்லையம்மா நான் அப்பிடிச் சொல்லேல்ல.” என்று அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள்ளாகவே

“எனக்குத் தெரியும். இப்பவே நான் தான் ஏதோ உன்ற மனுசிய சாக்காட்டினதா கதைவாக்கில் அவையிலேல் சொல்லுகினம். இப்ப நீ சொல்லிக் காட்டுறே” என்று சொல்லியபடி அழுது கொண்டு போய்ப் படுத்துவிட்டார்.

வேலையில் இருந்து திரும்பிய அப்பா அவரைச் சமாதானப் படுத்துவதற்குப் போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது.

ரியூஷனுக்குப் போய் வந்த தம்பியும் எதுவும் பேசாமல் அம்மாவின் அருகில் நின்று கொண்டான்.

அம்மம்மாவும் சித்தியும் வந்து அம்மாவின் தலையைத்

தடவி ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஏதோ நடக்கக்கூடாது நடந்துவிட்டது போலவும் தான் ஒரு குற்றவாளியைப் போலவும் நிற்கும் நிலை போல அவனுக்குப் புலப்பட்டது.

அவனுக்கு நன்கு புரிந்துவிட்டது. இனிமேல் அம்மாவிடம் தாக்குப்பிடிப்பது கடினம்.

சத்தமில்லாமலே மாறிவிட வேண்டியதுதான்.

என்ன செய்யலாம் என்று இரவு முழுவதும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தவனுக்கு ஒரு விடயம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

லண்டனில் வசிக்கும் நண்பன் சிவா.

அவசரமாக எழும்பி அவனுடைய போன்றம்பரைத் தேடத் தொடங்கினான்.

17

உடனடித் தீவு என்பது பல சந்தர்ப்பங்களில் உற்ற தீவாக இருப்பதில்லை. முக்கியமாக உணர்வு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களிற் காலம் கொடுக்கும் தீப்பே சரியானதாகும். இது புதிதான தீவுகளை உள்ளடக்காது விட்டாலும் அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனதிலையை ஏற்படுத்திவிடுகிறது.

இரண்டு வருட வருட வண்டன் வாழ்க்கை அவனைச் சற்று மாற்றித்தான் இருந்தது.

புதிய இடத்தின் அழகும் சில்லென வீசும் குளிர்காற்றின் இனிமையும் பெற்றோரின் உற்றாரின் கெடுபிடியற்ற வாழ்க்கையும் முற்றிலும் புதியவர்களான வெள்ளையர்களின் நட்பும் கடமையுணர்வும் அவனது இறந்த காலத்தைக் கணிசமான அளவு மற்றுவிடவே செய்திருந்தது.

அவனின் MBA படிப்பு முடியும் தறுவாயில் இருந்தது. சிறுவயது முதலே வெளிநாடு சென்று மேற்படிப்புப் படிக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் அவனிடத்தில் இருந்தது. அதுவும் வண்டனில் படிக்கக் கிடைத்ததை அவன் பெரும் பேராகவே கருதினர்.

படித்த நேரம் போக எஞ்சிய நேரத்தில் நிறைய உழைக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. இயற்கையாகவே கெட்ட

பழக்கங்கள் எதுவும் இல்லாததாற் பெருமளவு பணத்தை வீட்டுக்கும் அனுப்பக் கூடியதாக இருந்தது.

மகன் வெளிநாட்டில் இருக்கிறான் என்ற பெருமையுடன் பெற்றோர் இலங்கையில் மற்றவர்கள் பார்த்துப் பொறாமைப்படும் அளவிற்கு வாழ்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டபோது அவனுக்கு மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தது.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பொறியியற் பீடத்தில் இரண்டாம் வருடம் படித்துக்கொண்டிருந்த அவனின் தமிழியும் இரு வருடங்களிற்குப் பிறகு மேற்படிப்பிற்காக லண்டன் வருவதற்கு விருப்பம் தெரிவித்து இருந்தான்.

லண்டனில் தனக்குப் பல வழிகளிலும் கைகொடுத்த சிவாவுக்குத் தான் நன்றி சொல்ல வேண்டும். அவன் வந்திறங்கிய காலம் முதல் அவனுக்கு ஆதரவளித்து இருக்க இடம் கொடுத்து முதல் நாள் பல்கலைக் கழகத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அவனின் தங்குமிட ஒழுங்குகள் அனைத்தையும் செய்து கொடுத்து அவன் வெளிநாட்டில் வந்து திக்கு முக்காடாதபடி அவனுக்கு உதவியிருந்தான்.

இங்கு வந்திராவிட்டால் அம்மா நினைத்திருந்தது போல ஏதாவது ஒரு இடத்தில் கொண்டு போய் அவனைத் தள்ளியிருப்பார்.

அந்த விடயத்தில் இருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு முழுமையாகவே விடுதலை பெற்ற சந்தோசம் அவனிடம் காணப்பட்டது.

சிவாவிடம் ஆலோசனை பெற்று இன்டர்நெட் மூலமாக தகுந்த பயிற்சிகள் வழங்கப்படும் இடத்தைத் தெரிவ செய்து

ஆங்கிலப் பர்ட்சைக்குப் படித்து அதிலே தேவையான புள்ளிகளைப் பெற்று பல்கலைக்கழகத்துடன் தொடர்பு கொண்டு அனுமதியைப் பெற்று அதற்குப்பிறகு பிரிட்டிஷ் உயர்ஸ்தானிகராலயத்தில் விசா எடுப்பதற்கு விண்ணப்பித்து அதற்குக் காட்ட வேண்டிய பணத் தொகையை நண்பர்கள் மூலம் ஒழுங்குபடுத்திக் காட்டி விசாவைக் கையிற் பெற்று வந்தபோது அவன் அடைந்த சந்தோசத்திற்கு அளவில்லை.

இலங்கையில் இருந்து வெளிக்கிட்டு வந்ததை நினைத்துப் பார்த்தான்.

“மகன் நீ கட்டாயமாகப் போய்த்தான் ஆக வேண்டுமா?” லண்டன் போவதற்குமுன் உடுப்புகளை அடுக்கிக் கொண்டு இருந்தபோது ஒன்பதாவது தடவையாக அம்மா கேட்டது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

“ஓம் அம்மா. இப்ப student visa எல்லாம் கிடைக்கிறது சரியான கஷ்டம். எனக்கு அதிஷ்டவசமாகக் கிடைத்த இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை பாவிக்கவே வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நான் மேற்படிப்பைப் படிப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போய்விடும்” என்று சொன்னான்.

படிப்பைப் பற்றிப் பெரிதாக அம்மா கவலைப்படவில்லை என்பது அவரின் முகபாவத்தில் இருந்தே தெரிந்தது.

“படிக்கிறதுக்குத் தந்த விசாஹோட லண்டன் போனா அங்கேயே தொடர்ந்து தங்குற மாதிரிச் செய்யலாம். இல்லாவிட்டா எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் லண்டனுக்குப் போக முடியாது”

“அப்பிடியா?” என்று கேட்டவரின் குரலில் அதிருப்தி தெரிந்தது.

“அம்மா. ரெண்டு வருடப் படிப்பிற்குப்பிறகு work permit தருவார்கள். அங்கேயே இருந்து விடலாம். உங்களையும் அப்பாவையும் வைத்துக் கொள்ளலாம். தம்பியை மேலே படிக்க வைக்கலாம்.” என்று தொடர்ந்த போது

“தம்பிய யோசிச்சுத் தான் இப்பிடியொரு முடிவுக்கு வந்தியா..?”

என்று கேள்விக்குறியுடன் அம்மா நிறுத்தினார்.

“ஓம் அம்மா. அது மட்டுமில்ல நானும் வெளியில போய் படிக்கோணும் எண்டு கன காலமாவே ஆசைப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தனான். மற்றவேலப் போல நாழும் வசதியா நல்லா வாழுத்தானே வேணும். இல்லையாம்மா..” என்று அவன் அம்மாவுக்குப் போதனை செய்து அவரைச் சம்மதிக்க வைத்தான்.

18

உலகம் முற்றும் தொடர்பாடல் முறைகளால் சருக்கப்பட்டு இருந்தாலும் பண்பாடு என்பது நாட்டுக்கு நாடு வேறுபட்டுத்தான் இருக்கிறது. ஒருவருடைய பண்பாட்டை மற்றவர் பார்த்து வியக்கலாம். ரசிக்கலாம். ஆனால் பண்பாடுகளைக் கலக்க முடியாது.

உலகின் தொலைத் தொடர்பாடல் துறையின் முனைப்பான வளர்ச்சியைக் காட்டும் லண்டன் நகரின் அழகு கற்பனையிலும் காணமுடியாதது.

குளிர் காலத்தில் உடலை மூடிய ஆடைகளுடன் வேகமாகச் செல்லும் வெள்ளையர்களைப் பார்க்கும்போது பறவைகளை நினைவு படுத்துவதாக இருந்தது.

குளிர் காலமாதலால் வீதிகள் முழுவதும் வெண்ணிறப் பணியால் மூடப்பட்டு இருந்தன.

சுறுசுறுப்பான மக்களின் நடமாட்டமும் துடைத்துவிட்டது போல வெள்ளை வெள்ளை வீதிகளும் நகரத்தின் ஏழிலைப் பறைசாற்றின.

கல்வியில் ஓரளவு இடத்தைப் பிடித்திருந்தாலும் பிரித்தானியாருடன் ஒப்பிடுகையில் மிகவும் கீழாகவே நாம் இருக்கிறோம் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும்.

கைத்தொழிற்றுறை போதியளவு விருத்தியடைந்திரா மையால் படித்த பட்டதாரி நாட்டைவிட்டுக் கட்டாயமாக வெளியேற வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதும் உண்மைதான்.

மேலே தலையை உயர்த்தி வானத்தைப் பார்த்தவன் மறுபடியும் பெருமூச்சு விட்டான்.

இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையை இலங்கையர்கள் வாழும் காலம் எக்காலமோ? என்ற யோசனையுடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“ஹாய் காந்த்” என்ற பெண்ணின் குரல் கேட்டுத் திரும்பிய காந்தன் திடுக்கிட்டான்.

“இவ்வளவு பக்கத்தில் வந்துவிட்டாளே.. ..

தூரத்தில் அவளைக் கண்டால் ஒட்டமெடுக்கும் நான் இப்படி யோசனையில் இருந்துவிட்டேனே.. ..

என்ன அலுப்புக் கொடுக்கப் போகிறாளோ?”

“காந்த.கா .. கா.. ந்த.” என்று அவள் உலுக்கியபோது.

“ஹாய் ரீட்டா. எப்போ வந்தாய்?” என்று சுதாகரித்துக் கொண்டு ஆங்கிலத்திற் கேட்டான்.

“எவ்வளவு நேரமாக உன்னைக் கூப்பிடுகிறேன். நீ இங்கே இல்லை. ஏதாவது காதலில் விழுந்து விட்டாயா?” என்று துன்னுடைய பாழையிற் கேட்டாள்.

“சேச்சே .. அப்படியெல்லாம் இல்லை...” என்று அவன் அவசரமாகச் சொன்னான்.

“இல்லை தானே. கடவுளுக்கு நன்றி. என்னைக் காதலித்துக் கொள்.” என்றாள்.

“சே உனக்கு எப்போதும் இதே யோசனைதான். கிளாஸ் தொடங்கப் போகுது. வா போகலாம்..” என்றபடி தோளில் போடும் பையை எடுத்துக் கொழுவியபடி அவன் உள்ளே செல்ல அவனும் தொடர்ந்தாள்.

பாடத்தைக் கவனிக்க விடாமல் அருகில் இருந்தபடியே அவனை நோண்டிக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

லண்டன் வந்த காலத்தில் இருந்தே அவளை அவனுக்குத் தெரியும். அவனுக்கு சீனியர். தொடக்கத்தில் அவனின் படிப்பில் சிலசில விடயங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தாள். படிப்பினுடே

“நீ ரொம்ப அழகாயிருக்கிருக்கிறாய்” என்றாள்.

“உன் கண்கள் துருதுருவென இருக்கிறது” என்றாள்.

“என்னுடைய ஆண் நண்பர்கள் ஷ்யாமையும் நோயலையும் விட நீ ஆண்மூகனாக (handsome) இருக்கிறாய்” என்று சொன்னாள்.

“எனக்கு போய் பிரண்டாக இரு” என்று கெஞ்சினாள்.

இவன் தட்டிக் கழிக்க முற்படும்போது காரணம் கேட்டாள்.

“நீ உண்மையான காரணத்தைச் சொல்லிவிடு. நான் உன்னைத் துரத்த மாட்டேன்.” என்றாள்.

எதைச் சொல்வது இவளிடம்?

காதல் என்ற பெயரை காமம் என்ற கருத்தில்
உச்சரிப்பவள் அவள்.

என்னைப் புரிந்து கொள்ள முடியுமா..? இல்லை..

அவளிடம் விளக்க வெளிக்கிட்டு எனது காதலை நான்
கொச்சைப்படுத்த வேண்டுமா?

19

எல்லாவுயிர்க்கும் சமமெனப் பரவிடும் ஐதாக்கப்பட்ட அன்பை தயை என்று சொல்லுவார்கள். ஒருவரிடம் மட்டுமே செறிந்து கிடக்கும் அன்பை காதல் என்று சொல்லுவார்கள். காதல் என்பது ஒரு நாளும் தயை ஆகிவிட முடியாது.

இல்லாழக்கையே வேண்டாம் என்று அம்மாவிடம் இருந்து தப்பி ஸண்டன் வந்தடைந்த காந்தனுக்கு சில காலத்தின் பின் ரீட்டாவினால் உண்டாக்கப்பட்ட தொந்தரவுகள் அவனைப் பாதித்திருந்தாலும் அவற்றைப் பெரிதுபடுத்தாமல் இருந்துவிட்டான்.

அவனை சந்திக்கும் சந்தர்ப்பத்தை வெகுவாகவே குறைத்துக் கொண்டான். அவனோடு தனியாக இருந்து கதைக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களை இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டான்.

நினையாப் பிரகாரமாக அவனைச் சந்திக்க நேர்ந்தால் தனது உணர்வை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் மிகவும் எளிமையாகவே நடந்து வந்தான்.

அவனின் மனம் நோகாமல் அவனைப் பிடிக்கவில்லை என்ற விடயத்தை எப்படியாவது சொல்லி விட வேண்டும் என்று தீர்க்கமாக நினைத்திருந்தான். அதற்குரிய சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான்.

அன்று தன் நண்பனுக்கு பிறந்தநாள் வாழ்த்துச் சொல்லிக் கார்ட் எழுதிக் கொண்டு இருந்தான்.

சத்தம் போடாமலே அவன் அருகில் வந்து நின்றபடி அதைப் பார்த்தாள். அவனுக்கு சிறிது சந்தேகம் வரவும் மெதுவாகக் குனிந்து கவனமாகப் பார்த்தாள்.

அவன் செய்வதைக் கண்டும் காணாமற் பார்த்துக் கொண்டிருந்த காந்தன் மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

வெள்ளையாகப் பிறந்திருந்தாலும் எம் பெண்களைப் போல சில குறளித்தனமும் அவளிடம் காணப்பட்டது அவனுக்கு வியப்பாகத் தான் இருந்தது.

அவன் திரும்பி அவளை நேராகப் பார்த்த போது அவன் அவனுக்கு முன்னாலேயே வந்து பார்த்தாள்.

கார்ட்டை வாங்கி மேலும் கீழும் பார்த்தவனுக்குப் புரியவில்லை. அது தமிழில் எழுதப்பட்டு இருந்தது.

“யாருக்கு?” என்று ஆங்கிலத்திற் கேட்டதும் திடீரென அவனுக்கு ஒரு யோசனை உதித்தது.

“என் மனைவிக்கு..” என்றதும் அவன் எதிர்பார்த்ததைப் போலவே

“உன் மனைவிக்கா. உனக்குக் கல்யாணமாகிவிட்டதா?” அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே துணுக்குற்றுக் கேட்டான்.

“ஓம் ஒரு குழந்தையும் இருக்கிறது..” என்றான் அவன் அமைதியாக

“இதை ஏன் முதலே சொல்லவில்லை?” என்று கவலையுடனேயே கேட்டாள்.

“நீ கேட்டிருக்கவில்லை..என்னைப் பார்த்துப் புரிந்து கொள்வாய் என்று நினைத்தேன்.”

“காந்த். உன்னுடையது காதல் திருமணமா?” என்று கேட்டாள்.

“காதல் தான். ஆனால் அம்மா அப்பாவும் அவளைத் தாங்களாகவே தேர்ந்தெடுத்தார்கள்” என்று பெரிய பொய்யைச் சொன்னான்.

“அதனால்தான் என்னிடம் இருந்து விலகி ஓடினாயா?.. நீ இதைச் சொல்லியிருந்தால் நான் தொந்தரவு பண்ணியிருக்க மாட்டேன். எனக்கு மிகவும் குற்ற உணர்வாக இருக்கிறது..” என்று தலையைக் குனிந்தாள் அவள்.

“நீ ஒன்றும் என்னைத் தொந்தரவு செய்யவில்லை. கவலையை விடு. நாம் பிரண்சாகவே இருக்கலாம். ..” என்று முகத்தைக் கடும் சோகமாகக் காட்டிக் கொண்டு உள்ளுரச் சிரிப்புடன் கூறினான்.

“இருந்தாலும் நான் உன்னை ரொம்பவே இழந்துவிட்டேன். (I miss you)..." என்றபோது அவள் கண்களில் தென்பட்ட சோகம் இவன் கண்களிலும் பிரதிபலித்தது. (அப்படி இவனும் காட்டிக்கொண்டான்).

பாடசாலை நாட்களில் வேஷ்கஸ்பியரின் ஒதல்லோ நாடகத்தில் நடித்தது இப்போது அவனுக்குக் கை கொடுத்தது.

எழும்ப முடியாமல் எழும்பி, நடக்க முடியாமல் நடந்து சென்ற அவளை சோகம் கலந்த பார்வையுடன் நோக்கிவிட்டு “அப்பாடா” என்று பெருமுச்சவிட்டான்.

காதலின் வலி, வேதனை அவனுக்குப் புரியாதது அல்ல. ஆனால் ஒருதலைக்காதல் எப்பொழுதுமே ஹாஸ்ய மூட்டுவதாகத்தான் இருக்கிறது.

இவ்வளவு சுலபமாக இந்தக் காரியத்தை முடித்துவிட முடியும் என்று அவன் நினைத்திருக்கவில்லை. ஒரு பெரிய வெற்றியைச் சாதித்ததுபோன்ற திருப்தியுடன் அவன் கட்டிலில் விழுந்தான்.

20

வாழ்க்கையில் தியாகம் என்பது எம்மைச் சார்ந்தவர்கள் நன்றாக இருக்க வேண்டி நம்மை ஒறுத்துக் கொள்வதாகும். தியாகத்துக்கு நேரடியான பலன் கிடைக்காதவிடத்து அதை நிறைவேற்ற வேண்டியது அவசியமல்ல. இயற்கை எல்லாரையுமே வாழ்வைக்கும்.

பல சந்தர்ப்பங்களில் பொய்யாற் செய்யும் நல்ல காரியங்கள் உண்மையாற் செய்ய முடிவதில்லை. வலுக்கட்டாயமாகப் பொய்யைச் சொல்லவேண்டிய நிரப்பந்தத்திற்கு ஆளாக்கப்பட்டுவிடுகின்றனர்.

முக்கியமாக ஆண்கள் காதல் என்ற விடயத்தில் பச்சைப் பொய்யைச் சொல்லிவிடுகிறார்கள். பெண்ணைப் பார்த்து நீ தான் உலகிலேயே அழகி என்கிறார்கள். உன்னைவிட வேறொரையும் மனதாலும் நினைக்கவில்லை என்கிறார்கள்.

காதலில் அழகே இந்தப் பொய்தான் என்பதைத் தெளிவாகவே அனைவரும் அறிந்து கொண்டிருந்தாலும் காதலைத்துண்டிப்பதற்கும் இதையே பாவித்துக் கொள்ள முடிகிறது.

அன்றைய கதைக்குப் பிறகு அவள் அவனைத் துரத்துவதில்லை. வெள்ளைக்காரிக்கேயுரிய பண்புகளுடன் நடந்து கொண்டாள்.

இருப்பினும் அவள் எழுப்பிய அலை அவனுக்குள் ஒரு சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது.

என் மனைவி, என் குழந்தை என்றெல்லாம் சொல்லியபோது அவர்கள் வீட்டில் இல்லாத ஏக்கம் அவனுள் குழந்து கொண்டது.

மனைவி குழந்தைகளைக் கொண்ட உயிர்த்துடிப்பான் இல்லத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்று எண்ணம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

இருபது வயதிலே தொடங்கிய எண்ணம் அது. அம்மா அப்பாவைப் போல கட்டுக் கோப்பான குடும்பத்தை அமைத்து அழகாக இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்று பெற்றோருடனும் மற்றவர்களுடனும் அன்பாக வாழ்ந்து வரவேண்டும் என்பது.

இரு வருடங்கள் பெற்றோரைப்பிரிந்து வாழ்ந்த துண்பமும் அவனைத் துளைக்க ஆரம்பித்தது.

திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்திய அம்மாவின் தரப்பு நியாயமும் அவனுக்குப் புலனாகத் தொடங்கினா.

பெற்றோர் என்ற ஸ்தானத்தை அடைவதற்கு முன்பாகவே மிகப் பொறுப்புடன் நடந்ததாகக் காட்டிக் கொண்ட அவனுக்கு தன்னைப் பெற்று, வளர்த்து, ஆளாக்கி, கல்வி கற்பித்து இத்தனை பெரியவனாக உருவாக்கி அவனுடைய நன்மையையே வேண்டி நிற்கும் அம்மாவின் தரப்பு நியாயம் புரியத் தொடங்கியது.

இன்னொரு விடமயம் தெளிவாகப்படிந்தது.

சொந்தங்களை வெறுத்து சாமியார் போலவோ சடம் போலவோ வாழ்க்கையை கடத்த முடியாது என்பது.

அது மட்டுமல்ல.

பிள்ளைகளுக்கு உரிய காலத்தில் திருமணம் செய்து வைப்பது பெற்றோரின் கடமை என்பது போலவே உரிய வயதிற் குடும்பமாக வாழவேண்டியது ஒவ்வொருவரினதும் கடமை என்ற எண்ணம் அவனுக்கு அப்போது வந்தது. இல்லறத்தில் இருப்பவனால் மட்டுமே தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தான் என்று ஐம்புலத்தவரையும் காக்க முடியும் என்று திருக்குறளிற் படித்தது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

யோசித்துப் பார்த்ததில் கவிதாவின் விடயத்திற் தான் எதுவிதமான பிழையும் விட்டிருக்கவில்லை என்பதும் புரிந்தது. அவளிடம் விருப்பம் ஏற்பட்ட நாள் முதலாக அவளே வேண்டும் என்று நினைத்திருந்ததும் தோல்விகளைப் பொருட்படுத்தாமல் அவள் பின்னே சென்றதும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அவளை சம்மதிக்கவைப்பதற்குத் தான் பெரும் முயற்சி செய்திருந்ததும் இந்த விடயத்தில் நன்பனும் அவன் மனைவியும் வழங்கிய ஒத்துழைப்பும் ஆறுதலும் நினைவுக்கு வந்தது.

அதற்குப் பிறகு அம்மாவைச் சம்மதிக்க வைப்பதற்கு அவன் எடுத்துக் கொண்ட பிரயாசை அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. எப்போதோ சொல்லியிருந்தும் மனைவிக்குப் பயத்தில் அப்பா எதுவும் தெரியாதவர் போல இருந்ததும் அம்மாவை சமாதானப்படுத்துவதற்காக தானும் தந்தையும் நாடகமாடியதும் நினைவுக்கு வந்தது.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கவிதாவின் இடத்தில் ஒரு மகன் போலவே இருந்து நான் உதவுகிறேன் என்று சொன்னபோது கொஞ்சம் கூட இங்கிதம் இல்லாமல் கவிதாவின் அப்பா கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளாத குறையாக அவனை விரட்டியடித்தது அவன் மனதிற் பெரியதொரு வடுவாகப் பதிந்திருந்தது.

கவிதாவின் தங்கை கணாடாவில் திருமணம் செய்து கொண்டுவிட்டதாகவும் அவளின் தம்பியும் அப்பாவும் கூட அங்கே செல்வதற்குரிய ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதாகவும் தம்பி மூலம் அறிந்து கொண்டான்.

தன்னால் யாரும் பாதிக்கப்பட்டிருக்காத சந்தர்ப்பத்திற் தன் வாழ்வையும் சீர்திருத்த வேண்டியது அவசியமென அவனுக்குப்பட்டது.

வயதும் இளமையும் இருக்கின்ற போதே பெற்றோளின் சொல் லுக் குக கீழ்ப்படிந்து ஒரு குடும்பத்தை உருவாக்கிவிடுவது சிறந்தது எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

21

மாற்றம் என்பது தொடர்ச்சியாக நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும். அதனாலேதான் நல்லதை அனுபவிக்கவும் துன்பமுற்றபோது இன்பம் வரும் என்பதை எதிர்பார்க்கவும் முடிகிறது. எந்தவொரு மாற்றத்தையும் இயற்கையைப் போல நாமும் இன்முகத்துடனேயே வரவேற்க வேண்டும்.

மேலெநாட்டிலே உள்ளவர்கள் விடுமுறையையும் கொண்டாட்டத்தையும் இணைந்து அனுபவிக்கும் கிறிஸ்மஸ் காலம் அது.

வெள்ளைக்காரர்கள் எல்லாரும் லீவிலே போய்விட்டதால் இவனுக்குத் தொடர்ந்து வேலை வந்தது.

அன்றும் இரவு வேலையில் இருந்தான்.

வாடிக்கையாளர் குறைந்து கொண்டு போன்போது யோசித்தான்.

“அம்மாவுடன் கதைக்கலாமே”

அடுத்த ஜந்து நிமிடங்களில் போன் ரிங் பண்ணிய சத்தத்தைக் கேட்டு அடுப்படியில் வேலையாக இருந்த அம்மா வந்து போனை எடுத்தார்.

“ஹலோ...”

“ஹலோ அம்மா...”காந்தனின் குரலைத் தெரிந்து கொண்ட அம்மாவுக்கு சந்தோஷம் கலந்த சந்தோஷம் உண்டானது.

“தானாக எடுக்கமாட்டானே?”

நாங்கள் எடுத்து அவனை எடுக்கச் சொல்லி, நேரடியாகவும் எடுக்க மாட்டான். காக செலவாகும் என்பான்..

அவன் கார்ட் வாங்கி, லைன் கிடைத்து “ம்”

“என்னம்மா.. சுகமாக இருக்கிறீங்களா..?” உச்சி குளிர்ந்தது அவவுக்கு.

“என்ன மகன். தொடர்ந்து ஒரேயடியாக வேலை செய்யிற்றில் அடிக்கடி களைப்படு.. வயதும் போயிற்றுத் தானே? ம்.. உன்னைப் பார்த்தாலாவது சந்தோஷமாக இருக்கும் ...ம்”

போனில் கேட்டுக் கொண்டிருத்தவனுக்கு அம்மா சொல்ல எத்தனிக்கும் விடயம் புரிந்தது. தனது விடயத்தை சுலபமாகக் கூறிவிடலாம் என்பதும் தெரிந்தது.

“கவலைப்படாதீர்கள் அம்மா.. என்னுடைய படிப்பு வருகின்ற மாதம் முடிகிறது. அதற்குப்பிறகு இலங்கைக்கு வருவேன். நீங்க சந்தோஷமா ஆறுதலா இருக்கலாம்..”

“வாற மாதம் வருந்தோ மகன். அப்போ திரும்பப் போக மாட்டியா..?” என்று அங்கலாய்ப்படுனேயே கேட்டார்

“உங்க விருப்பப்படி செய்யிறன். உடனடியாக இங்கே வரவேண்டிய கட்டாயமில்லை..”

“மகன்.. நான் ஒரு விழயம் சொல்லுவன். கோவிக்கக்

கூடாது.. உனக்கு ஒரிரண்டு இடத்தில் பொம்பிளை பார்த்து

இருக்கிறேன். உனக்குப் பிடிச்சா... பிடிச்சா மட்டும்.. கோவியாதே மகன்..” என்று தயங்கவும்

“அம்மா.. பயப்படாதீங்க உங்கட விருப்பம் என்னவோ அப்பிடியே செய்யிறன்.”

“உன்மையே மகன். உன்மையாத்தான் சொல்லுறீயா. நான் உனக்குப் பெண் பாக்கத் தொடங்கவா.” என்று ஆவலுடனேயே கேட்டாள்.

“நிச்சயமாக அம்மா. உங்கள் சொல்லைத் தட்ட மாட்டேன். ஏற்கெனவே ஒரு தடவை உங்களைக் கேட்காமல் செய்து துன்பப்படுத்திவிட்டேன். இனிமேலும் அப்படி நடக்காது..” என்றான்.

“பழையதை நினைச்கக் கவலைப்படாதே.. எல்லாம் எங்கட காலம். நான் நேற்று உன்னுடைய குறிப்பைக் கொண்டுபோய் ஜயரிட்டக் காட்டினான். உனக்கு வாற வருஷம் ரெண்டாம் மாதத்துக்குப் பிறகு நல்லது என்று சொன்னார். அவர் சொன்னது போலவே நல்ல விடயமாகவே நடக்கத் தொடங்குது.” என்றபோது அவனுக்குச் சிரிப்புத் தான் வந்தது.

“சரியம்மா தம்பி நிக்கிறானா. அவனக் கூப்பிடுங்கோ” என்றபோது தான்.

“இல்ல மகன். அவன் பீற்றுரிஞ்ச வீட்டை கிறிஸ்மஸ் பார்ட்டிக்குப் போனவன். நாளைக்குப் பாசிக்குடாவுக்கும் போய்ற்றுத் தான் வருவான்.” என்றார்.

“சரியம்மா ரெண்டு நாள் கழிச்சு எடுக்கிறன். அவனோடு கதைச்சுக் கண நாளாப் போச்சு. நான் வைக்கிறன்.” என்றபடி போனை வைத்தான்.

அதன் பிறகு நண்பனுக்கும் போன் எடுத்தான்.

தான் லண்டனுக்குப் புறப்பட்ட சிறிது காலத்திலேயே சிநேகாவிற்கு யாழ்ப்பாணத்தில் இடமாற்றம் வந்ததால் நண்பன் தன் குடும்பத்துடன் அங்கே சென்று நிரந்தரமாகவே தங்கிவிட்டான்.

எனவே யாழ்ப்பாணத்துக்குரிய கோட் நம்பரை டயல் செய்து அவனுக்கு எடுத்தான்.

நண் பனின் குரலைக் கேட்டதும் அவன் மகிழ்ச்சியடைந்தான். வழிமையான சுகநல் விசாரணையின்பின் திருமணத்தைப்பற்றிய கதை எழுந்தது.

நண்பனுக்கு அவன் எடுத்த முடிவைச் சொன்னான்.

அவன் சொன்னதைக் கேள்விப்பட்ட நண்பன் மட்டற் ற மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

“நல்லது காந்தன். உன் நலனைவிடவும் வேறென்ன உன் அம்மாவுக்கு இருக்க முடியும்.

அம்மா என்பவர் தன் குழந்தைகளைப் பார்ப்பதற்கென மட்டும் நியமிக்கப்பட்டவர்.

அவர்களால் எல்லாரையும் கண்காணிக்க முடியாது. தமது பிள்ளைகளின் நலனை மட்டுமே பேண முடியும்.

ஒருவருக்கும் ஊறு நினையாத கவிதாவின் ஆத்மாதான் உன்னுள்ளே நுழைந்து உன்னை மாற்றியிருக்கிறது.

நீ இலங்கைக்கு வரும் நாளை ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

உனக்கு என ஒரு நல்ல பெண்ணாகத் தேர்ந்தெடுத்து..

இல்லை இல்லை. நான் தேடிக் கொடுத்த வாழ்க்கை உனக்கு நீடிக்கவில்லை.

இம்முறை உன் அம்மாவின் தெரிவுப்படியேதான் எல்லாம் நடக்க வேண்டும்.”

பெரிய சொற்பொழிவே ஆற்றினான்.

நண்பனுடன் கதைத்துவிட்டுப் படுத்தபோது அவன் யோசித்தான்.

காலம் என்பது எல்லா விதமான பிரச்சினைகளையும் தீர்த்து விடுகின்றது.

மனமாற்றும் எல்லாம் காலத்தோடு மாறுவதாகத்தான் அமைகிறது.

22

நாம் ஒன்று நினைக்கும் போது தெய்வம் வேறொன்றை நினைத்துவிடுகின்றது. நாம் வேகமாக ஓடும்போது எம்மைத் தாண்டிச் செல்லும் விதி எம்மைத் தட்டிவிழுத்தி விட்டு முன்புறமாகச் சென்று சிரிக்கிறது. ஆனால் துவண்டு விடுபவனை வதைக்கின்றது. துணிந்து நிற்பவனுக்குப் பணிகின்றது.

இல் வாழ்க்கை என்பது ஒருவனுக்கு உலக வாழ்க்கையின் தொடக்கமாகும். என்னதான் படித்துப் பட்டம் பெற்று உயர் தொழிலிலே இருந்தாலும் வாழ்க்கைக்குத் துணை வரக்கூடிய ஒருத்தியுடன் வாழ்வில் இணைவது என்பது ஒரு சுவையான அனுபவம் ஆகும்.

அம்மாவுக்குப் போக்குக் காட்டிவிட்டு நாட்டைவிட்டு வந்தவன் இது நாள் வரையில் இலங்கைப் பயணத்தைப் பற்றி நினைத்தே இராதவன் திருமணம் என்ற எண்ணம் வந்தவுடனேயே இலங்கைக்குப் போய்விட வேண்டும் என்று நினைத்தான்.

இரவு வெகு நேரம் வேலை செய்தவன் வேலை முடிந்து ஆறுதலாகவே வந்து படுத்திருந்தான்.

அடுத்த நாள் மதிய ஷிப்ட் போடப்பட்டிருந்ததால் வேளையோடு எழும்ப வேண்டிய அவசரமிருந்திருக்கவில்லை.

நித்திரை தானாகக் கலைந்தபோது நேரத்தைப் பார்த்தான்.

காலை 6.46

இன்னும் சிறிது நேரம் படுக்கலாம் என்று புரண்டு கொண்டிருந்தவனுக்குத் தூக்கம் வர மறுத்தது.

நினைவுகள் இலங்கையை நோக்கி ஒடிக் கொண்டு இருந்தன.

தன் நாட்டைப் பார்க்கும் ஆவல், பெற்றோர் தம்பியைப் பார்க்கும் ஆவல், புது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளும் உற்சாகம் என்பன அவன் மனதில் நிறைந்திருந்தது.

உற்சாகமாகக் கட்டிலில் இருந்து துள்ளி எழுந்தான்.

பலவிடயங்களையும் மனதில் ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டான்.

சிறுவயதில் இருந்தே பழகிய பழக்கம்.

லண்டன் வந்ததன் பின்பு அவன் இப்படிக் செய்ததில்லை. அதற்கு நேரமும் கிடைத்ததில்லை.

பலதுலக்கி முகம் கழுவியபோது சில்லென்ற குளிர் அவனை அரவணைத்துக் கொண்டது.

பொயிலரில் நீர் சுட வைத்து விட்டு ரேடியோவைப் போட்டான்.

“என்றுயிர் நீதானை.. உன்றுயிர் நான் தானை
நீயாறோ குங்கு நான் யாறோ
ஒன்று சேர்க்குதானே ஒன்பம் காண்போயே”

அருமையான இடைக்காலப் பாட்டுக்குத் தாளம் போட்டபடியே ரீயைப் போட்டான்.

பாடல் இடைநிறுத்தப்பட்டது.

முக்கிய செய்தி..

“இந்தோனேசியாவின் சமத்திராத் தீவுகளில் ஏற்பட்ட நில நடுக்கம் காரணமாக பன்னிராயிரம் பேர் பலியாகியுள்ளனர். கடற்பரப்பில் ஏற்பட்ட கொந்தளிப்புக் காரணமாக”

செய்தி தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் போது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

இந்நாட்களில் கடல் கொந்தளிப்புடன் காணப்படும்.

கடலிற் தம்பி குளிக்கப் போவதாக அம்மா நேற்று சொன்னாரே.

அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டும் அவதானமாக இருக்கும்படி. தாமதிக்காமல் வீட்டுக்குப் போன் செய்து சொல்லவேண்டும்.

என்ற யோசனையுடன் கார்ட்டைப் பார்த்தான்.

அது முடிந்து போய் இருந்தது.

இரவு நீண்ட நேரமாக அம்மாவுடனும் நண்பனுடனும் கதைத்தது நினைவுக்கு வந்தது.

நேரடி வைநுடனே தொடர்பு கொண்டான். வைன் கிடைக்கவில்லை..

ஓரு முறை. இரு முறை. எனத் தொடர்ந்தும் முயன்றான்...ம் பலனில்லை.

மறுபடியும் பாட்டு இடைநிறுத்தப்பட்டது.

“முக்கிய செய்தி..

கடல் கொந்தளிப்பினால் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் நூற்றுக்கணக்கானோர் பலியாகியுள்ளனர்.

கொழும்பில் இருந்து காலி நோக்கிச் சென்ற புகையிரதம்...”

மேற்கொண்டு செய்தியைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கப் பிடிக்கவில்லை.

கடவுளே எமது வீட்டுப் பக்கம் என்ன நடந்திருக்குமோ?

ஏதோ யோசனை வரவும் சித்தி வீட்டுக்கு முயற்சி செய்து பார்த்தான்.. ம் பலனில்லை..

அம்மம்மா வீடு. தன்னிடம் இருந்த ரெலிபோன் திரட்டை எடுத்து டயல் செய்தான்.

ம். ஹாம் யாருக்குமே எடுக்க முடியவில்லை.

23

இறப்பு என்பது எந்த ஒரு தைரியசாலியையும் நிலை குலையச் செய்து விடும். வாழ்க்கையில் நாம் எங்கே இருக்கிறோம் என்ற உணர்வை இந்த விடயத்தில் மட்டும் கண்டுகொள்ள முடியும். வாழ்வின் இறுதிக் கட்டத்தில் வந்துவிட்டதை உணர்ந்துவிடும் ஒருவன் பிறந்த குழந்தையின் வெள்ளை மனதைப் பெற்று விடுகின்றான்.

தொடர்ந்து வெளியாகிக் கொண்டிருந்த செய்திகள் காந்தனைக் கலவரப்படுத்துவதாகவே இருந்தது.

செய்வதறியாது திகைத்து நின்றபோது தான் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கும் நண்பனுக்கு போன் எடுத்துப் பார்க்கலாம் என்ற எண்ணம் வந்தது.

நீண்ட நேர அழைப்பின்பின் சிஞேகா வந்து எடுத்தாள்.

“சிஞேகா நான் காந்தன் கதைக்கிறன். ராஜு இல்லையா?” என்று கேட்டான்.

“இல்லையன்னா.. எங்கட பக்கம் கடல் கொந்தளிப்பாம்.. இவர் ஊருக்குப் போயிற்றார். மாமியின்ற அண்ணா செத்துற்றாராம் என்னு மாமி அழுது கொண்டு இருக்கிறா...”

“யார் சிற்றம்பலம் மாமாவா?” என்று கேட்டான்.

“ஓம் அண்ணா.”

“ஜூயோ பாவம்” எங்கட வீட்டுப் பக்கம் என்ன சேதியெண்டே தெரியேல்ல. போன் எடுக்க ஏலாம இருக்கு..” என்று காந்தன் நிலைமையைக் கூறினான்.

“தொடர்ந்தும் கடல் கொந்தளிப்பாத்தான் இருக்கு. அங்க யாரோடியும் கதைக்கழியாமல் இருந்ததால் இவர் வெளிக்கிட்டுப் போய்ற்றார். அவற்ற போனுக்கு எடுத்துப் பாத்தனான் அதுவும் வேலை செய்யேல்ல” என்று அவள் சொன்னாள்.

“என்ன செய்யிறது. யாரோடியும் கதைக்க முடியாம இருக்கிறதினால் எனக்குப் பயமா இருக்கு” என்று காந்தன் சொன்னான்.

“வாழைச் சேனையில இருக்கிற சித்தப்பாவுக்கு எடுத்துப் பாத்தீங்களா” என்றபோது தான் அவனுக்கு நினைவு வந்தது.

அவருக்கு முயற்சி செய்து பார்த்தான். அதுவும் முடியவில்லை.

நேரமாக ஆக அவனுக்கு யோசனை கூடிக் கொண்டு வந்தது.

“ஏன் யாரையுமே தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை”

யோசித்தபடியே கதிரையில் இருந்தவன் இலேசாகத் துங்கிவிட்டான் போலும்.

ரெவிபோன் மணிச்சத்தத்தைக் கேட்டு விழித்தான்.
சித்தி எடுத்தார்.

“மனே இன்டைக்குக் கடல் கொந்தளிச்ச ஊருக்குள் வந்ததில் கடற்கரைக்குப் போன அப்பா அலையில் சிக்கி மோசம் போய்ட்டார்”

என்று அழக் தொடங்கினார்.

“ஜயோ அப்பா” என்று காந்தனும் அழுதபடியே கேட்டான்.

“ஜயோ சித்தி. என்ன சொல்லீங்க கடற்கரைக்குப் போன அப்பா அலையில் அகப்பட்டுச் செத்திட்டாரா?” குழறவுடன் வெளிப்பட்ட அவன் குரலில் நம்பிக்கையின்மை தெரிந்தது.

“ஓம் மனே பூகம்பத்தால் வந்த அலையாம். இங்க கன பேர் செத்திட்டினம். கன பேர் ஓடிக் கொண்டிருக்கினம். காலம் உள்ளுக்குப்போன கடல் பிறகு பெரிய அலையா வந்து ஊருக்குள்ள பூந்திட்டுது.” என்றார்.

சித்தி விளங்காமல் கதைக்கிறாவா? அல்லது தனக்குப் புரியவில்லையா என்று மறுபடியும் அவன் குழப்பமடைந்தான்.

தந்தையைப் பறி கொடுத்து விட்டேன் என்று நினைத்தபோது அவனை துன்பம் குழந்து கொள்ளவும் எதையும் யோசிக்க முடியாதவனாகித் தேம்பி அழக் தொடங்கினான்.

“அழாத் மனே நீ உடன் இங்க வா.” என்று சித்தி சொன்னார்.

“ஜயோ அப்பா” என்று அலறியவன்

“அம்மாவும் தம்பியும் துடிச்சுப்போயிருப்பாங்களே சித்தி.” என்று கேட்டான்

அப்பொழுது தான் நினைவுக்கு வந்தவர்போல சித்தி

“அம்மா பிள்ளையார் கோவிலுக்கு வேளையோட போற எண்டு சொன்னவ. எங்கயும் வரமுடியாம் நிக்கிறாவோ தெரியல மனே.” என்று சொன்னார்.

நேற்று போனில் அம்மா கதைத்த போது கோயிலுக்குப் போவது சம்பந்தமாக ஏதோ கதைத்தது அவனுக்கு ஞாபகம் இருந்தது.

“ஜயோ அப்ப அம்மாவும் வீட்டில இல்லையா. நான் வெளிக்கிட்டு வாறன் சித்தி” என்று அழுதபடியே போனை வைத்துவிட்டு போவதற்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் தொடங்கினான்.

இதற்குள்ளாக விடயத்தைக் கேள்விப்பட்டு ஒடோடி வந்தான் சிவா.

அவனை ஆறுகல்படுத்தி அவன் புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்து கொடுத்தான்.

தனக்குத் தெரிந்த ரவல் ஏஜன்ட் மூலம் உடனடியாக ரிக்கட் பெற்றுக் கொடுத்தான். அவனை ஹீதுறு ஏர்போர்ட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று வழியனுப்பி வைத்தான்.

பிளைட்டிலே ஜாக் கிரதையாகப் போகும்படி சொல்லிவிட்டு விமானம் புறப்படும் வரை பார்த்துக் கொண்டு நின்றதைக் காந்தன் அவதானித்தான்.

அந்தச் சோகத்திலும் தன் நண்பனை நினைக்கும் போது சந்தோசம் ஏற்பட்டது அவனுக்கு.

“அன்பான நண்பனை ஆபத்தில் அறி” என்பது எத்துணை பொருத்தமானது என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

தொடர் வேலை செய்த களைப்பினாலும் மன உளைச்சலினாலும் அவன் தன்னை மறந்து தூங்கிவிட்டான்.

விமானம் தரையிறங்குவது தெரிந்தபோது திடீரென விழிப்பு ஏற்பட்டது.

இவ்வளவு நேரம் தூங்கிவிட்டேனா என்று யோசித்தபோது தான் இடையிலே ட்ரான்சிட்டில் இறங்கி ஏறியது நினைவுக்கு வந்தது.

அவன் கட்டுநாயக்க விமானநிலையத்தில் காலடி வைத்த போது சோகம் அவனை ஆட்கொண்டது.

இலங்கைப் பயணம் இத்தனை சோகமாகவா இருக்க வேண்டும் என்று கவலைப்பட்டான்.

அம்மாவின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு இந்த இடத்திலேயே இருந்திருந்தால் இத்தனை துண்பங்கள் வந்திராதே என்று வருத்தப்பட்டான்.

உற்ற நண்பனாக உதாரண புருஷராக வாழ்ந்த தன் தந்தையின் அருமைக் குரலைக் கேட்க முடியாதா என்று வருத்தம் குடிகொண்டது.

அப்பா இல்லாத வீடு

அம்மா தலைவிரிகோலமாக நின்று அழுவது போலவும்.. தம்பி விக்கி விக்கி அழுவது போலவும்
நினைப்பு மாறி மாறி அவனுக்கு வந்து கொண்டிருந்தது.

ஏற்கெனவே நண்பன் ஏற்பாடு செய்து விட்டிருந்தபடி வான் ஒன்றை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

வீட்டுக்கு அருகே போனபோது முற்றிலும் வித்தியாசமான தோற்றுத்தில் வீடு காணப்பட்டது.

வெள்ளைக் கொடி கட்டப்பட்டு தோரணங்கள்
கட்டப்பட்டிருந்தன.

வீடு நிறைந்த உறவினர்களைக் கண்டபோது அப்பாவின்
இறுதி ஊர்வலத்தில் பங்கேற்க வந்திருக்கும் அனைவரையும்
கண்டபோது துக்கம் வந்து தொண்டையில் அடைத்துக்
கொண்டது...

எதையுமே யோசிக்கவோ செய்யவோ முடியாதவனாகி
கால்கள் நடக்கும் சக்தியும் அற்றதாகி..
எதுவுமே செய்யத் திராணியற்று,
நிலத்திலே சாய்ந்தான்.

24

நாம் மனிதர்களாக உலகிற் தோன்றியது நிலையில்லாத இந்த உடலையும் உலகப் பொருட்களையும் வைத்து நிலையான பேற்றை அடைய வேண்டித் தான். நிரந்தரமில்லாத இந்த இடத்திலே எதையும் கேட்டு நாம் கடவுளிடம் போராட முடியாது.

முகத்திலே நீரை ஊற்றி மயக்கத்தைத் தெளிவித்தவர்கள் அவனை வீட்டுக்குள்ளே கொண்டு சென்று கட்டிலிற் படுத்தி இருக்கிறார்கள் போலும்.

நினைவு திரும்பியதும் எழும்புவதற்கு எத்தனித்த அவனை சித்தப்பா இருக்கச் சொன்னார்.

“அப்பாவின் முகத்தைப் பாக்க வேண்டும். அம்மாவைக் கட்டியழ வேண்டும்.” என்றபோது அவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

தள்ளாடியபடியே வெளியே வந்தவன் வெளியே வைக்கப்பட்ட இருவரினதும் சடலத்தைப் பார்த்தவுடன் துணுக்குற்றான்.

“ஜோ அப்பா.. அம்மா.. ரெண்டு பேரையும் ஒரேநேரத்தில் பறிகொடுத்துவிட்டேனே!” என்று கதற்த தொடங்கினான்.

ஒருவராலும் அவனைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. தானாக ஓயும் வரை அவனை யாராலும் சமாதானப்படுத்த முடியவில்லை.

தாயின் சடலத்தை நேற்றுத் தான் புளியந்தோப்பில் இருந்து கண்டெடுத்து இருந்தனர்.

அவர் பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போவதற்கு முன்பே சனாமியில் அகப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றே தோன்றியது. அவரைப் பற்றித் தாமதமாகவே அறிந்ததால் அவனுக்குத் தெரிவித்திருக்க முடியவில்லை என்பதை சித்தி சொன்னார்.

நேரமாக ஆக அறிந்தவர் தெரிந்தவர் என்று பலரும் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

பெண்பிள்ளை போலவே பெற்றோரின் அருகில் இருந்து அவன் அழுது கொண்டிருந்தான்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் தாயிடம் கதைத்ததற்கும் இன்றைய நிலைக்கும் எத்தனை பெரிய வித்தியாசம் என்று யோசித்துப் பார்த்தான்.

அம்மா விரும்பியபடி வாழ்க்கையை வாழாதவன் அம்மாவுக்கு சந்தோசம் கொடுக்கும்படியாகவும் இறுதி நேரத்திலாவது கதைத்தது அவனுக்கு ஒரு ஆறுதலைக் கொடுத்தது.

அப் பாவுடன் தான் பல மாதங்களாகவே கதைத்திருக்கவில்லை என்பது ஞாபகத்திற்கு வந்தபோது மறுபடி தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது.

அன்று மாலைவரை காத்திருந்த சித்தப்பா அவனிடம் வந்து இவ்வாறு சொன்னார்.

“தம்பியோடு கடலிற் குளிக்கச் சென்றவர்களில் ஒருவர் தானும் வீடு திரும்பவில்லை. அவனை எதிர்பாராமல் பெற்றோருக்குரிய ஈமக்கடன்களைச் செய்து முடிக்க வேண்டியது முக்கியம் என அனைவரும் சொல்கிறார்கள். அதனால் பெற்றோரின் ஈமச்சடங்குகளை நானையாவது செய்ய வேண்டும்” என்று சொன்னார்.

அவர்க்கு ஏதும் மறுப்புச் சொல்லாமல் அவர்களை அடக்கம் பண்ணிவிட்டு வந்தான்.

இந்தோனேதியாவின் சுமத்திராத் தீவுகளில் ஏற்பட்ட பூகம்பத்தையடுத்து உருவான ஆழிப் பேரைகள் அனர்த்தத்தினால் உலகம் முழுவதும் சுமார் மூன்று இலட்சம் பேர் மரணமடைந்திருந்தனர் என்றும் இலங்கையில் மட்டுமே நாற்பதினாயிரம் பேர் மரணமடைந்ததுடன் எண்பதினாயிரம் வீடுகளும் உடமைகளும் சேதமடைந்திருப்பதாக அனர்த்த முகாமைத்துவ அமைச்ச செய்தி வெளியிட்டு இருந்தது. இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளில் உருவான அலைகள் சுமார் பதினெண்து மீற்றர் அளவிற்கும் அதிகமான உயரமுடையவை என்று தகவல் வெளியிடப்பட்டிருந்தது.

காந்தனின் பெற்றோரின் ஈமக்கடன்களை முடித்து நான்கு நாட்கள் ஆகிவிட்டன.

சித்தியும் அம்மம்மாவும் வந்தவர்களைக் கட்டியணைத்தும் ஒப்புக் சொல்லி அழுது கொண்டும் இருந்தார்கள்.

பின்புறத்தில் காந்தனும் ராஜைவும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தபடி யோசனையில் இருந்தனர்.

சித்தப்பா ஒடோடி வந்தார்.

“தம்பி பன்னிரண்டு மைலுக்கு அங்காலே ஒரு தோப்பில் இளம் பெடியளின்ற பிரேதம் ஒதுங்கியிருக்கு. ரெண்டு பேரை தம்பியின்ற பிரண்ட் என்று சொல்லி அவையின்ற பெற்றார் அடையாளம் காட்டினவேல். எங்களையும் வரச் சொல்லுகினம்” அவர் சொன்னபோதே சித்தியும் அம்மம்மாவும் தலையில் அடித்துக் குழற்ற தொடங்கினர்.

ஒருவாறு மனதைத்திடப் படுத்திக் கொண்டு அவர்கள் அவ்விடத்தை வந்தடைந்தனர்.

ஏதோ ஒரு பிணத்தை அவனாக இருக்கலாம் என்று மற்றயவர்களும் சித்தப்பாவும் அடையாளம் காட்டினார்கள்.

அவனுக்கோ தன் தம்பியை இனம் காண முடியவில்லை. இந்த இரு வருடங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் உடல் உப்பியதால் ஏற்பட்ட மாற்றமும் முற்றிலும் வித்தியாசமான தோற்றம் ஒன்றைக் காட்டியது.

மேற்கொண்டு என்ன செய்வது.. பெற்றோர் குடும்பம் எதுவும் இல்லாத அந்த இடத்து வாழ்க்கை அவனை வதைத்தது.

அன்று சித்தி ஏதோ வேலையாக வெளியூர் போயிருந்தார். இறந்தவர்களின் மரண சான்றிதழ் எடுப்பதற்காக ராஜாவும் கச்சேரிக்குப் போயிருந்தான்.

ஒருவரும் இல்லாத தனிமையில் காற்றோடு வந்த பாட்டு அவன் கருத்தை ஈர்த்தது.

“பெற்றவரும் மற்றவரும் ரிரிவுதானம்யா..
நீபெற்றிறகுத்த இள்ளனகணும் ஒவ்வுதானம்யா..”

உ_ந்ற பொருள் செல்வமயன்ஹாஸ் சொங்குமேதம்யா..

இந்த உ_கூத்திலை எல்ஹாம் உ_நக்கு ஒரவுன்தானம்யா.”

பாட்டைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவன் தன்னையறியாமல் விக்கி விக்கி அழுத் தொடங்கினான்.

வெளியே சென்று திரும்பியவர்கள் அவனின் நிலையைக் கண்டு மனம் கலங்கினர். இனியும் இவனை இங்கே தங்க வைப்பதிற் பலனில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டனர்.

25

காலம் தவறாமல் யாரையும் பார்க்காமல் சமநிலையில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் இயற்கை சுற்று மாறியமைந்தாலும் அது மனிதனாற் தாக்குப்பிடிக்க முடியாததாகும். பூமி தன்னச்சில் மேலும் 4 பாகை சரிந்தபோது பிரளையம் உருவாகி அனைத்து ஜீவராசிகளும் அழிந்தன. பூமி தன் ஓட்டில் மிகச்சிறிய விலகலை ஏற்படுத்திய போது மூன்று இலட்சம் உயிர்களைக் காவு கொண்ட சனாமி அலைகள் உருவாக்கப்பட்டன.

இலங்கை மக்கள் வாழ்நாளிலே அறிந்திராத ஆழிப் பேரலைகள் அனர்த்தம் மக்களின் மனதில் அழியாத வடுவை உருவாக்கியதுடன் இளம் சந்ததியினர் முதல் வயோதிபர் வரை பேசப்படும் ஒரு விடயமாக உருவாகிவிட்டது.

2004 ஆம் ஆண்டு கிறிஸ்மஸ்ஸிற்கு அடுத்த நாளில் இந்தோனேஷியாவின் மேற்குக் கரையிலுள்ள சுமத்திராத் தீவில் ஏற்பட்ட பூகம்பத்தையடுத்து தெற்கு மற்றும் தென் கிழக்காசிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட அலைகள் உலகம் முழுவதுமாக பேரச் சத் தையும் அதிர் ச் சியையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

விஞ்ஞானிகளால் சுமத்திரா---அந்தமான் என்று பெயரிடப்பட்ட பூகம்பத்தையடுத்து உருவான அலைகள் 2004 இந்து சமுத்திரத்துச் சனாமி என்றும் தெற்கு ஆசியாவின் சனாமி என்றும் இந்தோனேஷியன் சனாமி என்றும் கிறிஸ்மஸ் சனாமி என்றும் பொக்லின் சனாமி என்றும் பெயரிடப்பட்டது.

சமத்திராத் தீவுகளிலுள்ள இந்தியன் புவியோடும் பர்மா புவியோடும் விலத்தியமை காரணமாக எழுந்த பூகம்பம் 9.1 ரிச்டர் அளவெனப் பதிவாகியது. இது உலகின் மூன்றாவது பெரிய பூகம்பமெனத் தெரிவிக்கப்பட்டது. மிகவும் அதிகமாக நீட்டித் தேரமென 8.3 நிமிடம் முதல் 10 நிமிடமெனத் தெரிவிக்கப்பட்டது. புவியோடுகள் ஒரு சென்றிமீற்றர் அளவிற்கு அதிர்வடைந்தது எனவும் இதனால் எழுந்த அலைகள் மணிக்கு 500 மைல் வேகத்தில் அதாவது மணிக்கு 800 கிலோமீற்றர் வேகத்தில் எழுந்ததாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

சனாமி என்பது என்ன என்பதற்கான விளக்கத்தில் சனாமி என்னும் ஜப்பானிய மொழிச் சொல் அலைத் தொடர் என்று பொருள்படும் என்றும் இது நீர்ப்பரப்பில் நீர்நிரவிள் கண நேரத்திலான நிலைக்குத்தான் இப்பெயர்வின் போது உருவாக்கப்படுகின்றது என்றும் இவ்வலையானது பூகம்பம் நிலநகர்வு, எமிலை வெளியேற்றல் மற்றும் வெடிபொருட்கள் போன்றவற்றின் போது உருவாக்கப்படுகின்றது என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது. சமுத்திரத்தின் நிலப்பரப்பில் நகர்வு ஏற்படும்போது சமநிலையைக் கொண்டுவருவதற்காக நீர் மேற்பரப்பானது பாரிய அலைகளை உருவாக்கிவிடுகிறது. பெரும்பாலும் புவிகோட்டிலே சுடுதியான உயர்வோ தாழ்வோ ஏற்படும்போது கடலில் மேற்பரப்பைப் பேணும் போதுதான் இவ்வலைகள் உருவாகின்றன.

இந்த அலைகள் நிலப்பரப்பை அடையும்போது பல அடி உயரம்வரை உயர்கின்றது.

சனாமி அலைகள் அழிவுகளை ஏற்படுத்துபவை. இவை கரைகளை அழிக்கின்றன. மரங்களை வேருடன் பிடுங்கி எறிகின்றன. கட்டாங்களைச் சேதப்படுத்துகின்றன.

ஆனாலும் சனாமி அழிவு பற்றிய தரவுகள் வேறாகப் போடப் படவில்லை. அவை பூகம்பத் தரவுகளுடன் இணைந்தே காணப்படுகின்றன.

1755 இல் சனாமியானது லிப்சன் போர்த்துக்கல் என்ற இடத்தில் அறுபதினாயிரம் மக்களைக் காவு கொண்டது. 1883ல் மேற்கு ஜாவாவிலும் தென் சமத்திராவிலும் ஏற்பட்ட சனாமியில் முப்பத்துஆறாயிரம் மக்கள் பலியாகியிருந்தனர். 1976ல் தென்கிழக்குப் பிலிப்பைன்ஸில் ஏற்பட்ட சனாமியில் எண்ணாயிரம் பேர் பலியாகியிருந்தனர். ஜப்பானில் ஏற்பட்டிருந்த சனாமியில் இருபத்துஏழாயிரம் பேர் கொல்லப்பட்டிருந்தனர்.

2004 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற சனாமியில் மூன்று இலட்சம் பேர் கொல்லப்பட்டதுடன் ஒரு மில்லியனுக்கும் அதிகமான மக்கள் தங்கள் உடமைகளை இழந்துள்ளனர். இந்தோனேசியா, இலங்கை, ஹொங்கொங், அந்தமான், நிக்கோபார் தீவுகள் உள்ளடங்கலாகிய பதினான்கு நாடுகளில் சனாமியாற் பாதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

இந்தியாவில் சென்னையில் மெரினா கடற்கரை உள்ளடங்கலாக கரையோரப் பகுதிகள் சனாமியாற் பாதிக்கப்பட்டதுடன் உயிரிழந்தோரின் எண்ணிக்கை இருபத்தியையாயிரத்துக்கும் அதிகமாகும் எனத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

2005 ஜனவரி மாதம் இலங்கை அரசாங்கம் உத்தியோக பூர்வமாக வெளியிட்ட அறிக்கையில் ஆழிப்பேரலைகள் (சனாமி) இனால் ஏற்பட்ட உயிரிழப்புக்கள் நாற்பதினாயிரத்தைக் கடந்துவிட்டது என்றும் ஒன்றரை மில்லியன் மக்கள் இடப்பெயர்வைச் சந்தித்துள்ளனர் என்றும்

கொடிய தொற்று நோயாகிய கொலரா எனப்படும் வாந்தியேதி நோய்க்கு ஆளாகும் அச்சறுத்தல் அவர்களுக்கு உள்ளதாகவும் அறிவித்திருந்தது.

மட்டக்களப்பில் உயிரிழந்தவர்களின் தொகை நூறாகவும் இலங்கையின் வடகிழக்குப் பகுதியில் உள்ள திருகோணமலையில் எண் ஞாறு பேர் வரை பலியாகியதாகவும் அறிவிக்கப்பட்டது. இங்கே சனாமி அலையானது கடற்பரப்பில் இருந்து 2 கிலோமீற்றர் தூரத்திற்கு ஊடுருவிச் சென்றதாகவும் அவதானிக்கப்பட்டது. அம்பாறை மாவட்டத்தில் மாத்திரம் ஐயாயிரத்திற்கும் மேற்பட்டவர்கள் சனாமியால் உயிரிழந்திருந்தார்கள். மூல்லைத்தீவிலும் வடமராட்சிக் கிழக்கிலும் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்டவர்கள் பலியாகியிருந்தனர்.

கொழும்புக்கும் காலிக்கும் இடையில் சமார் ஆயிரத்து எழுநூறு பேருடன் சென்ற கடலின் ராணி என்ற விடுமுறைப் புகையிரதம் தெல்வத்த என்ற இடத்தில் சனாமியாற் தாக்குண்டதில் பயணித்தவர்கள் அநேகர் மரணத்தைத் தழுவியிருந்தனர். நந்தார் காலமாதலால் விடுமுறையைக் கழிக்கவேணக் கடற்கரையை நோக்கிச் சென்ற பலர் அலையில் அகப்பட்டு உயிரிழந்திருந்தனர்.

வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு, மேல் மாகாணங்களில் இருநூற்றுபது சதுர கிலோமீற்றர் வயல் நிலங்கள் சனாமியால் அழிக்கப்பட்டன. அது தவிர குப்பை களாங்கள் அள்ளிக் கொண்டு வந்து போடப்பட்டதாலும் உப்பு நீர் கலக்கப்பட்டதாலும் வயல் நிலங்கள் பல விவசாயத்திற்கு உகந்ததல்ல என அறிவிக் கப்பட்டது. விவசாய உபகரணங்களும் பல வாகனங்களும் கால்வாய்களிலும் சுரங்கங்களிலும் போடப்பட்டதால் வடிகாலமைப்புப்

பாதிக்கப்பட்டதுடன் நிலக்கீழ் நீர் வளமும் அசுத்தமாக்கப் பட்டது.

வீடுகள், கட்டடங்கள் மட்டுமன்றி ஹோட்டல்களும் இடத்துடைக்கப்பட்டிருந்தன். இலங்கையின் தெற்குக் கரையில் சுற்றுலாத்துறையை முற்று முழுதாக நம்பி அமைக்கப்பட்ட ஹோட்டல்களின் தங்கியிருந்த வெளிநாட்டு உல்லாசப் பயணிகள் பலரும் அசௌகரியங்களை எதிர்நோக்கியிருந்தனர்.

இலங்கையின் வடக்கில் வடமராட்சிக் கிழக்குப் பகுதியில் இருந்து இலங்கையின் மேற்குப் பகுதியில் அமைந்திருந்த நீர் கொழும்பு வரையிலான கடற்கரைப் பகுதிகளில் ஊழித்தாண்டமாடிய சனாமி அலைகள் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினை நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியாது மறந்துவிடவும் முடியாதவர்களாகி இலங்கை மக்கள் தவித்துக் கொண்டு இருந்தனர்.

26

எமக்கு உடனடியாகப் புரிந்து கொள்வதற்குக் கடினமாக இருந்தாலும் நாம் எல்லாருமே ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்காகத் தான் இங்கே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். அந்த நோக்கம் நிறைவேறும் போது வாழ்க்கையும் முடிவடைந்துவிடும். அதற்கு முன் பாக வாழ்க்கையை முடிப்பதற்கோ அது நிறைவேறிய பின்னும் வாழ்க்கையில் இருப்பதற்கோ எமக்கு உரிமை கிடையாது.

ஓரே நேரத்தில் சொந்தங்கள் அனைத்தையும் பறிகொடுத்த காந்தனின் நிலையோ சொல்லியடங்காது.

மறுபடியும் வண்டன் செல்வதற்கு அவன் விரும்பவில்லை. தனக்குச் சொந்தமானவர்களை இழந்தபிறகு நாட்டையும் பிரிந்து போகக்கூடாது என்ற எண்ணம் அவனிடம் தீவிரமாக இருப்பது ராஜாவுக்குப் புரிந்தது. ஆனால் தொடர்ந்து அங்கேயே விட்டுவைப்பதற்கு அவன் பிரியப்படவில்லை.

ராஜாவுடன் யாழ்ப்பாணத்திற் சென்று தங்குவதற்கும் காந்தன் பிரியப்படவில்லை. எனவே தனக்குத் தெரிந்த நிறுவனம் ஒன்றின் மூலமாக அவனுக்கு வன்னியில் வேலை ஒன்றை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

அவனது வீட்டையும் காணியையும் பராமரிக்கச் சொல்லி அவனின் சிறிய தாயாரிடம் கொடுத்து விட்டு மூல்லைத்தீவிற்கு வேலைக்காக அனுப்பிவைத்துவிட்டுத்தான் ராஜா யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தான்.

2006 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் நாட்டில் நிலவியிருந்த சமூகமான நிலைமை படிப்படியாக மாற்றமடைந்து பாதுகாப்பு சம்பந்தமாக கெடுபிடி தொடங்கியது. போக்குவரத்து விடயத்திற் பெரும் சிக்கல்கள் உருவாகின.

வேலைக்கு வந்த ஆரம்பத்தில் இருந்த பயணம் போல அமையவில்லை. அக்கரைப்பற்றில் இருந்து வவுனியா வரும்வரை பன்னிரண்டு இடங்களில் இறக்கி ஏற்றிச் சோதனை செய்து கொண்டு இருந்தனர். முந்நாறு கிலோ மீட்டர் செல்வதற்கு முழு நாளைச் செலவழிக்க வேண்டி இருந்தது.

இவற்றைச் சாட்டாக வைத்துக் கொண்டே ஊருக்குப் போவதை முழுமையாக நிறுத்தியிருந்தான்.

மூல்லைத்தீவில் இருந்து மாற்றலாகி வவுனியாவில் தங்கியிருந்து கொண்டு பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஆலோசனை வழிகாட்டலை வழங்கும் ஒருவனாகக் கடமையாற்றிக் கொண்டு இருந்தான்.

தனது தொழில் மூலம் ஆத்ம திருப்தியையும் மன அமைதியும் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

வட பகுதியில் வாழ்வார்கள் கடந்த 25 வருடங்களுக்கும் மேலாக அனுபவித்துவரும் யுத்தமும் அதனால் ஏற்பட்ட பொருளாதார, கலாசார, ஆளுமை பின்னடைவுகளையும் நோக்கியபோது அவனுக்கு தான் அனுபவித்த துன்பங்கள் அத்தனை பெரியதல்ல என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

தினந்தோறும் பலவிதமான மக்களின் பல்வேறுபட்ட துயரங்களைக் கேட்டு அறிந்து கொண்ட போது அவனுக்குத் தன்னைப் பற்றி நினைக்க முடியாதவனாகி அவர்களின் வாழ்க்கையில் விளக்கேற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணமே உருவானது.

ஏனைய நிறுவனங்கள் மூலமாகக் கொண்டிருந்த தொடர்புகள் காரணமாக பலருக்கும் பல்வேறு வழிகளிலும் உதவி செய்யக் கிடைத்திருந்தது.

தனது வாழ்க்கையின் முழுமையான பலனை அனுபவிப்பது போன்ற உணர்வு அவனுள் நிறைந்து கொண்டது..

2008 நாட்டின் அமைதி சீர்குலைந்து முழுமையான யுத்தம் நடைபெற்ற தொடங்கியிருந்தது.

தனது நிறுவனம் மூலமாகப் பாதிக்கப்பட்ட எம்மவர்களுக்குக் கைகொடுக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

காந்தனின் மாற்றத்தை அவதானித்தபடியே அவன் வாழ்க்கையைச் சீரமைக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளக் காத்திருந்தான் நண்பன்.

தாயாரின் மறைவிற்கு முன் அவருக்குக் கொடுத்த வாக்கின்படி திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு ராஜை பலமுறை கேட்டிருந்தான்.

இல்வாழ்க்கையைப் பற்றி இன்னொரு மறை நினைக்கக் கூடிய ஆற்றலை இழந்திருந்தான் காந்தன்.

சந்தோசப்பட வேண்டியவர்களே சாவின் மடியில் வீழந்தபிறகு யாருக்காகத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணமே காந்தனிடம் இருந்தது.

மேற் கொண்டு நண்பனை வற்புறுத்தும் திறனற்றவனாகி அவனுக்கு ஒரு பாதுகாவலன் போலவே தனது வாழ்க்கையை மாற்றிக் கொண்டிருந்தான் ராஜை.

27

வாழ்க்கை எப்பொழுதும் சீராகப் போகுமானால் அனுபவம் என்பது இல்லாததாகிவிடும். எமது தனிப்பட்ட திறமைகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு சந்தர்ப்பம் இல்லாததாகிவிடும். எத்தனை இடர்ப்பாடுகளை ஒருவன் கடந்து ஒடுகின்றானோ அத்தனைக்கும் அவன் வெற்றி பெற்றவனாகி சரித்திரத்தில் இடம்பெற்றவனாகின்றான்.

“என்ன நேரம் சேர்?” என்று யாரோ கேட்டபோது தான் மறுபடி சுயநினைவை அடைந்தான்.

“பன்னிரண்டே கால்.” என்று சொன்னபோதுதான் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

“ஓ பன்னிரண்டு மணியாகிவிட்டதா? காந்தனைப் பார்க்கப் போகலாமே ..”
என்றபடி எழும்பினான்.

ஐசீபூ வுக்கு அருகாமையிற் செல்லும்போதுதான் அவர்களைக் கண்டான்.

கவலை தோய்ந்த முகத்தினளாய் லட்சுமி அம்மாவும் செய்வதறியாது திகைத்தபடி கீதாவும் நின்றிருந்தார்கள்.

அருகிற் சென்றபோது அவனை இனம் கண்டு கொண்ட அவர்கள் இருவரும் கதறியழு ஆரம்பித்தனர்.

அவர்களை ஒருவாறு சமாதானப்படுத்தி நம்பிக்கை ஏற்படுத்தினான். வைத்தியர்கள் பலரும் நல்ல விஷயமாகவே சொல்லியிருப்பதைச் சொன்னான். காந்தன் விரைவில் குணமடைந்து எழுந்து நடமாடுவான் என்பதைச் சொன்னான்.

அவன் சொன்னதைக் கேட்டதும் அவர்கள் இருவருடைய முகங்களுமே தெளிவடையத் தொடங்கியது. காந்தன் சுகமடைந்ததும் நயினை நாகபூஷணி அம்மன் கோயிலுக்குச் சென்று மொட்டை போடுவதாக வட்சமி அம்மா சொன்னார்.

அவர்களுக்குத்தான் காந்தனிடம் எத்தனை பாசம்..

எங்கெங்கோ இருந்து வந்தவர்கள் எல்லாரும் அவன் மீது பாசத்தைப் பொழியும் போது அவனின் சொந்தங்கள் எல்லாரும் தூரப் போனதேன்?

சொந்தங்களை வாழவைக்கவேண்டும் என்று துடித்தவனுக்கு அவனால் உருவாக்கப்பட்ட சொந்தங்கள் உண்மையாக அமைந்தபோது, தான் வாழ விரும்பாமல் மௌனத்துயிலில் ஆழந்திருப்பது ஏனோ..?

தீர்தாவைக் கண்டபோது அவனுக்கு அனுதாபம் ஏற்பட்ட போதும் இன்னொரு புறம் கடுங் கோபமும் வந்தது.

அவன் மட்டும் சமயத்தில் சரியான முடிவை எடுத்திருந்தால் காந்தனின் தலைவிதி இன்று மாறியிருக்கும் என்று கூட நினைக்கத் தோன்றியது.

இக்கட்டான நிலையில் ஒருவன் எவ்வளவு தெளிவாக முடிவுகளை எடுக்கின்றானோ அதைப் பொறுத்துத்தான் இவனின் வாழ்வில் வெற்றியும் தோல்வியும் என்பதைத்

தெளிவாக உணர்ந்த அவனால் கீதாவின் எண்ணத்தை என்றுமே வரவேற்க முடியாது.

கீதா யாழ்ப்பானப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைப்பிரிவில் இறுதியாண்டு படித்துக்கொண்டு இருந்த மாணவி. வண்ணியை இருப்பிடமாகக் கொண்டிருந்த அவள் தாய் தந்தையரைப் பிரிந்து யாழ்ப்பானத்தில் பல்கலைக்கழக விடுதியில் வசித்துப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். 2009 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் வவுனியாவிலுள்ள உறவினர் வீட்டுக்கு விடுமுறைக்கென வந்திருந்தாள்.

வண்ணியில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போர் உக்கிர நிலையை அடைந்திருந்தது. இடைக்கிடையே பெற்றோரைப் பார்த்து வந்தவள் போர் உக்கிரமாகவே அவர்களைப் பார்க்க முடியாது தவித்தாள்.

இதற்கிடையில் போரிலே பெற்றோர் இறந்துவிட்டனர் என்ற செய்தி நிறுவனங்கள் மூலமாக அவனுக்குத் தெரிய வந்தது.

வாழ்க்கையில் எந்தவொரு ஆதாரமும் இல்லாது இருந்த அவள் இச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டதும் தற்கொலை செய்து கொள்ளவென பூச்சிமருந்தைக் குடித்திருந்தாள்.

அவளைக் காப்பாற்றிய வைத்தியசாலையைச் சேர்ந்தவர்கள், அவனுக்கு ஆலோசனை வழிகாட்டல் (counseling) செய்யவென காந்தனிடம் அனுப்பியிருந்தனர்.

அம்புலன்சில் இருந்து இறக்கப்பட்டு அவள் அவனின் நிறுவனத்துக்குள்ளே கொண்டு வரப்பட்டபோது அவளைப் பற்றிய ஒரு அறிமுகத்தைத் தேவையில்லாமலே செய்து விட்டுச் சென்றிருந்தனர் வைத்தியசாலையின் சாரதிகள்.

புயற்காற்றைப் போல வேகமாக ஒடி அந்தச் செய்தி நிறுவன ஊழியர்களிடையே சென்றது.

அவரவர் தங்களது வேலைகளை விட்டு அவளின் வதனத்தைப் பார்த்தேயாக வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் ஏதாவது ஒரு வேலையைச் சொல்லிக் கொண்டு முன்னாலும் பின்னாலும் திரிந்து கொண்டிருந்தது காந்தனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

அன்று அலுவலகத்திற் கீதாவின் மீது பலரது பார்வையும் பலவிதமாக நோக்கியதைப் போலே தென்பட்டதால் அவளை வீட்டுக்குக் கொண்டு செல்வோம் என்று யோசித்தான்.

28

வாழ்க்கையில் வெற்றி என்பது எப்பொழுதும் ஒரு தலைப்பட்சமானது அல்ல. தோல்வியில் இருந்து வெற்றியை ஏற்படுத்திக் கொள்பவன் உலகத்திற்கே முன்னுதாரணமாக விளங்குகிறான். ஒரே மாதிரியான பிரச்சினைகளுக்கு வேறு வேறான தீர்வுகளை வழங்குபவன் அந்த விடயத்தில் மிக அடிப்படவாக விடயத்தை ஆராய்ந்தவனாக இருப்பான்.

ஒரே வாகனத்தில் முன்னும் பின்னுமாகப் பயணித்துக் கொண்டிருந்த இருவரது எண்ணங்களும் வெவ்வேறு திசைகளிற் சென்று கொண்டிருந்தன.

காந்தனுக்கு இவ்வாறு தோன்றியது.

பலரின் பிரச்சினைகளுக்கு ஆலோசனை மட்டும் தீர்வாக அமைவதில்லை. பரந்த உலகத்தில் ஒரு பெண்ணால் அதுவும் பெற்றோரில் தங்கியிருக்கும் ஒரு இளம் பெண்ணால் தனியாக எதிர்நீச்சல் போட முடியுமா?..

படிப்பு அவளிடம் இருக்கிறது. ஆனாற் படிப்பை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு ஒரு இளம் பெண்ணால் அனைத்தையும் பெற்று விட முடியுமா?

வாழ்க்கையின் முக்கியமான சிக்கலான நிலையில் இருக்கும் இவளைக் கை தூக்கி விட வேண்டும்.

பிரச்சினை இருக்கும் இடத்திற்கான் தீர்வும் இருக்கும்..

அவள் மூலமே அதைத் தெரிந்து கொண்டு தீர்வை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும்.

வீட்டில் ஆற அமர இருந்து அவளை மனம் விட்டுக் கதைக்க வைத்து அவளை உறுத்திக் கொண்டிருக்கும் பிரச்சினை என்ன என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அவள் ஆழலாம்: உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கத்தலாம்: ஏன் மறுபடி தற்கொலை செய்து கொள்ளவும் முற்படலாம். எதுவாயினும் பிரத்தியேகமான சூழ்நிலை இருக்குமானால் அவனும் அசௌகரியமாக நினைக்காமல் எளிதாகவே நடந்து கொள்ள முடியும் என்று யோசித்தான்.

ஆனால் கீதாவின் மனமோ வேறு விதமாகச் சிந்தித்தது.

எதற்காக வீட்டுக்கு வரச் சொல்லி அழைத்துப் போகிறார்? அவருக்குக் குடும்பம் இல்லை.. மனவி இறந்துவிட்டாள் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தாள்.

அவர் அங்கே தனியாகத்தான் இருக்கிறார் என்பதும் அவளின் காது வரையில் வந்தது.

பிறகு எதற்காக என்னை அங்கு கொண்டு போகிறார்?

பேசாமல் மறுத்துவிட்டுப் போய்விடலாமா என்று ஒரு நிமிடம் யோசித்தாள்.

எதுவும் புலனாகாததால் மெனனமாக வரவேண்டியதாக இருந்தது. வாகனத்திற்குள் இருக்கும் வரையில் இருவருமே எதையும் பேசிக் கொள்ளவில்லை.

வாகனத்தில் இருந்து இறங்கி அவன் சென்று வீட்டுக் கதவைத்திறந்த போதும் திடமிரென்று அவனுக்குள்ளே ஒரு எண்ணம் வந்தது.

இப்படியே திரும்பி ஓடிவிடலாமா..?

மலைத்தபடியே நின்றவனுக்கு அவன் திரும்பிப் பார்த்து அழைப்பது தெரிந்தது.

கால்கள் தானாகவே வீட்டுக்கு உள்ளே நுழைந்தன.

அவன் காட்டிய இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

அவனும் முன்னால் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

அவன் தானாகவே பேச்சைத் தொடங்கினான். “ஓவ்வொருவரும் பாரதூரமான கஷ்டங்கள் வரும் போது தான் மிகவும் தெளிவாகவும் அவதானமாகவும் இருக்க வேண்டும். நாம் நன்றாக வாழும்போது விழிப்பாக இருக்க வேண்டியதில்லை. நாம் துன்பத்தில் இருக்கும்போது வலு அவதானமா இருக்க வேண்டும்.

ஓவ்வொருவரின் இழப்பிற்கும் ஈடுகட்டுவதற்கு அவரைச் சேர்ந்தவர்கள் இறக்க வேண்டும் என்று இருந்தால் இந்த உலகம் இன்று இவ்வளவு பேருடன் சுற்றிக் கொண்டு இருக்காது.” என்று தன்னுடைய பேச்சை இடைநிறுத்தினான்.

அவனுக்கு எரிச்சலாக வந்தது. “தன் னைக் கூட்டிக்கொண்டு வைத்துக் கொண்டு அறிவுரை சொல்லாராம். இவரோடு வந்ததே பெரும் தப்பு..” என்று யோசித்துக் கொண்டாள்.

“இழப்பைப் பற்றி இவருக்கு என்ன தெரியும். இவரின் இம்சை தாங்காமல் மனைவி இறந்திருப்பா. இவர் இப்பிடியை எல்லாம் எங்களைக் கூட்டி வந்து அறுக்கிறார்.”

என்று அவள் மனது ஏரிச்சற்பட்டபோதே அவன் தொடர்ந்தான்.

“இழப்பைப் பற்றி இவருக்கு என்ன தெரியும்.. என்று நீ யோசிக்கலாம்.. உனக்குக் கேட்க முடியுமானால் நான் என்னைப் பற்றிச் சொல்கிறேன்”. என்று நிறுத்தவும்

“அடக்கடவுளே.. கதா காலட்சேபமா
நன்றாக வந்து மாட்டி விட்டேன்..
இப்போ எப்படிப் போவது..?

இந்த ஆளை நம்பி வந்திருக்கவே கூடாது.” என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

29

எமக்குக் குழப்பமும் கவலையும் எம்மாற் தான் ஏற்படுகின்றது. “எதற்கும் யோசியாதே “ என்று எம் மனம் சொல்லிவிட்டாற் போதும் எமது துன்பம் குறைந்துவிடும். ஆனால் எமது மனம் அப்படிச் சொல்வதில்லை. அப்படி மனம் சொல்வதைக் கேட்பவர்கள் கடவுளுடன் கூட இருப்பதை உணர்ந்து கொள்கின்றனர்.

“பெட்சமி அம்மா.. ரெண்டு ரி கொண்டு வாங்கோ.” என்று கூப்பிட்ட அவனின் குரலைத் தொடர்ந்து தேநீர்க் கோப்பைகளுடன் அங்கு வந்த வயதான அம்மாவைக் காண்கிறாள்.

யார் இந்த அம்மா?
இவ்வளவு நேரமும் இங்கேயா இருந்தார்..?
அப்படியானால் ஏன் கதவைத்திறந்து கொண்டு வந்தோம்..?

“எடுத்துக் கொள்ளம்மா..”
என்ற குரல் கேட்டதும் சிந்தனையில் இருந்து மீண்டும் அந்த இடத்திற்கு வந்தாள்.

உடனடியாகவே கேட்கவேண்டும் போல இருந்தது..
“யார் இந்த அம்மா.. உங்க சொந்தக்காரரா?”

“இல்லை. சொந்தமாக்கப்பட்டவர்கள் இந்த யத்துத்தினால்” என்று சாதாரணமாகவே ஜென்னான்.

“விளங்கவில்லையே?” என்று அவள் கண்களை விரித்தபோது

“இந்த அம்மா போன மூன்று வருடமா இந்த வீட்டிலே வேலை செய்து கொண்டிருந்தா. அவவுடைய மகன் வன்னியில் இருந்தான். இயக்கத்திடம் ஏதோ கிளார்க்காக இருந்தான் என்று சொன்னா. அவவும் மனுசனும் வவுனியாவுக்குள்ள வந்திட்டனம். மகனுக்குப் பாஸ் கிடைக்கேல்ல இடைக்கிட இவயல் போய் அவனைப் பார்த்து வந்தவேல்”. என்றவன் தொடர்ந்தான்.

“போன மாதத்திற்கு முதல் மாதம் மகனப்பாக்கவென்று போனவர் திரும்பேல்ல. ஷல்லடியில் செத்துப் போனார் என்றான் தகவல் வந்தது.” என்று நிறுத்தியபோதுதான் அவர்

“எனக்கு ஆறுதல் சொல்லி வாழ வழி காட்டி இங்கேயே இருக்கச் சொல்லி பாத்து வருநார் ஜயா. அவர் ரொம்ப நல்லவர்.” என்று சொல்லிவிட்டுத் தேந்ரிக் கோப்பைகளை எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டார்.

கீதாவுக்கும் தெளிவு வந்தது.

அவரைப் பற்றித் தான் அநியாயத்துக்குப் பிழையாக யோசித்து விட்டேன் என்று நினைத்தாள்.

“உன் எதிர்காலத்தைப் பற்றி யோசித்து விட்டுத் தான் உன்னை வீட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தேன். நீ தற்கொலை செய்து கொள்ளும் என்னத்தை விட்டுவிட்டு படிப்பை முடித்து வேலை தேடிக் கொள்ள வேண்டும். உன் கல்யாணத்தை முடித்து.” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோதே

“என் வாழ்க்கையில் கல்யாணம் இல்லை என்று எப்போதோ முடிவெடுத்துவிட்டேன். அப்பா அம்மாவுக்காகவும் படிப்பிற்காகவும் மட்டும்தான் நான் வாழ நினைத்தேன்.” என்று சொன்னாள்.

“ஏன் அப்படியொரு முடிவை எடுத்தாய்?” என்று கேட்டபோது

தனக்கு நந்தன் என்று ஒரு முறைமச்சான் இருந்ததாகவும் இயக்கத்தில் பிள்ளைகளைப் பிடிக்கும் ஆபத்து இருந்ததால் அவன் ஒளிந்து வாழ வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டதாகவும் இப்போ அவன் எங்கே இருக்கிறார் என்று கூட யாருக்கும் தெரியாது என்றும் அவன் இல்லாமல் தனக்கு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள முடியாது என்றும் சிறிய கதை போல தொடங்கி பெரிய குண்டாகத் தூக்கிப் போட்டாள்.

இது அவன் முற்றிலும் எதிர்பாராதது..

அவனுக்கு மிகவும் அதிர்ச்சியாகவும் இருந்தது.

ஒருவாறு மனதைத்திடப்படுத்திக் கொண்டு இவ்வாறு கூறினான்.

“உனக்கு அண்ணாவாக நான் இருக்கிறேன். உன்னைத் தொடர்ந்து கல்வி கற்க வைத்து உனக்குப்பிடித்தவனைக் கல்யாணம் செய்து வைத்து உன் வாழ்க்கையை வளப்படுத்துகிறேன்..”

என்றபோது அவன் கண்களில் இருந்து பெருகிய நீர் தன்னுடைய பெருந்தன்மைக்குரிய வெளிப்பாடோ என்று பிழையாக விளங்கிக் கொள்ள முற்பட்டபோது

“அவரைக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா..?” என்று நிறைந்த சந்தேகத்துடனேயே அவள் கேட்டாள்.

“நம்பிக்கை. நம்பிக்கை முக்கியம். அவனின் பெயர் விபரங்களை எழுதிக் கொடு நிறுவனங்கள் மூலம் அவரைத் தேட முயற்சி செய்வோம்.” என்றவன்

“சரி நீ மிகவும் களைப்பாக இருக்கிறாய். உன்னை ஹோஸ்பிடவிலேயே கொண்டு விடச் சொல்லுறன். ஆறுதலாக இருந்து நல்லா யோசி. உனக்கு யாரும் இல்லை என்று நினைக்க வேண்டாம். ஸ்கமி அம்மா இருக்கிறா. நான் இருக்கிறேன்.. நான் வவுனியாவில் நெடுகலும் நிக்கிறதில்லை. நீ இங்கு வந்து ஸ்கமி அம்மாவுடன் தங்கிப் போகலாம். வர்ற வருஷம் உனக்கு வேலையும் கிடைத்துவிடும் யாரையுமே எதிர்பார்க்கத் தேவையில்லை. எல்லாவற்றையும் யோசித்துப் பார். என் நம்பரையும் கொண்டு போ.. இன்டையில் இருந்து என்ற வேலை நந்தனைத் தேடுறத்தான்.” என்று ஆணித்தரமாகவே சொல்லிவிட்டு இருக்கையில் இருந்து எழுந்தான்.

30

பாசத்திற்கு உட்பட்டவர்கள் மானுடர்கள். தெளிவாகத் தெரிந்த போதிலும் பாசங்களில் இருந்து முற்றாக விடுபட எம்மால் முடிவுதில்லை. இயற்கை கொடுத்த சொந்தங்கள் இல்லாதபோதும் நட்பு என்றும் பொறுப்பு என்றும் பாசத்தை ஏற்படுத்த முயற்சி செய்து கொண்டிருப்போம். சொந்தங்களாற் துன்பத்தை அனுபவித்தாலும் பாசம் என்ற விடயத்தை மோசமாக நினைப்பதில்லை.

காந்தனிடமும் ஸ்கமி அம்மாவிடமும் விடை பெற்றுச் சென்ற போது முற்றிலும் வித்தியாசமான எண்ணம் தான் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

“சே! எத்தனை பெரிய முட்டாள் நான்..

பெண் புத்தி.. பின்புத்தி.. என்பது சரியாகிவிட்டது.

இவரைப் போய்த் தப்பாக”

நினைக்கவே அவனுக்கு தன்னில் வெறுப்பு வந்தது.

எப் பேர்ப்பட்ட நல்லவர் அவர்?

எத்தனை துயரங்களை மறைத்து..?

எப் பேர்ப்பட்ட தியாக வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வருகிறார்?

என்று தன்னை நொந்து கொண்டாள்.

அதேநேரம் அவனும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்

ஓடுஓடக் கானல் நீரே வருவது போல இருந்தது அவனுக்கு..

என்ன தான் கடமைகளுக்காக வாழ்ந்திருந்தாலும் அவனும் மனிதன்தானே..

வாழ்க்கையில் ஒன்றும் இல்லாதவளாகக் கீதாவைச் சந்தித்த போது அவனைக் கை தூக்கி விட வேண்டும் என்ற எண்ணம் மட்டும்தான் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

ஆனால் வழிகளை நோக்கும்போது தன்னோடு இணைத்துக் கொள்ளலாம் என்ற எண்ணம் வந்தது. ஆனால் விதியோ.

அவர்களை இணைக்கவில்லையே.

அவன் துயரங்களைக் கணவதை விடுத்து அவனுக்குத் தொடர்ந்து சமையேற்றியல்லவா வருகின்றது.

கீதாவைக் கண்டபோது அவளின் கண்களை நேருக்கு நேர் நோக்கியபோது அவன் வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பை சிறிதாவது கண்டபோது அவன் மனம் சலனப்படத்தான் செய்தது.

முதலிற் தற்கொலை என்ற விடயத்திலிருந்து அவனை முழுமையாக மீட்டுக் கொண்டபின் தனது எண்ணத்தை வெளியிடலாம் என்று நினைத்திருந்தான்.

ஆனால் இதிலும் விதியல்லவா முந்திவிட்டது என்று நினைத்தபோதுதான் அவனுக்குப்பட்டது.

“சே ஒரு இளம்பெண் வாழ்க்கையின் ஓரத்திற்கே போனதால் அல்லவா தற்கொலை என்ற முடிவை எடுத்திருப்பான்?”

அவனைப்புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்காமல் என் எண்ணத்திற்கு ஏதேதோவெல்லாம் நினைப்பதா..?

“ஆண்களால் எப்பொழுதுமே மற்றவர்களைப் புரிந்து கொள்ளமுடியாதா..?” என்று அவன் மனம் அவனையே கேட்டுக் கொண்டது.

எல்லோரையும் விளங்கிக் கொண்டு.

உலகையும் சரியாக விளங்கிக் கொண்டு.

நாண்மைப் போல வளைந்து கொடுத்து.

வெற்றியை, சந்தோசத்தை எனதாக்கிக் கொள்ளும் காலம் எனக்கு வரவே வராதா..?

அவசரப்பட்டு அவன் கருத்தை வெளியிடாதது குறித்து சந்தோஷமே வந்தது.

ஆனால் எல்லாவற்றையுமே காந்தன் சொல்லக் கேட்ட ராஜாவுக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

“இவன் பெரிய தியாகி எல்லாற்ற சிக்கலையும் தீர்த்து வாழ்க்கை கொடுக்கிறாராம். அந்த மச்சான் எங்க போய்த் தேடுறது..?”

கடலில் விழுந்த மழைத்துளி மாதிரி அவனைத் தேடிப் பிடிக்கிறது என்றது எவ்வளவு கஷ்டம்..?

அவன் இருக்கிறானா இல்லையா என்று கூட யாருக்கும் தெரியாது.

இந்தப் பெட்டைகளுக்குப் புத்தியே வராதா?

சம்பந்தமே இல்லாத ஒருவன் வீட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டுபோய்க் கதைக் கிறான் என்றால் அது தியாகத்துக்காகவா தன்ற நன்மைக்காகவா என்று நினைக்க வேண்டாமா..?

அவன்ற கருத்தைக் கேப்பம். நல்லா வருவம். எண்டத் விட்டுட்டு ஒடிப் போன மச்சானத் தேடிப் பிடிச்சுத் தாவாம்.

இந்தப் பெட்டைகளுக்கு பொது உணர்வு (common sense) என்பதே கிடையாதா?

எப்பிடி இருக்கும்..?

எங்கட வளர்ப்பு முறை அப்பிடி..

அவ போற வழியெல்லாம் காவல் கிடந்து

லெட்டருக்கு மேல லெட்டர் எழுதி

நீ .. நீ தான் வேண்டும் என்று சொன்னாலுமே அவைக்குப் புரியாது

யாருக்குமே புரியாமக் கதைக்கிற இவன்ற கதைய எப்பிடித்தான் அவன் விளங்கிக் கொண்டிருக்க முடியும்?

இந்த நந்தனை எங்க தேடி எப்பிடிக் கண்டுபிடிச்சு “ம்” அவனுக்கு ஒன்றுமாகப் புரியவில்லை.

“எப்படியோ எல்லாரும் நினைக்கிறது நடந்து சந்தோசமா இருந்தாச் சரிதான்” என்று தனக்குத் தானே சமாதானப் படுத்திக் கொண்டான்.

நன்பனுக்கு நல்லது செய்ய வசதிப்படவே போவதில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்ததால் நாலு பேருக்கு நல்லதாக இருக்கட்டுமே என்று மாற்றிக் கொண்டான்.

31

வாழ்க்கையில் தேடல் என்பது எந்தவொரு கட்டத்திலும் நிற்பதில்லை. அது கடிகாரத்தைப் போலவே தொடர்ந்து தொழிற் பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். கிடைக்கவே கிடைக்காது என்று முத்திரையிடப்பட்ட சில விடயங்கள் கூட தீவிரமான தேடலிலே கிடைத்துவிடும்.

கீதாவுக்கு வாக்குக் கொடுத்துவிட்ட போதும் நந்தனை எப்படித்தேடுவது என்பது காந்தனுக்குப் புரியவில்லை.

சகல பொலிஸ் நிலையங்களுக்கும் அவனைப் பற்றிய தகவல்களை வழங்கி தேடிப் பார்க்கச் சொன்னான்.

நிறுவனங்கள் மூலமாகவும் அவனைத் தீவிரமாகத் தேடிக் கொண்டு இருந்தான்..

எதன் மூலமாகவும் அவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. நாளாக ஆக அவனுக்குச் சிறிது நம்பிக்கையீனமும் வந்தது.

இதற்கிடையில்

போர் காரணமாக சிதறி ஒடிய மக்கள் நிறை நிறையாக ஒமந்தை தடையை நோக்கி வந்தனர். அவர்களை அங்கு வைத்துப் பிரித்து செட்டிகுளம் மெனிக் பாமில் உள்ள வெவ்வேறு முகாம்களுக்கு அனுப்பிவைத்திருந்தனர்.

அருணாச்சலம் முகாம், இராமநாதன் முகாம்..

முகாம்களில் சென்று மக்களுக்குத் தேவையான சில உதவிகளைச் செய்வதற்கு சிற்சில நிறுவனங்களுக்கு அனுமதி மட்டும் அனுமதி வழங்கப்பட்டு இருந்தது.

தனது நிறுவன ஊழியர்கள் மூலமாக மட்டுமன்றி தனக்குத் தெரிந்த சகலரிடமும் இவ்விபரங்களைக் கொடுத்து தீவிரமாகத் தேடிக் கொண்டு இருந்தான்.

இறுதியாக அருணாச்சலம் முகாமில் அவன் இருப்பதைக் கண்டுபிடித்தனர்.

வெகு உற்சாகமாக கீதாவிற்கு போன் பண்ணிச் சொல்லிவிட்டு நந்தனைப் பார்க்கவென வருகிறான்.

முகாம் முழுவதும் அடைக்கப்பட்டிருந்த எம் இனத்தவர்களைப் பார்த்த போது தமிழனுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த கொடுமையான விதியை எண்ணிக் கொதிப்புத் தான் வந்தது.

சொத்துக்கள், சொந்தங்கள் அனைவரையும் பறிகொடுத்து கவலை தோய்ந்த முகத்தினராய் தோன்றும் எம்மவரின் சோக முகங்களும் அவர்களைப் பார்ப்பதற்கு உள்ளே அனுமதிக்குமாறு வெளியே நின்றபடி பலவிதமாகவும் முயற்சி செய்தபடி இருந்த உறவினர்களின் கூப்பாடுகளும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

பெயர்களை எழுதிய பார்சல்களை மதிலுக்கு மேலாக எறிந்துவிட்டுப் போனார்கள். வாயிலில் நிற்கும் முகாம்

அதிகாரிகளிடம் விவாதித்துக் கொண்டும் இருந்தனர்.

அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த காந்தன் திடீரென சுயநினைவுக்கு வந்தான்.

இங்கேதான் நந்தன் இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. எப்படி அவனைக் கண்டுபிடிப்பது?

முகாம் அதிகாரிகளிடம் கேட்டான்..

அவர் மூலமாக உள்ளே நின்ற ஒருவரிடம் விசாரித்தான்.. “இதுதான் அவர் படுக்கும் இடம். அவற்றைப் பொலி அங்கே இருக்கிறது. வெளியில் எங்கேயோ போய்ட்டார் போல” என்று சென்னார்கள்.

நந்தனுக்காகக் காத்திருந்தான். வெகு நேரமாகியது. அவன் வருவதைக் காணோம்.

போகலாமே என்று எழும்பியபோதுதான் “இங்க வாறார் ..” என்று சொன்னதும் நிமிஸ்ந்து பார்த்தான்.

இருகைப் பொருத்துக்குள்ளாகவும் தடிகளை ஏந்தியபடி வந்த அந்த தாடி வளர்த்த உருவம் அவனுக்குத் தென்பட்டது.

“யார் நீங்க?” என்று காந்தனைக் கேட்டபோது தான் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு கதைக்க வேண்டியதாயிற்று.

“நான் கீதாவுக்கு பிரண்ட். உங்களைப்பற்றிச் சொல்லித் தேடச் சொன்னா.” என்றான்

அவனின் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே அவன் கண்களில் ஒரு பிரகாசத்தைக் காந்தன் அவதானித்தான்.

“ஆ கீதாவா.. நானும் அவவைத் தேடிக் கொண்டுதான் இருந்தன்.”

அவனின் அந்த ஒரு சொல்லு காந்தனுக்கு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது.

நந்தனே மேலும் தொடர்ந்தான்.

“அவவிட அம்மா அப்பா ஷெல்லடியில் செத்துப் போனதாகவும் அவ படிக்க யாழ்ப்பாணம் போனவ ஒரு தொடர்பும் இல்லை என்றும் சொன்னவேல். அவ எப்பிடி இருக்கிறா.? ” என்று கேட்டான்

அதிர்ச்சி தரும் எந்த விடயத்தையும் சொல்லிவிடக்கூடாது என்பதில் வலு அவதானமாகவே இருந்தான். அவன் படிப்பைத் தொடர்நுவதாகவும் பெற்றோரின் இழப்பினால் மிகவும் மனமுடைந்து போயிருப்பதாகவும் அவனைத் தீவிரமாகவும் தேடிக் கொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னான்.

கீதாவுக்காக அவனும் காத்திருப்பது போலவும் தோன்றியது..

32

இயற்கையாகவே இரக்கமான குணம் கொண்ட மனிதர் மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைக் கண்டு கலங்கி விடுவர். ஆனால் துன்பத்தை அனுபவிப்பவர் ஏதோவொரு வெராக்கியத்தினால் அதைக் கடந்துவிடுவர். துன்பத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் சக்தியும் அதைக்கடந்து விடும் திறனும் இயற்கையும் அனுபவமும் எமக்கு வழங்கியதாகும்.

பற்பல விடயங்களையும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தவன் நேரம் போய்விட்ட படியால் இன்னொரு முறை வந்து சந்திப்பதாகச் சொல்லி அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியேறினான்.

நந்தனுடன் கதைத்துவிட்டு வெளியே வந்தபோது காந்தனின் மனம் பெரிதாகச் சந்தோசப்படவில்லை.

“இவனைக் கட்டிக் கொண்டு தொடர்ந்து கீதாவை சுமை தாங்கியாக்க வேண்டுமா?” என்று யோசித்தான்.

இவன் உயிருடன் இருப்பதை கீதாவுக்கு அப்படியே மறைத்துவிடலாமா என்றும் யோசித்தான்?

தான் சொல்லாவிட்டால் நந்தன் இங்கிருப்பது யாருக்கும் தெரியவராதே என்று அவன் நினைத்தான்.

ரெவிடோன் சின்றுங்கியது.

எடுத்துப் பார்த்தான். கீதா தான்.

போனை எடுத்துக் காதிற் பொருத்தியபோது

“ஹலோ அண்ணா” என்று கீதா தொடங்கியபோது அவனுக்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை.

“ஹலோ நான் கீதா கதைக்கிறன் அண்ணா” மறுபாடியும் அவனே தொடங்கினாள்.

“ஓ கீதா சுகமா?” என்று தடுமாறினான்

“அதெல்லாம் சரி அண்ணா.. அவரைப் பாத்தீங்களா..?” சற்று அழுத்தமாகவே கேட்டாள்.

“....”

“என்னைப் பற்றிக் கேட்டாரா.. அண்ணா. அவரேதானா அண்ணா?” என்றதும் சுதாகரித்துக் கொண்டான்.

“ஓம் அவர் தான் . சுகமாக இருக்கிறார். உன்னைப் பற்றி ஒரே கேட்டுக் கொண்டு இருந்தார்.” என்றான்.

“அப்பிடியா .. நான் இந்த சனிக்கிழமை வாறன். அவரைப் பார்க்கப் போவும்.” என்று சொன்னாள்.

“என்ன இந்தக்கிழமையா?. உனக்குப் பர்ட்சை தொடங்குது. அதை முடிச்சிட்டு வா.. அவரை அடிக்கடி நான் போய்ப் பார்த்து வாறன். மற்றபடி இங்கே முகாமுக்குள்ள எல்லாரும் வந்து போக ஏலாது. நான் வேலைக்கு வந்த இடத்தில்தான் அவரைப் பாத்தனான்”

“சரி” என்று அரை மனதுடன் அவள் சொன்னது அவனுக்கு விளங்காமலில்லை. பர்ட்சை எழுதுவதற்குமுன் அவனைப் பற்றிய கவலையையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டாமே என்பதற்காகத் தான் அவ்வாறு சென்னான்.

எப்படித் திட்டமிட்டுக் கொண்டாலும் சில விடயங்களிற் பொய் சொல்ல முடிவதில்லை. பொய்ம்மையும் வாய்மையிடத்து என்று திருவள்ளுவர் சொல்லியிருப்பதை சிற்சில சந்தர்ப்பங்களிலாவது பாவிக்கலாமே என்று நினைத்தாலும் முடிவதில்லை.

ஒவ் வொருவருடைய வாழ்க்கையும் அவரவர் கையிலேதான் இருக்கிறது. கீதா பார்த்து அவளுக்குப் பிடித்தமான முடிவை எடுத்துக் கொள்ளலாமே என்று நினைத்திருப்பான் போலும்.

ஒருவாறாக இரண்டு கிழமைகளைக் கடத்திய பின்பு சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே கீதா வந்து இறங்கினாள். உடனடியாகவே நந்தனைப் பார்த்தாக வேண்டும் என்று அடம் பிடித்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் அவன் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு நந்தனைக் கண்டபோது கீதா அதிர்ச்சியடையவில்லை..

துயரத்தை மறைக்கும் புன்னகையைச் சுமந்தவளாக அவள் அவ்விடயத்தை ஜீரணித்துக் கொண்டாள்.

காந்தனுக்கும் நிம்மதியாக இருந்தது.

அத்துடன் அவனுக்குத் தொடர்ந்து பாரமாக இருக்கக் கூடாது என்பதற் காக வீட்டில் வைத்து பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பிக்கத் தொடங்கினாள்.

சிறிது காலத்தின்பின் நந்தன் முகாமில் இருந்து விடுவிக்கப்படுவான் எனவும் சொன்னார்கள். கீதாவுக்கு ஒரு வேலை கிடைத்தவுடனேயே இவர்களின் திருமணத்தை நடத்திவிடவும் தீர்மானித்து இருந்தான்.

33

குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்து எம்மை வழி நடத்துவதற்கும் பராமரிப்பதற்கும் பெரியவர்கள் தேவைப்படுகின்றனர். அவர்கள் இறைவனால் வழங்கப்படும்போது பெற்றோர் என்றும் அவர்களுக்குரிய பொருள் பிள்ளைகள் என்றும் அவர்களின் பெயரைச் சொல்லப் போகின்றவர்கள் பிள்ளைகள் என்றும் தீர்க்கப்படுகின்றனர். இளமையிற் பெற்றோரை இழந்தவர்கள் பலவற்றையும் இழந்து விடுகின்றனர்.

முகாம்களில் வேலைக்குச் செல்லும் காந்தன் மிகுந்த மனச்சமையுடனேயே அந்தியில் வீடு திரும்பவேண்டியதாக இருந்தது.

உடைமைகளையும் உரித்துக்களையும் தொலைத்துவிட்ட எம்மவர் வாழ்க்கையின் பழைய நிலையை அடைவதற்கு எத்தனை தசாப்தங்கள் தேவைப்படுமோ?

யோசனையுடனே வந்தபோது அந்தக்குரல் அவனுக்குக் கேட்டது.

“அப்பா”

திரும்பிப் பார்த்தபோது எதிரே விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு வயது மதிக்கக் கூடிய பெண் குழந்தை கண்ணிற் பட்டது.

அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அது அவனைத் தான்

அப்பா என்று கூப்பிட்டது.

அருகிற் சென்று அதைத் தன் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டான்.

“உன் பேரென்ன” என்று கேட்டான்.

“அப்பா ..” என்றதும் மறுபடியும்.

அதோடு கதைத்துக் கொண்டு இருந்துவிட்டு சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். குழந்தையைத் தூக்க யாரும் வருவதாகத் தெரியவில்லை.

“இது யாருடைய குழந்தை..?” என்று அங்கே நின்ற பெரியவர் ஒருவரைக் கேட்டான்.

“ஆற்ற பிள்ளையப்பா இது?” அவர் வலது பக்கம் திரும்பிக் கேட்டார்.

காந்தனின் கேள்வி தான் மாறி மாறிப் போய்வந்துகொண்டிருந்ததே தவிர புதிலைக் காணவில்லை.

பத்து நிமிட தேடுதலுக்குப் பின் இருபது வயது மதிக்கத்தக்க இளம் பெண் ஒருத்தி வந்து பிள்ளையை பெற்றுக் கொண்டாள்.

பக்கத்தில் இருந்த பத்து வயதுப் பிள்ளையிடம் பார்க்கச் சொல்லிவிட்டு குளிக்கப் போயிருந்தாளாம்.

அவள் சொன்னதைக் கேட்டபோது அவனுக்கு ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது. அவளைக் குறுக்குக் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினான்.

“இந்தப் பிள்ளையின் அப்பா எங்கே?” என்று அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான் அவன்.

“அவர் செல்லடியில் செத்துப் போனார். நானும் பிள்ளையும் அநாதைகளாகிவிட்டோம்.” சொல்லும் போதே அவள் தங்கள் எதிர்காலத்தை நினைத்துப் பயப்படுவது போல தெரிந்தது.

“உனக்கு பெற்றார் இல்லையா..?” என்று மேலும் கேட்டான்.

“பெற்றவர்களை எனக்குத் தெரியாது. எனக்கு அஞ்சு வயதான போது நான் வளர்ந்து கொண்டிருந்த ஆசிரமம் மூடுப்பட்டதால் என் மாமா கூட்டிக் கொண்டு வந்து தன்ற நாலு பிள்ளைகளோடு சேர்த்து வளர்த்தார். அவர்கள் எனக்கு மூத்தவர்கள். எல்லாரையும் நல்லாப் படிப்பிச்சு கல்யாணம் செய்து வச்சார்.”

“நான் அவங்க வீட்டுக்கு வந்த நாளில் இருந்து அத்தைக்கு உதவியாக இருந்தனான். எதையும் கேட்டு சண்டை பிடிக்க மாட்டேன். அதனால் மாமாவுக்கும் அத்தைக்கும் நல்ல விருப்பம் என்னில். என்ன ஓரளவு நல்ல இடத்தில் கல்யாணம் செய்து வைக்க வேணும் என்னுடைய காத்துக் கொண்டு இருந்தினம்.

திழெரன்டு மாமிக்குக் கான்சர் வந்திட்டுது. வன்னியில் நல்ல மருந்து இல்லாததினால் அவ செத்துட்டா. மாமாவுக்கு ஒரே உதவி நான் தான் எண்ட நிலமை.” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவள் சிறிய இடைவெளிவிட்டு மேலும் தொடர்ந்தாள்.

“இந்த நேரத்தில் மாமா வீட்டில இருந்து ஓராள் கட்டாயமா இயக்கத்துக்கு வரவேண்டும் என்னு கடுமையான உத்தரவு போட்டிச்சினம். மாமா பயந்து போனார். என்னை நிச்சயமாக் கூட்டிக் கொண்டு போவாங்கள் என்ட பயத்தில் எதுவுமே விசாரிக்காம் ஒரு கடையில் வேல செய்யிற பெடியனுக்கு என்னக் கட்டி வச்சார்.

பிறகு மாமா தன்ர பிள்ளையளிட்ட வெளிநாட்டுக்குப் போட்டார். ரெண்டு வருஷத்துக்குப் பிறகு எங்களுக்குப் பிள்ளை பிறந்தது. பிள்ளையில் நல்ல விருப்பமாத் தான் இருந்தவர் என்ட மனுசன்.

வன்னியில இருந்து வெளிக்கிட்டு வரக்குள்ள செல்லடியில இவர் செத்துப் போனார். அவற்ற உடம்ப எடுக்கவும் முடியாம நாங்க உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டு பிள்ளையையும் கொண்டு ஒடி வந்துட்டன்” என்று சொன்னாள்.

தானே தனித்து வாழ்முடியாத சிறு பெண். பிள்ளை ஒன்றையும் கையில் வைத்துக் கொண்டு நிற்கிறாள். அவளை மேலும் குறுக்கு விசாரணை செய்து கலவரப்படுத்தக் கூடாது என்று நினைத்துவிட்டு அவ்விடம் விட்டுச் சென்றான்.

34

கண்டனவற்றை நாளும் கனவிற் கலங்குவதே மனத்தின் இயல்பு ஆகும். இது ஆழமான உறக்கத்தின் போது மூளையில் பதிவளிக்கப்பட்ட விடயங்களை மீட்பதால் வருகின்றது. நாம் உறங்குவதற்கு முன்பாக நினைத்திருப்பதையோ அல்லது அந்த நாளில் ஏதோவொரு பொழுதில் நினைத்தையோ நினைவு மீட்கின்றது.

ஆதவன் திடீரென மறைந்து விடவும் மெலிதாக இருள் எழுத்தொடங்கும் அவ்வேளையிற் படகிற் பயணித்துக் கொண்டிருந்த அவனின் பார்வை அந்தப் பெண்ணிடம் சென்றது.

அவளிடம் கதைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் கதையைத் தொடங்குவதற்காக தன்னை அறிமுகப்படுத்த நினைக்கிறான்.

“நான் மூல்லைத் தீவுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். நீ எங்கு போகிறாய்” என்று அந்தப் பெண்ணிடம் கேட்கிறான்.

“எனக்குப் போக வேண்டிய பாதை தெரியாது. படகு போகும் வரை நானும் போவேன்.” என்றாள் அவள்.

“அப்போ உனக்கு ஒருவரும் இல்லையா?” என்று அவளிடம் கேட்கிறான்.

“இருக்கிறது. எனக்கு ஒரு பிள்ளை இருக்கிறது. அதையும் கொண்டு தான் வண்ணியில் இருந்து வந்தனான்” என்று சொல்லி பிள்ளையைக் காட்டுகிறாள்.

அவன் அந்தப் பிள்ளையைப் பார்க்கிறான். அதை ஏற்கெனவே பார்த்து அதைத் தூக்கி விளையாடிய ஞாபகம் அவனுக்கு வருகிறது. ஆவல் மிகுதியினால் அதை எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொள்கிறான். தனது கணவன் செல்லடியில் செத்துப் போனதாக அவன் சொன்னாள்.

“திடமிரண்டு செல்லடியில் செத்துப் போனதில் அதிர்ச்சியா இருந்திருக்குமே?” என்று அவன் கேட்டான்.

“பிறந்த நாளில் இருந்தே எல்லாம் அதிர்ச்சி தான். நாலு வயதில் அம்மா, அப்பா நோட்டில வந்து கொண்டிருக்கேக்க கார் ஒண்டில் அடிபட்டு செத்துப் போட்டனம். நேர்சரியில் இருந்து என்னக் கூட்டி வந்து காட்டும்போது முதலாவது அதிர்ச்சியா இருந்தது.

பிறகு கொஞ்ச நாளைக்குப் பிறகு ஒரு ஆச்சிரமத்தில் மாமா கொண்டு வந்து சேர்த்து வீட்டபோது அதிர்ச்சியாவும் கவலையாவும் இருந்தது.

அடுத்த வருடமே அந்த ஆச்சிரமத்தைப் பூட்டிவிட்டபிறகு மாமா திரும்பவும் தன்ற வீட்டில கொண்டு போய் வளர்த்தார். மாமாவின்ற பிள்ளைகள் என்ன ஒரு அருவருப்புச் சின்னமாப் பாத்து அடிப்பார்கள். கொடுமைப் படுத்துவார்கள். மாமா மாமியின்ற நல்ல குணத்திற்காகவும் போக வேற் இடமில்லாமலும் எல்லாத்தையும் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தன.

இப்ப வீடில்ல. உழைப்பில்ல. மனுசனில்ல. வாழ வழியில்ல. என்ன செய்ய வெண்டு எனக்குத் தெரியவும் இல்ல.” என்று சொல்லி முடித்தாள்.

தன்னுடன் பாசத்துடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த அந்தக் குழந்தையின் தாய் சொன்னதைக் கேட்டபோது அவனுக்கு ஓர் எண்ணம் உதித்தது.

அவசரப் பட்டுக் கெடுத்துவிடாமல் நிதானமாகப் பேசுவதே என்று ஆரம்பித்து அவளின் முகத்தை நோக்கிப் பேச முனைந்தவன் அதை அவதானித்தான்.

மெல்லிய இருட்டில் தெளிவில்லாமற் தெரிந்து கொண்டிருந்த அவளின் முகம் தெளிவடைந்தது. அங்கு கீதா நின்றாள். ஆனால் வழைமக்கு மாறாக என்னும் கொள்ளும் வெடித்தது அவள் முகத்திலிருந்து.

“கீதா நீயா?” என்று ஆச்சரியத்துடனேயே கேட்டான் அவன்.

“ஆம் நான் தான். இப்படியான எண்ணத்துடன் தான் நீங்கள் பழகுகிறீர்கள் என்று தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் உங்கட உதவி எதையுமே ஏற்றுக் கொண்டிருக்க மாட்டேன்” என்று சொன்னாள். அவனுடைய கதைகூட வித்தியாசமாக இருந்தது.

“இல்லை. கீதா நான் அப்படியொரு எண்ணத்தில் கதைக்கவில்லை உண்மையாகவே அவள் வாழ்க்கையில் நிமிர வேண்டும் என்று தான் சொன்னேன். என்னைப் பிழையாக நினைத்துவிடாதே கீதா.” என்று சொன்னபோது

தான் அவன் அவதானித்தான். அதுவரை அங்கு நின்று கொண்டிருந்த பெண்ணைக் காணவில்லை.

அவள் எப்படித் திடீரென்று காணாமற் போனாள்?

கீதா எப்படித் திடீரென்று பிரசன்னமானாள்?

அவனின் எண்ணத்தை ஏன் பிழையாக எண்ணிக் கொண்டாள்?

அவன் பிரமித்து நின்றபோது அவளே தொடர்ந்தாள்.

“ஆம்பிளைகள் என்ன சொல்லிப் பழகினாலும் எப்பவுமே தூர் நோக்கத்துடனேதான் பழகுவீனம். நீங்க இப்பிடியொரு எண்ணத்தோடதான் பழகியிருக்கிறீங்க.” என்றாள்.

“ஜூயோ கீதா. நான் கெட்ட எண்ணத்தோட அப்பிடிச் சொல்லேல்ல. உண்மையிலேயே ஒருத்தரும் இல்லாத வாழ வழியில்லாத பெண்ணை வாழவைக்கவேண்டும் என்று தான் அப்பிடிச் சொன்னனான்.” என்றான்.

“யாரைப் பார்த்தாலும் இப்பிடிக் கதைக்கிறீங்களே. உங்களுக்கு வெட்கமாய் இல்லையா? மனைவியைப் பறிகொடுத்த எல்லாரும் இப்பிடித்தானா நடப்பினம்?” என்று கேட்டாள்.

“இல்லை. கீதா. நீ நினைக்கிறது பிழை. என்ற மனதில் இப்ப காதலோ காமமோ எதுவும் கிடையாது. நான் கடமை என்ற ஒரேயொரு எண்ணத்தை மனதில் வச்சுக் கொண்டு தான் கதைக்கிறன். என்னுடைய எண்ணத்துக் கொச்சப்படுத்தாத. நான் மட்டுமல்ல. எங்கட சமுதாயத்தில் இருக்கிற எந்த ஒரு ஆண்மகனும் இத் மனதில் வச்சுக் கொண்டு இப்ப செயற்பட்டாக வேணும். அப்பத்தான் எங்களுக்கு வரப் போற

பெரிய நெருக்கடியில் இருந்து நாங்களும் அதாவது வாழ்க்கையைத் தொலைத்துவிட்டோமா என்று நினைக்கிற எங்கட சமுதாயப் பெண்கள் மறுமலர்ச்சி பெற முடியும்.” என்று காந்தன் ஆணித்தரமாகச் சொல்லிவிட்டு நிமிர்ந்தபோது அதைக் கவனித்தான்.

அதுவரையிற் தென் பட்ட கீதாவின் முகம் மாறுதலைடைந்து அங்கு கவிதா நின்றிருந்தாள்.

“கவிதா” என்று அழைத்துக்கொண்டே ஓடியவன் ஏதோ தட்டுப்படவும் நிமிர்ந்தபோது நிலத்தில் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டான். உறக்கத்தில் இருந்து முழுமையாக விழித்துக் கொண்டான்.

கனவு! என்று புரிந்தது.

35

எமக்கு நெருக்கமானவர்கள் எம்மை நோக்கி வருவதும் எம்மைச் சேர்ந்தோர் துணப்படுவதும் எம் மனத் திற்கு வெகு வேகமாகவே தெரிந்துவிடுகின்றது. இதை ரெவிப்பதி என்று ஆங்கிலத்திற் சொல்லுவார்கள். ஏற்கெனவே உள் எனுப் பப் பட்ட எமது நினைவு மீட்கப்படும் போதே அவ்வாறு நிகழ்கின்றது.

கனவிலே கீதாவும் கவிதாவும் மாறிமாறி வந்தது ஆச்சரியமாகவிருந்தது அவனுக்கு.

தபுதாரன் என்பதால் எதைச் சொன்னாலும் சமுதாயம் வித்தியாசமாகப் பார்க்கும் என்பது கனவின் மூலம் அவனுக்குப் புரிந்தது.

சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது அற்பர்களால் அலைக்கழிக்கப்பட்டவர்களை ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்வனிக்க இளைஞர்கள் மனமுவந்து முன்வரவேண்டும் என்று மகாத்மா காந்தி சொன்னபோது அதை ஏற்றுக் கொண்ட சமுதாயம் நான் சொன்னால் என்னையே வித்தியாசமாகப் பார்க்கிறது.

சமுதாயத்திற்கு நல்லதைச் சொல்லவேண்டுமானாற் தானும் நல்ல நிலையில் இருக்கவேண்டும் என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான்.

அந்தக் கனவை உடனே ராஜாவிற்குச் சொல்ல வேண்டும் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

“அந்தப் படகிற் தோன்றிய பெண் யார்? “என்று யோசித்தான்.

“அப்பா” என்று அழைத்த குழந்தை அனுஷியாவின் முகம் ஏனோ ஞாபகத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்தது.

கேட்பார் பார்ப்பாரற்ற நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு அழகான குழந்தையைக் கொடுத்த ஆண்டவன் எனக்கு மட்டும் ஏனோ அந்தப்பலனைக் கொடுக்கவில்லை.

“நான் இப்பிறவியிற் செய்த பாவம் ஒன்றுமில்லை.. போன பிறவித் தொடர்ச்சியாக இருக்குமோ?”

என்றெல்லாம் யோசித்துக் கிடந்தவனின் போன் சினுங்கியது.

கீதாவோ? நந்தனோ? என்றபடி போனைத் தூக்கினான்.

சரவனன். அவனோடு வேலை செய்யவன்.

“அருணாசலம் முகாமில் ஒரு பெண் தற்கொலை செய்திருக்கிறாள். ஒரு வயதுப்பிள்ளை வேறு இருக்கு அவனுக்கு... பாவம்” என்றான்.

“ஐயோ பாவம்.. யாரோ என்னவோ.. அவளைத் தெரிஞ்சவங்க வேறு யாரும் இல்லையா” என்று கேட்டான்

“பெரிசா விபரம் தெரியவில்லை . நான் இப்போ போறன். நீயும் வாறியா ?..” என்று கேட்டான்.

“ம் வாறன்.” என்றவாறு படுக்கையில் இருந்து எழுந்தான்.

இருவருமாகச் சேர்ந்து முகாமிற்குள் சென்றனர்.

இறந்த பெண்ணின் உடலை வெண்ணிற்குத் துணியினால் மூடியிருந்தார்கள். துணியை விலத்தி அவளின் முகத்தைப் பார்ப்பதற்கு யாருமே முனையவில்லை

கவலைப்படவும் அழுவதற்கும் யாருமற்ற நிலையில் மிக அமைதியாகவே நடந்தது அவளது மரணச்சடங்கு.

அதுதானே..

ஓவ் வொருவரும் கொள்ளள கொள்ளளயாகத் தொலைத் து விட்ட சொந்தங் களுக்காகவும் சொத்துக்களுக்காகவும் அழுவார்களா அல்லது இறந்து போன யாரோ ஒரு அபலைக்காக அழுவார்களா.?

குழந்தையைப் பார்மேற்பதற்காக கோவில்குளம் அகிலாண்டேஸ்வரி அருளகத்தில் இருந்து வந்திருந்தனர்.

அவர்கள் கொண்டு வந்தபோதுதான் குழந்தையைப் பார்த்தான்.

அனுஷ்டியா.

அப்படியானால் இறந்தது அவளின் தாயா?.....
ஐயோ பாவம்.

என்பார்வை பட்டவுடனேயே அநாதையாகிவிட்டாயா?

அவளின் தாய் தனக்கு யாருமில்லை என்று சொன்னாளே. புருஷனைப் பற்றிய விபரம் தெரியாது. அவசரத்துக்காகக் கட்டி வைத்தார்கள் என்று சொன்னாளே.

அனுஷ்டியாவிற்கு இப்போது யாருமே இல்லையா?

அவனுக்கு அந்த இடத்திலேயே அழ வேண்டும் போல இருந்தது.

வேகமாகச் சென்று குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

“உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச குழந்தையா” அந்த நிர்வாகி கேட்டார்.

“இங்கே வந்து போகும் போது பாத்திருக்கிறன். நல்ல தூடிப்பான் குழந்தை..”

“இதைப் பார்மேற்கும்படி கோர்ட் ஓடர் வந்திருந்தது. அதைக் கொண்டு போகத்தான் வந்தோம்”

குழந்தையை மறுபடி கொடுத்த போது கவலை வந்தது அவனுக்கு. ஆனால் கோவில்குளம் அருளகத்தில் தானே இருக்கப் போகிறது. அதைப் பார்க்கலாம் என்று முடிவு செய்தான்.

ஓருவாறாக தரவு எல்லாவற்றையும் திரட்டிக் கொண்டு அவர்கள் புறப்பட நேரமாகிவிட்டது. வெகு நேரம் கழித்துத் தான் நித்திரைக்குச் செல்ல முடிந்தது.

வெய்யில் சுன்னென்று அடிக்கவும் திடுக்கிட்டு எழுந்தான்.

ஓ. நிறைய நேரம் படுத்துவிட்டேனோ?

இன்று கீதா வருவதாகச் சொல்லியிருந்தாலே.

மரக்கறி வாங்கி லட்சமி அம்மாவிடம் கொடுத்து விட்டுத்தான் அலுவலகம் செல்ல வேண்டும்.

அனுஷியாவைப் பற்றிச் சொன்னபோது கீதாவும் அவளைப் பார்க்கப் புறப்பட்டாள்.

இவர்கள் இருவருடனும் குழந்தை நன்றாகவே சேர்ந்து கொண்டான்.

36

எமக்குப் பிடித்தவை அல்லது எதிரார்ப்பவை கிடைக்காமல் விடும்போது ஒரு சில கடமைகளுக்காக வாழ்வதற்கு மனிதன் தன்னைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்கிறான். சோதனைகளைச் சாதனைகளாக்கவேண உதித்தெழும் அவனால் அரிய பல செயல்கள் ஆற்றப்படுகின்றன. அவை சாதாரண மக்களால் செய்ய முடியாதவையாக இருப்பதாற் செய்யவன் மனிதருள் கோட்டுக் காட்டக் கூடிய தாரகையாகின்றான்.

நீண்ட நாட்களுக்குப்பிறகு ஊருக்குச் சென்று திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது பாதைகள் எல்லாமே வித்தியாசமாக இருப்பது போல அவனுக்குத் தோன்றியது. போகும் போது இரவுப் பேரூந் திற் சென் றதால் அவற் றைக் கவனித்திருக்கவில்லை.

ஊரிலே சென்ற அலுவட்டு வெகு சிறப்பாகவே நிறைவேற்றியதில் ஏற்பட்ட சந்தோஷம் மனதை நிறைத்தது.

அது மட்டுமல்ல மிக நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு அம்மா அப்பாவின் சொந்தங்களைக் கண்டு பேசி வந்ததில் ஏற்பட்ட சந்தோஷமும் நிறைந்திருந்தது. அம்மம்மா.. சித்தி, சித்தப்பா, மாமா என்று யோசித்த போது வரிசையில் ஸ்ட்கமி அம்மாவும் கீதாவும் வந்து நின்றனர்.

குழந்தையை தூக்கி வைத்திருந்தபடியே கீதா சொன்னது மறுபடி ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“இந்தக் குழந்தையை நாம் எடுத்து வளக்கலாமே”

“கீதாவிடம் கொடுக்க வேண்டியதில்லை. அவளால் குழந்தை பெற்றுக் கொள்ள முடியும்.”

“நான் வளர்த்துக் கொள்ளலாமே. ஸட்சமி அம்மாவும் இருக்கிறார். கண்ணாகக் கவனித்துக் கொள்வார்” என்ற எண்ணாம் வந்தது.

ராஜாவுடன் இதைப் பற்றிக் கதைத்தான்.

அவன் யோசித்தான். இல்லற வாழ்க்கைதான் அமையாவிட்டாலும் சூட வாழ்க்கையிற் பிடிப்பு ஏற்படுத்துவதற்கு இது உறுதுணையாக இருக்குமே.

ஏதாவது ஒரு காரணத் தினால் தானாகவோ இயற்கையாகவோ மனவில் மக்களைத் தொலைத்தவண் இப்படித்தான் சொந்தங்களைத் தேடி அலைய வேண்டியதா?”

மோசமானது.. சோகமானது என்றாலுமே இந்த யுத்தத்தினால் அவனுக்குக் கிடைத்த சொந்தங்களை நினைக்கும் போது சந்தோசமே ஏற்படுகின்றது.

காந்தனின் விருப்பம் சரியென்றே அவனுக்கும் பட்டது. நண்பனின் கருத்தைக் கேட்டபின் காந்தன் சட்டத்தரணி ரவிவர்மனை அணுகினார். பயிற்சிப் பட்டறைகளுக்கு வந்து போனதில் அவருடன் ஏற்கெனவே அவனுக்குப் பழக்கம் இருந்தது.

ஆனால் அவனோ நண்பனோ நினைத்ததைப் போல சாதகமான ஒரு கருத்தை அவர் வெளியிடவில்லை.

“குழந்தையைத் தத்து எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. அப்படிச் செய்வதற்கு அப்பா அம்மா இருவரும் இருக்க வேண்டும். பாதுகாக்கும் அசிகாரத்தை வேண்டுமானாற் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். அதாவது கார்ஷியனாக. அதற்கும் வழக்குப் போட்டுத்தான் முயற்சி செய்யவேண்டும். ஆனால் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் என்று சொல்லமுடியாது. சட்டம் பலதையும் பார்க்கும். குழந்தையைப் பேணும் விதம், பேணக்கூடிய வசதி, தொழில்.. இப்படி நிறைய” என்று அடுக்கிக் கொண்டே போனார்.

“வழக்குப் போடுவோம். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு.” என்று முடிவாகச் சொன்னான் காந்தன்.

அவனின் பிடிவாதத்தைக் கண்டு வழக்குப் போடச் சம்மதித்து இருந்தார்.

சொத்துக்கள் பற்றிய விபரத்தைக் காட்டினால் நல்லாயிருக்கும் என்று அவனுக்குப் பட்டது.

ஊரில் இருக்கும் இரண்டு வீடுகள் அம்மாவின் பெயரில் இருக்கும் தோட்டக்காணி பத்து ஏக்கர் வயற்காணி என்று எல்லாவற்றையும் முறைப்படி தன் பெயருக்கு மாற்றியெடுத்த ஆவணங்கள் அவனின் பைக்குள் இருந்தது.

“ஆராவது எழும்பி இடம்குடுங்கோ” என்ற கண்டக்ரரின் குரல் கேட்டு காந்தன் எழுந்து எதிரே வந்தவனுக்கு இடம் கொடுத்தான்.

நன்றி சொல்லிவிட்டு இருக்கையில் இருந்தவன் அருகில் நின்ற பெண் வைத்திருந்த பையையும் வாங்கி மடியில் வைத்துக் கொண்டான்.

“அவன் மனைவி போலும்.” என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

கீதா, நந்தன் திடீரென்று அவன் மனக்கண் முன் வந்து போனார்கள்.

அவர் களும் இப்படித் தான் வாழ் க்கையைக் கடத்தப்போகிறார்களா?

இப்படி ஊனக்காலுடன் அவன் உழைத்து முன்னேற முடியுமா?

பெண்ணாக வீட்டையும் கவனித்து...

அவன் வேலைக்கும் போய்...

பிள்ளைகள் பெற்று...

சொத்துக்களையும் சேர்ப்பது எப்போது...?

நன்பனின் தொந்தரவினால் அவன் வவுனியாவில் வாங்கிய வீடு.

அவன் இருக்கும் வீடு...

அதுதான் சரி.. அதை அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டால் பெரிய சுமையின்றி அவர்கள் வாழ்முடியுமே..

அப்படித்தான் செய்ய வேண்டும். எனது பூர்வீகச் சொத்துக்கள் எனக்கும் குழந்தைக்கும் போதுமானவை..

வவுனியா வீட்டை அவர்களுக்குச் சீதனமாக எழுத வேண்டும்.

என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

37

ஐபத்தான நிலையில் ஒருவனைக் கைதூக்கி விடுவதைத் தான் உதவி என்று சொல்லுவார்கள். ஒரு விடயம் தன்னால் மட்டுமே நிறைவேற்றப்பட முடியும் என்ற சந்தர்ப்பத்தில் எப்பாடு பட்டாயினும் அதனைச் செய்து முடித்துவிட வேண்டும். அதுவும் பலன் கருதாமற் செய்யும் உதவியாக இருந்தால் அந்த உதவிக்கு ஈடு இணையே கிடையாது.

போர் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு மக்கள் படிப்படியாக முகாம்களில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டு தமது சொந்த இடங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

மேலும் சிலர் வவுனியாவிற்குள்ளேயே உறவினர்கள் இருப்பதைத் தெரிவித்து அவர்களுடன் சென்று தங்குவதற்கு அனுமதியைப் பெற்று இருந்தனர்.

நந்தனை முகாமில் இருந்து அழைத்து வந்து தன்னுடன் தங்க வைத்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

இந்நாட்களில் அவன் எங்குமே போவதில்லை. தனது சொந்தங்களுக்காக அர்ப்பணிப்புடன் உழைப்பதையே வாழ்க்கையாக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

சொத்துக்களை எழுதச் சொன்னபோதும் சட்டத்தரணி கேட்டார்.

“இப்படி எல்லாவற்றையுமே உடனடியாக எழுத

வேண்டியதில்லையே. அதது நேரம் வரும் போது எழுதிக் கொடுக்கலாமே” என்று சாவகாசமாகவே சொன்னார்.

“கீதாவின் படிப்பு முடிந்து விட்டது. அவள் ஒரு வேலை தேடிக் கொண்டு இருக்கிறாள். வரும் பங்குனியில் திருமணம் செய்யவும் நான் குறித்திருக்கிறம். அவளுக்குச் சீதனமாகக் கொடுக்க வேண்டியதைத் தான் இப்போது எழுதி வைக்கிறன்.” என்றான்.

“அவளுக்கு எழுதுறது சரி. இது வரையும் உனக்கென்று தீர்க்கப்படாத அந்தக் குழந்தைக்கும் எழுதுறியே. அதுதான் கேட்டன்.” என்று அவர் கேட்டபோது

“குழந்தை அனுஶீலியாவை நன்கு படிக்க வைக்க வேண்டும். அவளைப் பெரிய நிலைக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். அவளைப் பராமரிக்க கண்போல காத்துக் கொள்ள என்னால் முடியும் என்று சட்டத்துக்குத் தெரிவிக்க வேண்டாமா..? அதுதான்” என்றான்.

“அதுக்காக.” என்று எதுவும் விளங்காதது போல கேட்டார் சட்டத்தரணி.

“என் சொத்துக்களையே மனப்பூர்வமாக எழுதி வைக்கும் போது அந்தப் பிள்ளையின் மேல் நான் கொண்ட அக்கறையினை மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்ளமுடியும்..” என்றான்.

“இதையெல்லாம் பார்த்து சட்டம் ஏமாறாது. குழந்தைக்கு சொத்துக்களை எழுதி வைப்பது போல வைத்துவிட்டு தத்து எடுத்துச் சென்று துஷ்பிரயோகம் செய்யிற சம்பவங்களும் நடந்திருக்கு.” என்று சென்னபோதே அவன் முகம் விகாரமடையத் தொடங்கியது.

“உன்னைச் சொல்லவில்லையடா. உன்னோடு எவ்வளவு காலப் பழக்கம் எனக்கு. சட்டத்தரணி சட்டபூர்வமாகத் தான் எல்லாவற்றையும் பார்க்கமுடியும். பொதுவான நீதியைத்தான் கூறமுடியும். உன் நண்பன் என்ற முறையில் நான் சொல்வதைக் கேள். குழந்தைக் கென்று இப்ப ஒன்றும் எழுதாதே. நீ அவளுக்கு உதவி செய். சாமான்கள் வாங்கி அருளகத்திற் கொடு”

அவர் சொல்லுவதை காந்தன் ஆறுதலாகக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்த போதும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதை அவன் கண்களே காட்டிக் கொடுத்தது.

“எதிர்காலம் எப்படியெல்லாமோ இருக்கலாம். அவளின் உறவினர்கள் யாரும் பிள்ளைக்கு உரிமை கொண்டாடிக் கொண்டு வரலாம். நீ சொத் து எழுதி வைத்திருக்கிறதினாலேயே அதுக்கு ஆசைப்பட்டுக்கூட யாராவது உரிமை கொண்டாலாம். அல்லது வளர்ந்த பிறகு பிள்ளை உன்னை மதியாமல் நடக்கலாம். நீ யார் என்று கூடக் கேட்கலாம்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவன் முகம் விகாரமடையத் தொடங்கியது.

“நெருப்பு என்று சொன்னாலே வாய் வெந்துவிடுவது அல்ல. இது எல்லாம் உலகத்தில் நடக்காதது அல்ல. அதனால் நீ இப்ப ஒன்றையுமே மாற்றி எழுத வேண்டாம். தேவையான போது ஒவ்வொன்றாக மாற்றிக் கொள்ளலாம் தானே” என்றார்.

உனக்கும் வேண்டாம். எனக்கும் வேண்டாம். என்ற நடுநிலைமைக்கு வந்தான்.

ஊரிலே இருக்கும் ஒரு வீட்டை மட்டும் விடுத்து ஏனைய சொத்துக்கள் அனைத்தையும் குழந்தையின் பேரில் எழுதி வைத்துவிட்டான்.

லட்சமி அம்மா!!

தனது ஆயுள் முடியும்வரை என் கூடவே இருக்கட்டும்.

என் அம்மா போல பேணி அவரைக்காக்க வேண்டியது
என் கடமை.

என்று தீர்க்கமாக முடிவெடுத்துக் கொண்டான்.

38

தன் எண்ணத்தையும் நல்ல நோக்கத்தையும் மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்ளத் தவறும் போது ஒருவனுக்கு ஏற்படும் வேதனை சொல்லில் அடங்காது. அடம்பிடிக்கும் சிறு பிள்ளையின் மனநிலையிற் தான் அவன் இருப்பான். அவனை உணர்ந்து கொள்ளும் ஒருவன் வரும் போது அவன் தெய்வத்தின் தானத்திலே வைக்கப்பட்டு விடுகின்றான்.

(குழந்தையின் வழக்கு விடயத்தில் சட்டத்தரணியின் பதில் அதிருப்தியையே ஏற்படுத்தியது.

“வழக்கு எங்கட பக்கமாக இல்லை. குழந்தை அருளகத்திலேயே இருக்க வேண்டும் என்ற அபிப்பிராயம் தான் ஜட்ஜாக்கு இருக்கு”. என்றார்.

“வழக்கு என்று நானை இழுத்துப் பிள்ளையின் எதிர்காலத்தைப் பாழாக்குவதா?. எனக்குக் கொடுத்து விட்டால் ஒரு நிமிடமும் கடத்தாமலேயே அந்தக் குழந்தையைப் பராமரிப்பேன். படிக்கச் செய்வேன். இப்பிடி வழக்கு எண்ட பெயரில் அலைக்கழிக்கிறது சரியில்ல”. என்று சற்றுக் கோபமாகவே சொன்னான்.

பொதுவாகப் பொறுமையைப் பேணும் காந்தன் இவ்விடயத்தில் பொறுமையிழந்து பேசியது சட்டத்தரணிக்குக் கூட ஆச்சரியத்தைத் தான் உண்டுபண்ணியது.

ஆத்திரத்தில் என்ன கதைக்கிறோம் என்று யோசியாமலே அவரும் கத்திவிட்டார்.

“நான் நான் என்று ஒவ்வொருவரும் தன் இஷ்டப்படி நடப்பதானால் நீதி மன்றம் தேவையில்லையே. வாரிசு என்றும் சொந்தம் என்று இயற்கை கொடுக்காததை சட்டம் கொடுத்துவிடுமா?” என்று கடுமையாகக் கேட்ட சட்டத்தரணி தன் கையாலேயே தன் தலையில் அடித்துக் கொண்டார்.

“மனைவியையும் குழந்தையையும் காவு கொடுத்த அகிளிட்டமில்லாதவன் நீ. பெற்றோர் கூட உன் முகத்தைப் பார்க்க விரும்பாமல் தான் நீ வருவதற்கு முன்பே நீரில் மூழ்கிவிட்டார்கள். இயற்கையால் போரால் அநாதையாக் கப்பட்டவர்களை சொந்தமாக்கிக் கொள்ளத் துடிக்கும் நீ சட்டத்தின் நடவடிக்கையை விமர்சிக்கிறாயா..?” என்று சொல்கிறாரோ.

உடனே கவிதாவின் முகம்தான் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

தாயில்லாதவன் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக கவிதாவை வேண்டாம் என்பதற்குப் பல காரணங்களைக் கூறினாரே அம்மா.

அதன் பிரதிபலிப்பா இது?

ஜயோ அம்மா இப்போ உன் பிள்ளை அநாதையாகி விட்டேன்.

எனக்குப் பிடித்ததையோ தேவையானதையோ யாருமே தர மாட்டேன் என்கிறார்களே.

வாழ்க்கையில் எதுவுமே இல்லாதவன் ஆகிவிட்டேனே என்று கதற வேண்டும் போல இருந்தது அவனுக்கு.

சோகம் தோய்ந்த முகத்தினனாய் பிரமித்து நின்ற அவனைப் பார்த்தபோது பரிதாபமாக இருந்தது சட்டத்தரணிக்கு.

அவன் தோளைத் தட்டியபடி,
“உன்னை ஹேட் பண்ணுறதுக்காக இதைச் சொல்லேல்ல. மாவட்ட நீதிபதி என்பவர் வழக்கை விசாரித்து தீர்ப்பு வழங்குபவர் மட்டுமல்ல மாவட்டத்திலுள்ள பிள்ளைகள் எல்லாவற்றுக்கும் உரிய உயர்மட்டப் பாது காவலன் (upper guardian) அவருக்கு முடிவெடுக்க முடியும் யாருக்குக் கொடுக்கலாம். கொடுக்கமுடியாது என்று”

தொடர்ந்தும் மௌனமாகவே இருந்த காந்தனைப் பார்த்து

“காந்தன் கிடைக்கக்கூடியது தான் கிடைக்கும். அது உனக்கு நல்லாகவே தெரியும். வாழ்க்கையில் நிறைய அடிப்படவன் நீ. உனக்கு உள்ள அனுபவங்களும் அதிகம்தான். அறிவும் அதிகம்தான். ஒவ்வொரு துண்பமும் பெரிய பாடத்தைக் கொடுக்கிறது என்று எனக்கே ஆறுதல் சொல்லியிருக்கிறாய்”

அவர் சொல்லுவது காதில் ஏறுகின்றதா இல்லையா என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடியாமல் எந்தவொரு அசைவையும் காட்டாது மௌனமாகவே இருந்தான் காந்தன்.

சட்டத்தரணிக்கு மிகுந்த கவலையாக இருந்தது. மௌனமாகவே எழுந்து வந்து அவனருகில் அமர்ந்தார். சில நிமிடம் மௌனம் சாதித்துவிட்டுத் தானாகவே தொடர்ந்தார்.

“இப்ப என்ன நடந்தது என்று இடிஞ்ச போன மாதிரியே இருக்கிறாய். முதலாவது குழந்தை நன்றாக வளர வேண்டும்.

உனக்கு வடிவாகத் தெரியும் கோவில்குளம் அருளகம் எத்தனை கவனமாக வளர்ப்பார்கள் என்று. நீ நெடுகலும் அதைப் பார்க்க வேண்டும். உனக்கு எந்தத் தடையும் இல்லாம் அதைச் செய்யலாம். அடுத்தது நீ தான் குழந்தைக்குக் கொடுத்தாய் என்றது எல்லாருக்குமே தெரியும்.

அனுஷ்டியா என்ற பெண்குழந்தை உனக்கு விகவாசமான பின்னையாகத் தான் வளரும். இதுக்கும் மேலே எதிர்பாராது. இதுக்கு மேலே கேஸை நடத்தி யாரையும் பேக்காட்ட எனக்கு விருப்பமில்லை”

ஆக எனக்கு இந்தக் கேசை நடத்தவே விருப்பமில்லை என்பதை தெட்டத் தெளிவாக அவர் சொல்லிவிட்டார்.

சாதாரணமாக தொழிலாக நினைத்து விடயத்தை இழுக்காமல் மனிதாபிமானத்துடன் கதைத்த அவரின் வார்த்தைகள் அவனுக்குப் புரியாமலில்லை.

விரும்பியோ விரும்பாமலோ வாழ்க்கையில் அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். இதற்காகப் படைக்கப்பட்டது தானே மனிதப் படைப்பு.. என்று எண்ணினான்.

அவர் சொன்னது போலவே இயற்கை கொடுக்காததை சட்டம் கொடுத்துவிடப் போகின்றதா என்று அவனை எண்ண வைத்தது.

39

மனித உடலாற் செய்யக் கூடிய வேலைகளுக்கு வரையறைகள் இருக்கின்றன. மனிதன் திட்டமிட்டு நடக்கக்கூடிய பொழுதிற்கு அதாவது வயதிற்குச் சில எல்லைகள் இருக்கின்றன. அவற்றைத் தாண்டி எதுவும் செய்ய முடியாது. அதன் போது இயற்கை ஏதாவது ஒரு வடிவத்தில் வந்து தடுத் துவிடும். அது மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்டதால் விபத்து என்று சொல்லுவோம்.

க்தாவின் திருமணத்தைப் பற்றிய கலந்துரையாடல் வந்தபோது நந்தனின் முகம் சற்று மாறுதலடைவதைக் காந்தனாற் கண்டு கொள்ள முடிந்தது.

க்தாவையும் லட்சமி அம்மாவையும் சமையலைத் தொடங்கச் சொல்லி உள்ளே அனுப்பிவிட்டு தோட்டத்துப் பக்கமாகச் சென்ற நந்தனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான் அவன்.

நந்தனிடம் மனம் விட்டுக் கடைத்த போது தான் அவனின் எண்ண ஓட்டத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“அண்ணா எட்டாம் வகுப்பு வரைக்கும் படிச்சிருக்கிறன். கணக்குகள் நல்லா செய்வன். உங்களுக்குத் தெரிந்த கடைக்காரரில் யாரிடமாவது கேட்டு கணக்கு எழுது வேலை எதுவும் எடுத்துத் தர முடியுமா..?”

என்று அவன் கேட்டபோது காந்தனிற்குச் சந்தோஷமே உண்டானது.

நிவாரணம் பெற்று வேறு யாரிடமும் உதவி பெற்றும் வாழ்க்கையைக் கடத்த நினைக்காமல் இந்த இயலாமையிலும் உழைக்கப் போகின்றேன் என்று கேட்ட அவனின் எண்ணத்தை மதித்தான்.

இதனாற்தான் சண்முகம் முதலாளியிடம் வந்து வேலை கேட்டுவிட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

சண்முகம் முதலாளியிடம் கதைத்துவிட்டு பைக்கில் திரும்பிக் கொண்டு இருந்தான். நந்தன் சொன்ன வார்த்தைகள் தான் மீண்டும் காதுகளில் ஒலித்தது.

ஒருவாறு கீதா.. நந்தனின் வாழ்க்கைச் சக்கரம் சீராக ஓடும் என்ற நம்பிக்கை வந்தது.

கடவுளே ..

ஊங்கொங்கோ பிறந்து...

எவற்றையோ அனுபவித்து.

இங்கு அழைத்து வரப்பட்டு.

சொந்தங்களை தேடி உருவாக்கி.

அவர்களைத் தனித்தனியே வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற வைத்து...

தேடிச் சேர்த்து சொந்தங்களை அவரவர் பாதையில் வெற்றி பெறச் செய்து.

ஒரு பெரும் கடமையை முடித்து வைத்துவிட்ட சந்தோசம் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டது.

வாழ்க்கையில் நாம் நினைப்பது, எதிர்பார்ப்பது, விரும்புவது நடக்காவிட்டாலும் வாழ்க்கை முடிவடைவதில்லை.

எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டு ஒரு பெரிய குறிக்கோளை நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருக்கும்.

தனது வாழ்க்கையின் ஒப்பற்ற குறிக்கோளை அவன் இப்போது நன்றாகவே விளங்கிக் கொண்டான்.

மற்றவர்களுக்காக வாழ்வது தான் வாழ்க்கை.

எல்லாரையும் கரைதூக்கி விடுவது தான் அவன் குறிக்கோள்.

இணையவே முடியாது என்று நானும் நினைத்திருந்த இருவரை அவன் இணைத்து வைத்தான்.

அவர்களுக்கு அடிப்படையில் தேவையான அனைத்து தேவைகளையும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டான்.

அவர்களின் எதிர்காலத்திற்குத் தேவையான வளங்கள் அனைத்தையும் பெற்றுக் கொடுத்துவிட்டான்.

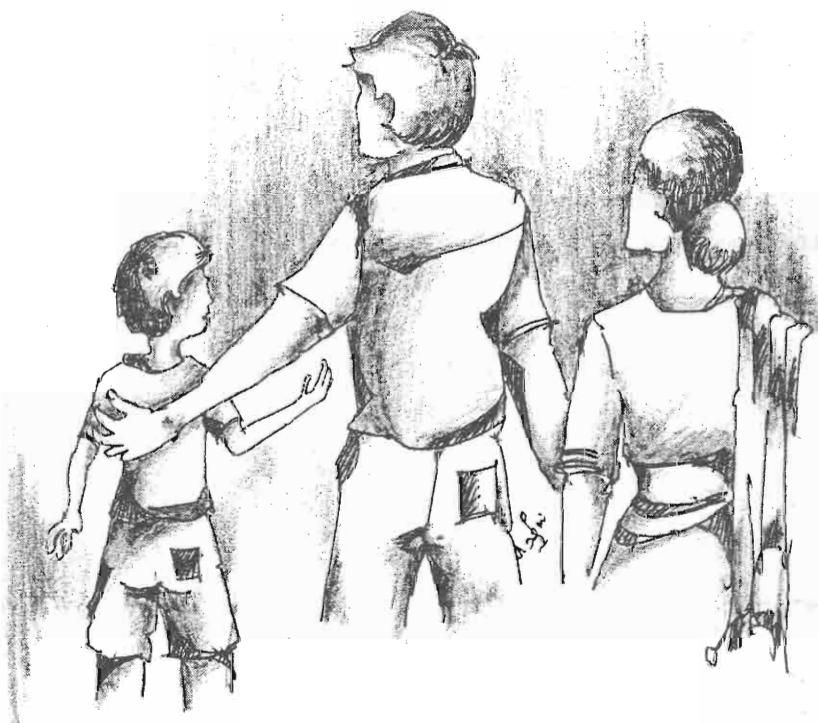
கீதாவின் கல்வியைத் தொடர வைத்தான்.

நந்தனைத் தேடிக் கண்டுபிடித்திருக்கிறான் அவனுக்கு ஒரு வேலையும் தேடிக் கொடுத்திருக்கிறான்.

இவ்வாறு யோசித்தபடியே பிரதான பாதைக்கு மோட்டார் சைக்கிளை ஏற்றியவன் மிக வேகமாக வந்து கொண்டிருந்த ரிப்பர் லொறியைக் கவனித்திருக்கவில்லை.

லொறி மோதியதும் தூக்கி வீசப்பட்ட மோட்டார் சைக்கிள் பணையளவு உயரம் சென்று மீண்டிருந்தது.

அருகில் இருந்தவர்கள் அவனை வைத்தியசாலையிற் சேர்த்ததுடன் வீட்டுக்கும் தகவல் அனுப்பியிருந்தனர்.

40

வாழ்க்கையில் விரும்பியது எதிர்பார்த்தது எல்லாம் கூடி வரும் போது வாழ்க்கையை விட்டு விலகிப் போய்விட்டோமா? என்ற என்னை எப்போதாவது ஏற்படலாம். அதைப் பற்றி வருத்தம் கொள்ள வேண்டியதில்லை. எம் வாழ்க்கையே அந்தக் குறிக்கோளுக்காகத்தான். அது நிறைவேறி விட்டால் அது தான் எம் வாழ்வில் வெற்றியே தவிர அதை அனுபவிப்பது அல்ல.

நீண்ட நாள் சோகத்திற்குப் பின் இன்று என்னவோ பரப்பப்படுன் கூடிய சந்தோஷம் ராஜாவிடம் காணப்பட்டது.

“நானை உங்கள் நண்பரிடம் நீங்கள் பேசலாம்” என்று கூறிய டொக்டரின் வார்த்தைகள் மாறிமாறி அவன் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

வேகவேகமாக வைத்தியசாலை வராந்தாவில் ஒடிக் கொண்டு இருந்த அவனைத் திடீரெனக் கவர்ந்தது ஒரு உருவம்.

நன்கு பழகிய சிஞேகபூர்வமான அந்த உருவம்..

ஓ. பரந்தாமன் அங்கிள்.
கவிதாவின் அப்பா.

இவர் யாரைப் பார்க்க வந்திருக்கிறாரோ?

காந்தன் வருத்தமாக இருப்பது தெரியுமோ? என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அவர் அவனை நோக்கி வந்தார்.

“என்ன தம்பி தெரியல்லையா..?” என்று கேட்டார்.

“தெரியது அங்கிள் இங்கே எப்பிடி?”

“மருமகனுக்கு எப்பிடி இருக்கு..?”

“இன்னும் கண் முழிக்கவில்லை.. ஆம் உங்களுக்கு யார் சொன்னது..?

“காந்தனிற்குத் தான் எங்களைப்பற்றிய விபரம் தெரியாதே தவிர எமக்குத் தெரியும். நான் கனடாவிலே நிரந்தரமாகச் சென்று குடியேறிவிட்டேன். மகள் மகன் இருவருக்கும் திருமணத்தை நடத்தி முடித்துவிட்டேன். இலங்கைக்கு வந்து கோயில்களைத் தரிசனம் செய்து முழுமையான இறை பணியில் ஈடுபடவேண்டும் என்ற நோக்கத்துக்காகத்தான் இலங்கைக்கு வந்தேன்.”

ஏதோ கேட்கவேண வாயெடுத் தவன் அவர் சொல்லிமுடிக்கட்டும் என்று இருந்துவிட்டான்.

“இங்கே வந்து இறங்கியபோது ஏதோ ஒரு வகையான ஏக்கம் எனக்குள் உருவாகியது. இழப்பையையே அறியாத இளம் வயதில் என் மனைவியை இழந்தபோது ஏற்பட்ட நினைவுதான் மறுபடியும் தோன்றியது. என்னால் கவனிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் யார் என யோசித்த போது மருமகனின் ஞாபகம் வந்தது. அது தான் ரட்னசிங்கம் மூலம் அவர் இருக்குமிடத்தைத் தெரிந்து கொண்டு வந்தேன்..”

“ஓ. ரட்னசிங்கம் இவருக்கு நல்ல நண்பன். அவர் தான் சொல்லியிருக்கிறார்”

“அங்கிள் உங்களுக்குத் தெரியாதது என்ன?... நீங்கள் உறவுமுறையானவர்கள் அவனுக்கு ஆதரவாகவன்றி ஆறுதல் தருபவர்களாகவாவது இருந்திருந்தால் அவன் இப்படி சொந்தங்களைத் தேடி அலைந்திருக்க மாட்டானே.. எல்லாம் நடந்து முடிந்த பிறகு இப்பொழுது வந்திருக்கிறீர்களே?” என்று தொடங்கினான்.

“நீ கேட்கிறது சரிதான் தம்பி.. யாருக்குமே இப்படியொரு எண்ணம்தான் வரும். ஆனா நான் அவரை விட்டுத்தூர்ப் போனது அவர் ஒரு புது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றுதான். பெற்றோர் பார்த்து நல்லபடியாக அமைத்துக் கொடுப்பார்கள் என்றுதான் நினைத்தேன். ஆனால் தொடர்ந்து அவரைத் தூர்த்திய விதி இப்படிப் போட்டுவிடும் என எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை தம்பி”

ம்.. அவர் சொல்வதும் நியாயம் தான்.. அவரின் குடும்பத் தொடர்பு துண்டிக்கப்படாவிட்டால் அவன் மனதை மாற்றிக் கொள்ளமாட்டான் என்பது உண்மைதான். அதனாலேதான் இளைப்பாறியவுடனேயே அவர் ஊருக்குச் சென்றுவிட்டார்.

எப்படியும் அவன் மனதை மாற்றிக் கொண்டு மறு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வான் என்றும் நம்பியிருந்திருக்கிறார்.

பரந்தாமனே தொடர்ந்தார்.

“யாருக்குமே இடையூறு இல்லாமல் வாழவேண்டும் என்று நினைப்பவன் தம்பி நான். பீள்ளைப்பாசத்தினால் தனக்கு வந்த வரன்களைத் தட்டிக்கழித்துக் கொண்டு இருந்தாள் கவிதாவிள் சித்தி.

அதாவது என் மனைவியின் சகோதரி. அவள் வாழ்க்கை நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நான் மாற்றலாகி அம்பாறை மாவட்டத்திற்கு வந்தேன். இல்லாவிட்டால் அவ்வளவு தூரத்தில் இருந்து இங்கு வரவேண்டிய அவசியம் என்ன எனக்கு?”

“ஆ அதுதானே .. அவன்கூடப் பல தடவைகள் நினைத்து நொந்திருக்கிறான். இவர்கள் எதற்காக இங்கே வந்தார்கள். காந்தனின் வாழ்க்கையை அழிப்பதற்காகவா?” என்று

அவரே தொடர்ந்தார்.

“தமிபி அவரின் பெற்றோர் இறந்த போதும் அவருடைய போன் நம்பரைத் தந்து கதைக்கக் சொல்லி ரட்னசிங்கம் சொன்னார். நான் தான் கதைக்கவில்லை..”

“ஆனா இப்படியொரு நிலைமையில் தான் அவரைச் சந்திப்பேன் என்று நான் கனவிலேகூட நினைத்திருக்க வில்லை”

எதுவும் இடைநிறுத்த வேண்டி இல்லாமல் இருந்ததால் அவரே தொடர்ந்தார்.

“கவிதாவின் அம்மா, கவிதா* இருவருமே பிரசவத்தின் போது தான் இறந்தார்கள். அவர்களைக் காப்பாற்ற முடியவில்லையே என்ற குற்ற உணர்வு என்னை அரித்துக் கொண்டே இருந்தது. ஆனால் என் இரண்டாவது மகனுக்கு அப்படியொரு நிலை வர நான் விடவில்லை. முன்பாகவே வைத்தியர்களிடம் சொல்லி அவளைத் தொடர்ந்து அவதானித்துக் கொண்டு இருந்தனர். இப்போ அவளுக்கு இரண்டு குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள்.”

“அப்படியா?” என்று சந்தோஷமாகக் கேட்டாலும் நேரம் பிந்தி வேலை செய்த நல்ல காலம் காந்தனுக்கு வேலை செய்யவில்லையே? என்ற கவலையும் வந்தது.

41

கடவுள் மனிதனுக்கு மனத்தைக் கொடுத்ததே விரும்பியபடியே ஆட்டிவைக்கத்தான். எதுவுமே இல்லாமல் மனத்தால் மட்டுமே பல பிரச்சினைகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. இதை புரிந்துணர்வின்மை என்று எளிய வழக்கிற் சொல்லுவார்கள். உலகிற் பெருமளவிற் பிரச்சினைகளுக்குக் காரணம் இந்தப் புரிந்துணர்வின்மையாகும்.

எல்லோருடைய வாழ்க்கையிலும் பிரச்சினைகள் வருவதற்கு முழுக் காரணமாக அமைவது புரிந்துணர்வின்மையே.

காந்தனிற்கு நல்லது செய்வதாக நினைத்து பரந்தாமன் செய்த எந்தச் செயலும் அவனுக்கு அமைதியளிக்கவில்லை என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோதே பரந்தாமன் தொடர்ந்தார்.

“தம்பி நான் இப்ப சொல்லுறன். மருமகன் எந் நிலையிலே எப்படி வந்தாலுமே அவரை நான் பராமரிப்பேன். அவருக்குத் தகப்பன் போல இருந்து அவருக்கு வேண்டியதைச் செய்து கொடுப்பேன்.” என்றபோது அவன் இடைநிறுத்தினான்.

“இல்லை அங்கிள். காந்தனிற்குக் காலிலோ கையிலோ உடம்பிலோ எந்தக் காயமும் கிடையாது. தலையிலதான் அடிப்படிருக்கு. மயக்க நிலை. அது தெளிவடைந்தாற் சரி. வேறு ஒரு பிரச்சினையும் இல்லையாம் பழையபடியே இருக்கமுடியும் என்று டோக்டர் சொன்னார்.” என்றான்.

“உண்மை தான் அவரின் நல்ல குணத்திற்கு ஒரு குறையும் வராது” என்றார் பரந்தாமன்.

“உங்களை டொக்டர் சுப்பிரிகிறார்” என்று நாஸ் சொல்லவும் உள்ளே நுழைந்தவனுக்கு இன்ப அதிர்ச்சி.

காந்தன் கண்களைத் திறந்து இருந்தான்.

“காந்தன்” என்றபடியே கையைப்பற்றிக் கொண்டவன் சிறுபிள்ளை போல அழுத் தொடங்கினான்.

பரந்தாமன் அங்கிளையும் சேர்த்துக் கண்ட காந்தனின் கண்கள் சந்தோஷத்தை வெளிப்படுத்தின.

அவன் பயந்ததைப் போல் அல்லாமல் காந்தன் எல்லாரையும் அடையாளம் கண்டு கொண்டது அவர்களுக்கு மிகுந்த சந்தோசத்தைக் கொடுத்தது. ஆனால் அவனால் தெளிவாகப் பேச முடியவில்லை. அவன் பேசத் தொடங்கும் வார்த்தைகள் மூலமாக அவர்களாற் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. சாதாரணமாகவே அதிகமாக அவன் பேசுவதில்லை. அதனால் அவ்விடயத்தை அவர்கள் பெரிதுபடுத்தவில்லை.

“நானை நல்லாகக் கதைக்க முடியும். அவசரப்படாமல் போயிற்று நானைக்கு வாங்கோ” என்று நேஸ் சிரிப்புடனேயே கூறினாள். இரவு தங்க அனுமதி அனுமதிக்குமாறு அவர்கள் இருவரும் பலமுறை கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

“நாங்கள் கவனமாகப் பார்க்கிறோம். ஓரிரு நாட்களுக்குப் பிறகு உங்களுடன் தானே இருக்கப் போகிறார். அதுக்குள்ள என்ன அவசரம்” என்று டொக்டர் கேட்டார்.

பிரிய மனமின்றி வெளியேறிய இருவரின் மனதும் ஓரளவு திருப்தியாகவே காணப்பட்டது.

“தம்பி நான் குளித்துவிட்டுக் கோயிலுக்குப் போக வேண்டும். நாளைக்கு வேளைக்கு வரவேண்டும். நேரமாகவிட்டது.” என்று சொல்லி பரந்தாமன் அங்கில் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

இரண்டு நாட்களாக வீட்டுக்குக் கதைக்காதது ஞாபகம் வந்தது.

மனைவியும் எடுத்திருக்கவில்லையே..

போனை எடுத்து டயல் செய்தான். நீண்ட நேரத்தின்பிறகே சிநேகா வந்து எடுத்தாள்.

“என்ன வேலையாக இருந்தீரா..?” இவன் கேட்கவும்

“ஓம் சின்னவனுக்குச் சுகமில்லை. அதுதான் விக்ஸ் தேய்ச்சுக் கொண்டிருந்தன்.” என்றதும் துடித்துப் போனான்.

“சுகமில்லையா. ஏன் என்னட்ச சொல்லேல்ல. எனக்கு எடுத்திருக்கலாம் தானே. இப்ப எப்பிடியிருக்கு?”

“பரவாயில்ல. நான் கொண்டுபோய் மருந்து எடுத்தனான். உங்கட பிரண்டுக்கு எப்பிடியிருக்கு.”
என்று அவள் கேட்டாள்.

“கண்முழிச்சிற்றான். ஆள் வீக்காத்தான் இருக்கிறான். எல்லாம் சரியாகிவிடும்.” என்றபோது அவனும் சந்தோசம் அடைந்தாள்.

பற்பல விடயங்களையும் கதைத்துவிட்டு போனை வைத்த போதுதான் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

“அட இன்றும் டொக்டரிடம் போன் நம்பரைக் கொடுக்காமல் வந்துவிட்டேனே”

42

எம் எண்ணத்தின் ஓட்டமானது உடலை விடவும் முளைக்கு வேகமாகவே கடத்தப்பட்டு விடுகின்றது. கண்கள் உறங்கிய போதும் உறங்காதிருக்கும் அது நிகழ்வுகளை ஒழுங்கு படுத்திக் கொண்டேயிருக்கும். விரைவாக உறக்கத்தில் இருந்து எம்மை எழுப்பி எமது கடமையைச் சொல்லிக் கொடுத்துவிடும்.

“என்ன மச்சான் இன்னும் நித்திரை.. நான் வெளிக்கிட வேண்டும். நேரம் போயிற்று” என்ற காந்தனின் குரல் கேட்டுத் திடுக்குற்று விழித்தான்.

அதற்குள்ளாகவா விடிந்துவிட்டது. ம...ம... என்று சோம்பல் முறித்தான்.

அலாம் வைத்தால் அது அடிப்பதற்கு முன்பே காந்தன் எழும்பி அவனையும் எழுப்புவான். பாடசாலை நாட்களில் இருந்தே இப்படித்தான். என்று நினைத்துக் கொண்டபோது தான் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

காந்தனா??

இவன் எப்படி இங்கே வந்தான்..

ஆஸ்பத்திரியில் அல்லவா இருக்கிறான்.. என்ற நினைப்பு வந்ததும் திடீரென்று மணிக்கூட்டைப் பார்க்கிறான்.

அதிகாலை 1.10 மணி

அடக் கடவுளே.. காந்தனின் நினைவாகவே இருக்கிறதால் நடுச்சாமத்திலேயே முழிப்பு வருகிறது.

ம். வழிமை போல 5 மணிக்கு எழும்பினால் போதும் என்றபடியே மறுபடியும் கட்டிலில் விழுகின்றான்.

இடையில் நித்திரை குழம்பியதால் உடனடியாக நித்திரை வரவில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்தான்.

இந்தப் பெரிய விபத்தில் இருந்து காந்தன் தப்பிப் பிழைத்தது தான் கடவுள் செயல் என்ற எண்ணம் வந்தது.

சிறு வயதில் ஆளுக்கொரு துப்பாக்கியை வைத்துக் கொண்டு ஒருவரையொருவர் கட்டுக் கொள்வது போலவும் மற்றவர் விழுவது போலவும் விளையாடியது ஞாபகம் வந்தது.

வயது வந்ததும் இணைபிரியாத நண்பர்களாக இருவரும் உருவானபோது பிரிவு என்பது மிகுந்த வருத்தம் அளிக்கக் கூடியது என்பதை இருவருமே ஏற்றுக் கொண்டனர்.

தம்மைப் போலவே இரு நண்பிகளை வாழ்க்கைத் துணையாகத் தேர்ந்தெடுத்ததும் தமது நட்புத் தொடரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தினாலே தான்.

ஆனால் வலு கவனமாக தாம் ஓடியபோதும் தம்மை இலேசாகத் தட்டி விட்டு தனக்கு முன்பாக ஓடி நின்று சிரிக்கும் விதியை எதிர் கொள்வது மிகக் கடினமாகவே இருக்கிறது.

உறவுக்காரர்களாகவும் ஒரே வயதுக்காரர்களாகவும் அருகருகே பிறந்து நண்பர்களாக்கியபோது விதியையும் வாழ்க்கையையும் நினைத்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அடைந்திருந்தனர்.

காந்தனின் காதலுக்காக கவிதாவின் பின்னால் அலைந்து திரிந்தது அவனைப் பொறுத்தவரை கஸ்டமானதாக இருக்கவில்லை. சுவையான அனுபவங்களையே கொடுத்தது.

முதல் அடியாக கவிதா மரணமடைந்தபோது காந்தனின் அளவுக்கு அவன் இடிந்து போகவில்லை. காலம் காந்தனின் மனதை எப்படியும் மாற்றிவிடும். அவன் வாழ்க்கை மறுபடி மணம் வீசும் என்றே இவன் எண்ணினான். காந்தன் ஸண்டனில் இருந்து சுனாமிக்கு முதல் நாள் கோல் எடுத்த போது இப்படியொரு எண்ணமே இவனுக்கு வந்தது.

ஆனால் சுனாமியின் பின் பந்தங்கள் அற்றவன் போல் காந்தன் மாறியபோது உண்மையிலேயே இவன் குழப்பமடைந்துவிட்டான். எவ்விதமாக அவன் வாழ்க்கையில் வசந்தத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என்று அவனால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை.

கீதா மூலம் காந்தனின் வாழ்வில் ஒரு மாற்றம் ஏற்படும் என்பதை மிகத் தீர்க்கமாக நம்பியிருந்தான். ஆனால் அவன் எடுத்த முடிவு பெரும் ஏரிச்சலையே ஏற்படுத்தியது.

இத்தனையையும் தாங்கி எல்லாரையும் வாழவைத்துக் கொண்டிருந்தவன் மோட்டார் சைக்கிள் விபத்தில் மாட்டிக் கொண்டபோது உண்மையிலேயே கடவுள் இருக்கிறாரா என்ற சந்தேகம் வலுவாக ஏற்பட்டது.

ஆனால் நினையாப்பிரகாரமாக அவன் கண்களைத்திறந்த போது கடவுளின் கருணையை நினைத்து அவனுக்கு மிகுந்த பக்தியையே உருவாக்கியது.

கடவுள் எந்த ஜீவராசியையும் கைவிடுவதில்லை. நாம் கவனிக்காத போதும் நாம் கவனிக்க வேண்டியவர்களை இறைவன் கவனிப்பான்.

பசிக்கு விருந்தாக நோய்க்கு மருந்தாக அமைவான்...

நேற்று காந்தனுடன் கதைத்துவிட்டு வெளியில் வந்தபோது அங்கினும் சொன்னார்.

தொடர்ந்து துன்பத்திலிருப்போர் இன்பத்துக்கு நுழையும் போது இப்படித்தான்.

அடுத்தடுத்து சோதனைகள் வந்து உயிர் போகும் அளவிற்கு வரும் அதிலிருந்து தப்பிவிட்டால் அவர்களுக்கு அழிவே கிடையாது.

காந்தனின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி இனிக் கவலைப்படவே தேவையில்லை.

பரந்தாமன் அங்கின் இருக்கிறார். தன்னலமற்ற அவனின் பயணப்பாதைக்கு அவரும் துணையாக இருப்பார்

எங் கேயோ பன் எலிவாசலில் தொழுகைக் காக “அல்லாஹு அக்பர்” என்று ஒதும் சத்தும் காதில் விழுந்தபோது அவன் சிந்தனை கலைந்தது.

ஓ ஜூந்து மணிபாகிண்ணதா? இனி எழும்பலாமா என்ற நினைப்புடன் அங்கும் இங்கும் புரண்டான்.

அதிகாலை சோம்பஸ் நித்திரை அவனை அணைத்துக் கொண்டது.

43

வாழ்க்கையில் இது தான் நடக்க வேண்டும் என்பது எம்மால் திட்டமிடப்படுவது கிடையாது. அதை வகுப்பவன் இறைவன். அதை நடத்தி முடிப்பதற்கு மட்டுமே நாம் பணிக்கப்பட்டு உள்ளோம். எமது வாழ்க்கையில் இது நடந்ததே என்று பெருமிதப்படவும் வேண்டியதில்லை. இது நடக்கவில்லையே என்று துக்கப்படவும் அவசியமில்லை

பிள்ளையார் கோயில் மணியோசை கேட்டபோது தான் மறுபடி விழிப்பு வந்தது.

ஓ. ஏழு மணியாகின்றதா...?

அடக் கடவுளே இவ்வளவு நேரமா படுத்துவிட்டேன்.

நேரமாகிவிட்டதே..

காந்தனைப் பார்க்கப் போக வேண்டுமே.

உடனடியாக வெளிக்கிட்டான்..

போகும்போதே யோசனையாக இருந்தது.

இப்பழப் பொறுப்பில்லாமல் நீண்ட நேரம் படுத்திருக்கின்றேனே..

பரந்தாமன் அங்கிள் போயிருப்பாரோ?.... போயிருப்பார். அவர் நேரம் தவறாதவர்.

அதுபோக... காந்தன் என்னைத் தேழியிருப்பானே.

வேளையோடு எழும்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பானே.
எவ்வளவோ கதைக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்புடன்
அல்லவா இருந்தோம்.

ஜச்யு வை நோக்கியபோதே சூட்டம் அதிகமாக இருப்பது
புரிந்தது.

தலையின் வலதுபறம் இலேசாக வலிப்பது போல
இருந்தது. வேகமாக ஓடி வந்ததனாலாக இருக்கும்.

ஏன் இவ்வளவு பேர் நிற்கிறார்கள்?

யாராவது புதிதாக சேர்க்கப்பட்டு இருக்கலாம் போல.

பரந்தாமன் அங்கிள் லட்சுமி அம்மா. கீதா...

எல்லாரும் எம் ஆட்கள் தானே.

அட. ஊனக் கால்களுடன் நந்தனும் அல்லவா
வந்திருக்கிறார்.

என்ன நடக்கிறது இங்கே..??? என்று யோசிக்கும்போதே
கால்கள் முன்னே செல்ல மறுத்தன.

அவனை நோக்கி வந்த நேஸ்

“உங்களைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் போகவேண்டும் என்று
கன்சலர்ன் டியூட்டி ரூமில் வெயிட் பண்ணுகிறார். ஆ.. அவரே
வந்துவிட்டார்.”

திரும்பிப் பார்த்த போது அவர், அவனின் தோலைத்தட்டியபடி

“வைத்தியராகக் கடமை செய்யவென நாம் பணிக்கப்பட்டு இருந்தாலும் பழகும் ஒரு சில நாட்களில் நோயாளர்களை உறவுபோலே தான் நாம் கவனிக்கின்றோம். அவர்கள் உடல் நிலை பற்றிய உண்மைகளை அவர்களின் உறுகுள் கேட்டு வருத்தம் அடைவதற்குமுன் நாம் அவர்களுக்காக வருந்துகின்றோம்... என்று தொடர்ந்த போதே

என் இப்படிச் சொல்கின்றார்.?

சாதாரணமாக யாருடனும் கதைக்க மாட்டாரே...? என்று நினைத்தபோது

“ஊனனூன்”என்ற பெரும் சத்தம் செவிப்பறையைக் கிழித்துக் கொண்டு செல்ல

அவர் சொன்ன வார்த்தைகள் எவற்றையுமே கேட்கமுடியாமல் போகவே.

கால்கள் நிற்பதற்கும் சக்தியற்றதாகவும்

எதிரில் இருக்கும் அனைவருமே புள்ளியாகத் தோன்றவும்.

நிலை தடுமாறி நிலத்தில் வீழ்ந்தான்.

“நடு இரவு தாண்டிய நேரத்தில் காந்தனிற்குத் திடீரென பிரஷ்டர் கூடியது.

வலிப்பு வந்தது போல கை கால்கள் உதறுத் தொடங்கியது.

உடனடியாகப் பெரிய டொக்டர் வரவழைக்கப்பட்டு சிகிச்சை வழங்கப்பட்டது.

சிகிச்சை எதுவும் பயனளிக்காமற் போகவே அவன் உயிர் பிரிந்துவிட்டது”

என்பதைச் சொல்லிமுடிப்பதற்கு முன்பே அவன் மயக்கமாகி வீழ்ந்துவிட்டான்.

கண் விழித்துப் பார்த்த போது பரந்தாமன் அங்கிள் அருகில் நிற்பது தெரிந்தது.

வெள்ளைத்துணியால் மூடியபடியே ஸ்ரெச்சரை அருகிற் கொண்டுவந்தனர்.

“உங்களுக்குக் காட்டி விட்டு மோச்சவரிக்குக் கொண்டு போகச் சொல்லி டொக்டர் சொன்னார்” என்றபடியே வெள்ளைத்துணியை விலக்கி முகத்தைக் காட்டினாள்..

“ஜேயோ காந்தன் போயிட்டியா..?” என்றபடி கதற ஆரம்பித்தான் அவன்.

“இதில் கையெழுத்துப் போட்டுத் தாங்கோ” என்று நேஸ் நீட்டவும் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு நீட்டியபோதுதான் அவன் கண்ணிற்பட்டது.

அவன் இறந்த நேரம்...

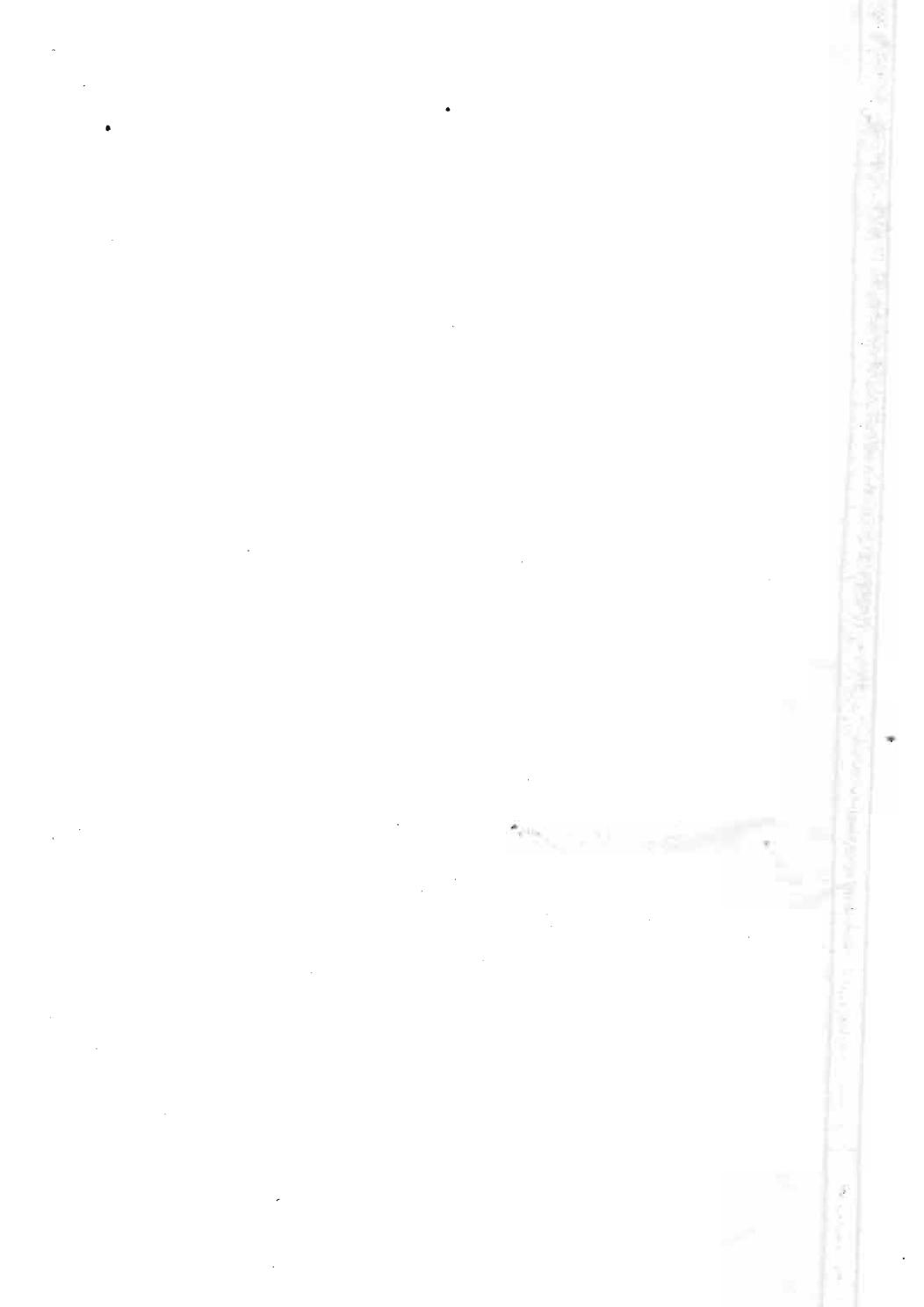
அதிகாலை 1.10 மணி...

என்று போடப்பட்டிருந்தது.

முற்றும்.

கவிதைகளுக்குப் புறம்பாக, மானுட இயல்புகளைச் சிறைப்பிடிக்க வல்ல சித்திரிப்புத் திறனை அவாவும் சிறுகதைகளை நோக்கியும் அவர் நாட்டம் சென்றது. அவற்றுக்காகப் பரிசில் வென்றதுமுண்டு. பின்னாளின் பல தொகுப்புகளைப் படைப்பார் என்னும் நம்பிக்கையை அவரின் பல்கலைக்கழகக்கால இலக்கியச் செயற்பாடுகள் என்னுள் விதைத்திருந்தன.

கலாநிதி ஸ்ரீ பிரசாந்தன்

கவியரங்க தலைப்பிற்கேற்ப இவர் எழுதிய கவிதை மிகவும் உயர்ந்த இலக்கிய தரத்தைக் கொண்டிருந்தது. இந்தக் கவிதைகளில் இவருக்கிருந்த சமயத் தெளிவும் இலக்கிய அறிவும் வெளிவந்திருந்தன.

ஊடக மாமணி அருணா செல்வத்துரை

இந்த நாவலினுடாக தங்கை மைதிலி அவர்கள், ஒருவித அறிவுக் கையளிப்பை வாசகர்களுக்கு எடுத்துரைப்பதே நோக்கமாக இருக்கிறது. வாழ்வியூர் கிரா. உதயனான்

இவரது கல்வித் திறமை, எதையும் நிர்வகிக்கும் ஆற்றல், முகாமைத்துவத் திறமை காரணமாக 1994 ஆம் ஆண்டில் பாடசாலையின் மாணவ முதன்மை மாணவ தலைவியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுச் சிறப்பாகக் கடமையாற்றினார்.

செல்வி. மேரி அன்றோனியா ஸ்ரெனில்ளாஸ்

வாழ்வியாவில் பல பட்டிமன்றங்கள், பேச்சுக்கள், கவிதை அரங்குகள் போன்றவற்றிற் பங்கு கொண்டு பலரது பாராட்டுக்களையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

திரு. வத்நீஸ் சதீஸ்துமார்

ISBN 978-955-41614-0-5

விலை: ரூபா 250.00

அகரம் பிறின்டேஸ் - 024 2223772

9789554161405